

РОАЛД ДАЛ

МОЯТ ЧИЧО ОСУАЛД

Превод от английски: Валентина Ставрева, 1993

chitanka.info

„Обожавам лудорийките!“

Из дневниците на
Осуалд, том XIV

I.

Отново започва да ми се иска да почета паметта на чичо си Осуалд. Става въпрос за покойния Осуалд Хендрис Корнелиус, разбира се — познавача, бонвивана, колекционера на паяци, скорпиони и бастуни, любителя на операта, експерта по китайски порцелан, прельстителя на жени и без съмнение най-големия развратник на всички времена. Славата на всеки един от знаменитите съперници за тази титла избледнява позорно, когато досието му бъде сравнено с това на чичо Осуалд. Особено тази на бедничкия Казанова. След състезанието той изглежда като човек, който просто е страдал от сериозна повреда на половия си орган.

Петнайсет години изтекоха, откакто дадох за публикуване първия малък откъс от дневниците на Осуалд. Това беше през 1964 година. По онова време си направих труда да подбера нещо, което не би шокирало публиката и ако си спомняте, епизодът съдържаше невинното, макар и доста свободно описание на съвкуплението на чичо Осуалд с някаква прокажена в Синайската пустиня.

Дотук добре. Само дето се наложи да чакам цели десет години, до 1974 г. докато си позволя риска да отпечатам втори епизод от същите дневници. И този път бях изключително внимателен в подбора: исках да намеря нещо, което да се приближава в максимална степен, по стандартите на Осуалд, разбира се, до подходящото да бъде прочетено от викария в малка селска църквица пред посетителите на Неделното училище. Този път в епизода се разказваше за откриването на някакъв толкова възбуджащ парфюм, че който мъж го подушел върху жена, бил неспособен да се въздържи и я обладавал на място.

Публикуването на тази тривиална историйка не предизвика особени вълнения, но даде отражението си под друга форма: пощенската ми кутия изведнъж започна да прелива от писма на жени, които бяха готови да дадат живота си за една капчица от вълшебната течност. Доста мъже се обърнаха към мен със същата молба, включително един особено противен африкански диктатор, един

britански министър от лейбъристкия кабинет и един кардинал от Светото папство. Някакъв принц от Саудитска Арабия ми предложи огромна сума в швейцарски франкове, а един тип с тъмен костюм от Американското Централно Разузнавателно Управление дойде веднъж у нас с куфарче, натъпкано със стодоларови банкноти. Парфюмът на Осуалд, обясни ми той, би могъл да злепостави почти всеки руски държавник или дипломат по света, затова ЦРУ искало да купи формулата.

За съжаление не притежавах нито капка от магическата течност и с това нещата приключиха.

И ето че сега, пет години след публикуването на историята с парфюма, реших отново да дам възможност на обществеността да надзърне в личния живот на чичо. Частта, която избрах този път, е от том ХХ-ти, написан през 1938 г., когато Осуалд е бил на четиридесет и три години, в разцвета на силите си. В нея са споменати имената на доста популярни личности, с което рискувам семействата и приятелите им да се засегнат от написаното, затова мага само да се надявам, че те ще проявят благосклонност и не ще се усъмнят в чистотата на подбудите ми. Защото дневниците на Осуалд са един документ с огромна научна и историческа стойност и би било истинска трагедия, ако никога не им бъде позволено да видят бял свят.

И така, тук започва откъсът от том ХХ-ти на дневниците на Осуалд Хендрис Корнелиус, дума по дума, както той го е написал:

Лондон, юли, 1938

Току-що се прибрах от работилниците на „Лагонда“ в Стейнс. Доволен съм от посещението. У. О. Бентли ме покани на обяд (съмга от Йск и бутилка „Монтраше“). Обсъждахме допълнителните разходи по новия ми V12. Обеща ми клаксон, който да изпълнява *Son già mille e Tre* на Моцарт абсолютно вярно. Някои може би ще погледнат на това като на детинщина, но няма да са прави, защото този клаксон ще ми припомня, всеки път, когато го надуя, че до онзи момент добрият стар Дон Джовани бил дефлориран хиляда и три сочни испански моми. Казах на Бентли, че седалките ми трябва да бъдат тапицирани с дребнолюспест алигатор, а фурнирът да бъде от английски тис. Защо тис ли? Просто защото изпитвам подчертани предпочтения към цвета и шарката на това дърво.

А какъв невероятен човек е този Бентли! И какъв страхотен късмет извадиха „Лагонда“ като го взеха на работа! Тъжно е, като си помислиш, как човекът, изобретил и дал името си на най-прекрасната кола в света, бе принуден да напусне собствената си компания и да търси работа в конкурентна фирма. За сметка на това обаче, новите Лагонди са направо ненадминати и аз лично не бих взел друга кола. Лагондата, естествено, няма да е евтина. Ще ми струва толкова хиляди, колкото никога не съм си представял, че мога да дам за един автомобил.

И какво от това? Кой го е грижа за пари? Не мен, във всеки случай, защото аз винаги съм ги имал предостатъчно. Първите си сто хиляди лири направих на седемнайсет години, а по-късно щях да направя доста повече. Като казах това, се сетих, че нито веднъж в тези тетрадки не се е случвало да разкажа как точно станах богат.

Може би сега е моментът да го направя. Да, точно така е. Защото, макар тези дневници да са замислени като история на изкуството на прельстването и на радостта отекса, те все пак биха били непълни, без да се спомене нещичко и за изкуството да се правят пари и произтичащите от това удоволствия.

Е, добре. Убедих се да го направя. Ще започна веднага, като ви разкажа за най-първите си стъпки в бизнеса. Но преди това ми се иска да ви уверя, в случай че някой се готов да пропусне тези страници и да потърси нещо по-сочно, че и те са обилно напоени със сок. Иначе не бих ги и написал.

Има четири начина, по които обикновено се натрупва голямото богатство, в случай че не е наследено: с мошеничество, с талант, с божествено просветление или с късмет. Моят случай е комбинация от четирите. Слушайте внимателно и ще разберете какво искам да кажа.

През 1912 година, когато бях само на седемнайсет, спечелих стипендия за изучаване на естествени науки към Тринити Колидж, Кеймбридж. Тъй като бях доста умно момче, бях положил изпита си година по-рано от обикновеното. В Кеймбридж не искаха да ме вземат, преди да съм навършил осемнайсет и една година стоях със скръстени ръце. За да не си губя времето, баща ми реши да ме изпрати във Франция, където щях да науча езика. Аз лично се надявах да науча нещо повече от езика в тази великолепна страна. Нали разбирате, вече бях започнал да проявявам склонност към коцкарство и

развратничество и се навъртах в средите на лондонските дебютантки. В същото време бях започнал да се отегчавам до смърт от тези зелени английски момичета. Бях ги обявил пред себе си за абсолютно безжизнени същества и умирах от нетърпение да се развихря на чужда територия. Франция особено ме привличаше. Имах надеждна информация, че парижанките знаели такива неща за изкуството на любовта, каквито английските им братовчедки не били и сънували. Сексът в Англия, разправяха всички, бил още в детската си възраст.

Вечерта преди заминаването ми за Франция дадох малко тържество в семейната ни къща в Чейн Уок. Към седем часа баща ми и майка ми тактично излязоха на вечеря, за да мога да разполагам с цялата къща. Бях поканил около шест-седем приятели от двата пола, всички горе-долу на моята възраст и някъде към девет часа, вече се бяхме разположили удобно, пиехме вино, хапвахме отлично приготвено овнешко с кнедли и си приказвахме. Някой позвъни на входната врата. Отидох да отворя. На площадката стоеше мъж на средна възраст с огромни мустаци, румено лице и кожено куфарче в ръка. Представи се като майор Граут и каза, че идва при баща ми. Извиних се и отвърнах, че баща ми е на вечеря.

— О, боже! — възклика майорът. — Та той ме покани за няколко дена. Аз съм негов стар приятел.

— Сигурно е забравил — казах аз. — Наистина много съжалявам, сър. Моля, заповядайте.

Ясно беше, че не мога да оставя майора да чете „Пънч“ сам в другата стая, докато ние се веселим оттък, затова го попитах дали би искал да се присъедини към нашата компания. Разбира се, че би искал! С удоволствие би се позабавлявал с нас. И така, той влезе в стаята, начело със страхотния си мустак и, заливайки всичко наоколо с лъчезарната си усмивка, се настани доста удобно и без никакви притеснения, въпреки факта, че бе точно три пъти по-възрастен от когото и да било в компанията. Незабавно се нахвърли върху овнешкото и видя сметката на цяла бутилка „Кларе“ още в първите петнайсет минути.

— Отлична храна! — възклика той. — Имате ли още вино?

Отворих му нова бутилка и всички наблюдавахме с известна доза възхищение как и нейното съдържание изчезва в гърлото му. Бузите му бавно промениха цвета си от румено в доста тъмно червено, а носът му

изглеждаше сякаш ще пламне всеки миг. Някъде към средата на третата бутилка майорът започна да се поотпуска. Каза ни, че работел в англо-египетската част на Судан, но в момента бил в отпуск. Работата му била свързана с водоснабдителната служба на Судан. Била много тежка и напрегната, но затова пък вълнуваща. Имел си и доста развлечения. А и черните не били кой знае какъв проблем, стига човек да си ходел с камшика под мишница.

Бяхме се скучили около това екзотично червенобузо същество, долетяло от далечни земи и го слушахме в захлас.

— Велика страна е това, Судан — разправяше той. — Огромна. Далечна. Пълна с тайни и загадки. Искате ли да ви разкажа за една от най-великите тайни на Судан?

— Да, сър — казахме ние. — Разкажете ни, моля ви.

— Една от най-великите тайни на Судан — продължи той, след като изля поредната чаша вино в устата си, — тайна, която е известна само на местните и на неколцина посветени като мен, е едно малко същество, наречено суданска муха или, ако трябва да го назовем с истинското му име, *cantharis vesicatoria sudanii*.

— Това е някакъв скарабей, нали? — попитах аз.

— Нищо подобно — отвърна той. — Суданская муха е крилато насекомо, нещо средно между муха и бръмбар, дълго около два сантиметра. На външен вид е много красива — с ярки, златистозеленикови крилца, в които се преливат всички цветове на дъгата.

— А в какво е тайната ѝ? — попитахме ние.

— Тези сладки бублечки — продължи майорът — могат да бъдат намерени само в една-единствена част на Судан. Тя се намира на север от Хартум и има площ около 30 кв. км. Там расте едно специално дърво, наречено хашаб. Неговите листа са единственото нещо, с което се хранят судanskите муhi. Има хора, които прекарват целия си живот в търсене на тези бублечки. Бръмбаротърсачите — така ги наричат. Те са туземци с много остро зрение и знайт всичко, което може да се знае за любимите местенца и навиците на малките животинки. Когато най-сетне ги хванат, те ги убиват, изсушават ги на слънце и ги стриват на ситен прашец. Този прашец е с много висока стойност в Судан и хората обикновено го държат в малки, изящно гравирани Бръмбарови

кутийки, а Бръмбаровите кутийки на вождовете са изработени от чисто сребро.

— Добре, а какво правят с тоя прашец — попитахме ние, — за какво го използват?

— Въпросът не е какво ти правиш с този прашец — каза майорът, — въпросът е какво той прави с теб. Този прах е най-ефикасното ерогенно вещество на земята.

— Испанската муха! — извика някой. — Това не е ли испанската муха?

— Не съвсем — каза спокойно майорът, — но сте на прав път. Обикновената испанска муха се среща в Испания и южна Италия. Тази, за която аз говоря, е т. нар. Sudanese Fly — суданска муха и макар да е от същото семейство като испанската, тя е съвсем различна. Действието ѝ, например, е десет пъти по-силно от това на обикновената испанска муха. Реакцията, която няколко прашинки предизвикват в човешкия организъм, е така яростна, че направо е опасна.

— Но те въпреки това използват този прах.

— О, божичко, разбира се! Всички туземци в Хартум и северозападен Судан го използват. Белите хора, които знаят за него, са склонни по-скоро да го отбягват, защото съзнават колко дяволски е опасен.

— А вие опитвали ли сте го? — попита някой.

Майорът вдигна очи и изгледа любопиткото, подсмихвайки се едва забележимо под огромния си мустак.

— И до това ще стигнем след малко — каза той.

— А какво всъщност прави с теб този прах? — попита едно от момичетата.

— Боже господи! — възклика майорът. — Какво ли не прави! Той направо подпалва гениталиите ти, защото е едновременно силен възбудител и ефикасен дразнител. Не само те превръща в разгонен бик, но в същото време ти осигурява най-огромната и най-трайна ерекция, на която е способен човек. Бихте ли ми налели още една чаша вино, скъпо момче?

Скочих да донеса поредната бутилка. Гостите ми изведнъж бяха притихнали. Момичетата, застинали в поза като че изпаднали в транс, се бяха втренчили в майора, а разширениите им очи светеха като звезди.

Момчетата на свой ред се бяха втренчили в момичетата, за да наблюдават реакциите им. Налях нова чаша на майора.

— Баща ви винаги е поддържал добра изба... И винаги е пушел добри пури — каза той, като ме погледна очаквателно.

— Бихте ли желали една пура, сър? — попитах аз.

— Да, с удоволствие! Много мило от ваша страна — отвърна той.

Отидох до трапезарията и му донесох кутията „Монте Кристо“ на баща ми. Майорът взе две пури — едната прибра в малкото джобче на жилетката си, а другата пъхна в устата си.

— Ще ви разкажа една историйка, ако искате — започна той, — за моя опит със суданската муха.

— Да, искаме, сър. Разкажете ни.

— Сигурен съм, че ще ви хареса. Още повече, че е самата истина — продължи майорът, като извади пурата от устата си и отчупи върхай с нокът. — Кой има огън?

Помогнах му да запали пурата си. Облаци дим обгърнаха главата му и през тях едва виждахме лицето му, което приличаше на огромен, презрял, болезнено червен домат.

— Една вечер — подхвана той — се бях излегнал, както обикновено, на верандата на вилата си, която се намира на 70 километра северно от Хартум. Беше адски горещо и аз се чувствах като пребит след тежкия ден. Пиех силно уиски със сода — първото ми за вечерта. Бях се опънал на шезлонга, с крака на ниската балюстра, която обгражда верандата. Усещах как уискито облива стените на стомаха ми и мога да ви уверя, че няма нищо по-приятно от това да почувствуаш как, в края на дългия работен ден сред този неприветлив климат, първото уиски се разлива в стомаха ти и прониква в жилите ти. След няколко минути влязох във вилата, за да си налея втора чаша и се върнах на верандата. Излегнах се на шезлонга както преди. Ризата ми беше мокра от пот, но бях прекалено изморен, за да си взема душ. И изведенъж се случи нещо странно — целия се вкочаних. Точно бях посегнал да отпия от чашата си, когато ръката ми се вдърви, както беше във въздуха. Буквално замръзна на едно място, а пръстите ми стискаха чашата като пръсти на мъртвец. Не можех да помръдна. Дори не можех да си отворя устата. Опитах се да извикам за помощ, но

безуспешно. Бях се вкочанил като труп. Като парализиран. Сигурно съм приличал на каменна статуя.

— Изплашихте ли се? — попита някой.

— Разбира се, че се изплаших — отвърна майорът. — Щях да умра от ужас — сам в Суданската пустиня, на десетки мили от най-близкото населено място. Слава богу, парализата не трая дълго. Около една-две минути може би. Не помня точно. Но когато се оправих, първото нещо, което ме впечатли, беше изгарящото усещане в областта на слабините. „А така! — помислих си аз. — Сега пък какво става с мен!“ Но беше повече от ясно какво става. Активността в панталоните ми прерасна в цяла революция и след няколко секунди членът ми беше втвърден и стърчеше като гротмачтата на първокласна състезателна шхуна.

— Какво искате да кажете с това „членът ми“? — попита едно от момичетата, което се казваше Гуендълин.

— Предполагам, че ще се досетите като чуете по-нататък, мила моя — отвърна майорът.

— Продължавайте, майоре — подканхме го ние, — какво се случи по-нататък?

— После той започна да пулсира.

— Кой започна да пулсира? — попита Гуендълин.

— Членът ми — отвърна майорът. — Чувствах ударите на сърцето си по цялата му дължина. Сякаш той самият туптеше. Беше се опънал като балон. Нали се сещате за онези дълги балони, дето ги подмятат по детските забави? Много приличат на кренвирши. Не можех да се отърва от усещането, че членът ми се е превърнал в един от тези балони и имах чувството, че с всеки удар на сърцето ми той се напомпва все повече и повече, докато накрая щеше да се пръсне.

Майорът отпи гълтка вино и се втренчи в запаления край на пурата си. Всички чакаха в напрегнато мълчание.

— Разбира се — продължи той, — започнах да се мъча да разбера какво точно се бе случило. Погледнах чашата си с уиски. Беше там, където винаги я оставях — върху балюстрадата. После погледът ми започна да пълзи нагоре към покрива на вилата, плъзна се по ръба на стряхата и изведнъж — хоп! Ами да! Бях се сетил какво може да се е случило.

— Какво? — извикахме всички в един глас.

— Огромна суданска муха, излязла на вечерната си разходка, се бе приближила прекалено близо до ръба и се беше прекатурила през стряхата.

— И бе паднала право в чашата ви с уиски, нали? — извикахме ние.

— Именно! — каза майорът. — И понеже бях много жаден, съм я изгълтал заедно с уискито, без да я видя.

Момичето, което се казваше Гуендълин, гледаше майора с широко отворени очи.

— И все пак, не разбирам какво толкова се е случило — недоумяваше тя. — Една мъничка буболечка не може да нарани никого.

— Скъпо дете — каза майорът, — когато испанската муха бъде изсушена и стрита на прах, се получава, така наречения кантаидис. Това е фармацевтичното му наименование. Наименованието на суданска му разновидност е *Cantharidin Sudanii*. Този *Cantharidin Sudanii* е направо смъртоносен прах. Максималната безопасна доза, която може да поеме едно човешко същество, ако въобще може да се говори за „безопасна доза“, е един миним — това е една шейсета част от драхма. След като аз бях нагълтал цяла и при това възрастна суданска муха, можете да си представите колко стотици максимални дози бях поел!

— Боже! — възкликахме всички. — Боже господи!

— Пулсациите вече бяха толкова силни, че разтърсваха цялото ми тяло.

— Имали сте главоболие, така ли? — попита Гуендълин.

— Не! — отвърна майорът.

— Какво, какво стана по-нататък? — подканихме го ние.

— Членът ми — продължи той — заприлича на нажежен до бяло железен прът, забит в тялото ми. Скочих от стола и се втурнах към колата си. Карак като луд към най-близката болница, която е в Хартум. Стигнах точно за 40 минути. Бях се побъркал от страх.

— Не, не, чакайте малко! — намеси се пак съществото Гуендълин. — Все още не ми е съвсем ясно. Кое точно ви изплаши толкова?

Какво отвратително момиче! Изобщо нямаше да я поканя, ако знаех. Майорът, за негова чест, този път дори не я погледна.

— Втурнах се в болницата — продължи той — и нахълтах в спешното отделение, където един доктор, англичанин, зашиваше нечия рана от нож. „Гледайте! Гледайте!“ — извиках аз, като го извадих и го размахах пред очите му.

— Какво размахахте пред очите му, за бога? — обади се пак ужасната Гуендълин.

— Млъкни, Гуендълин! — изсъсках аз.

— Благодаря ви — каза майорът. — Докторът престана да шие и погледна това, което му показвах с тревога в очите. Набързо му разказах историята. Той сякаш посрна. Съобщи ми, че нямали антидот за суданска муха. Животът ми бил в опасност, но той щял да направи всичко, което било по силите му. Е, започнаха с изпомпването на стомаха ми, а после ме настаниха в едно легло, с парчета лед около нещастния ми пулсиращ член.

— Кой направи това? — попита някой. — Кои бяха „те“?

— Една медицинска сестра — отвърна майорът. — Млада шотландка с тъмна коса. Донесе леда в малки гумени торбички и ги бинтова около мястото.

— Не получихте ли измръзване?

— Как може да се получи измръзване на нещо, което на практика изгаря? — каза майорът.

— И после какво стана?

— Сменяха леда на всеки три часа, ден и нощ.

— Кой? Шотландската сестра ли?

— Не, редуваха се. Няколко сестри.

— Боже господи!

— Трябваха му цели две седмици, за да спадне.

— Две седмици! — възкликах аз. — Оправихте ли после, сър?

Сега добре ли се чувствате?

Майорът се усмихна и отпи гълтка вино.

— Трогнат съм от вашата загриженост — каза той. — Очевидно сте един млад човек, който знае кое след кое идва в този свят. Ще стигнете далеч.

— Благодаря ви, сър — казах аз. — И все пак, как завърши цялата история?

— За шест месеца бях извън играта — усмихна се той изнурено.

— Но това не е кой знае каква трагедия, когато си в Судан. А сега, ако

искате да знаете, съм в отлична форма. Все едно нищо не е било.

Това беше историята, която майор Граут ни разказа на малкото парти у дома преди заминаването ми за Франция. Тя ме накара да се замисля дълбоко. Даже много дълбоко. Същата нощ, както си лежах в леглото, с готовия багаж, скуччен на пода, в главата ми започна да се оформя невероятно смел план. Казвам „смел“, защото, по дяволите, изпълнението му наистина изискваше смелост, като се има предвид, че бях само на седемнайсет. Сега, като погледна назад, си свалям шапка, дори само заради факта, че съм обмислял как да направя такова нещо. На следващата сутрин решението вече беше взето.

II.

Сбогувах се с родителите си на перона на гара Виктория и се качих на ферибота за Париж. Пристигнах същия следобед и се настаних в къщата, която баща ми бе избрал за пребиваването ми. Тя се намираше на Авеню Марсо. Стопаните, семейство Боавен, приемаха гости срещу заплащане. Мосю Боавен, чиновник от съмнителна величина, беше обикновено човече, като всички хора от тази категория. Съпругата му, безцветна жена с къси пръсти и отпуснат задник, беше излята по същия калъп, затова предположих, че нито тя, нито той ще ми създават неприятности. Имаха две дъщери — Жанет, която беше на петнайсет и Никол на деветнайсет. Мадмоазел Никол беше нещо като аномалия в семейството, защото докато другите членове бяха мънички и нисички като типични французи, тя бе с амazonски размери. Приличаше ми на някакъв женски гладиатор. Боса сигурно щеше да бъде висока не по-малко от един и деветдесет. Все пак трябва да призная, че тя беше един доста добре сложен млад гладиатор с дълги, апетитно закръглени бедра и тъмни очи, в които сякаш се таяха хиляди тайни. За първи път след пубертета си виждах жена, която не само бе невероятно висока, но и изключително привлекателна, затова бях доста впечатлен. Оттогава насам, естествено, съм изprobвал не една и две „изкласили“ женички и трябва да отбележа, че, като цяло, ги ценя повече от по-дребните им сестри. Когато една жена е висока, крайниците ѝ са по-мощни и по-гъвкави и, разбира се, има много повече материя, която да мачкаш, премяташ и увиваш около себе си.

С други думи, високите жени адски mi харесват. И защо не? В това няма нищо ненормално. Виж, това, което наистина е странно е, че всички жени без изключение са направо луди по миниатюрните мъже. Нека веднага да уточня, че под „миниатюрни“ мъже нямам предвид обикновените ниски мъже, каквито са жокеите и коминочистачите. Имам предвид истинските джуджета, като онези кривокраки същества, които тичат нагоре-надолу по цирковите арени, обути в клинове. Ако

щете вярвайте, но всеки един от тези дребосъци може, стига да поиска, да докара и най-фригидната жена до лудост. Протестирайте колкото си щете, мили дами! Обявете ме за смахнат, заблуден, зле информиран. Но преди да го направите, ви предлагам да поговорите с някоя жена, която наистина си е имала вземане-даване с такова джудженце. Тя ще потвърди думите ми. Ще каже да, да, да, така е, вярно е, страхувам се, че това е самата истина. Отблъскващи са, но са неустоими. Веднъж едно изключително грозно цирково джудже, не по-високо от един и десет, на средна възраст, ми каза, че стига да поиска, може да притежава, която и да е жена, по което и да е време, на което и да е място. Много странно, наистина.

Но да се върнем към мадмоазел Никол, амазонската дъщеря. Тя веднага ми направи впечатление и когато се ръкувахме, стиснах ръката ѝ малко по-силно от обикновеното. Наблюдавах лицето ѝ. Устните ѝ се разтвориха и върха на езика ѝ за миг изскочи между зъбите. „Много добре, млада госпожице — помислих си аз. — Вие ще сте първи номер в Париж“.

В случай че тези думи ви звучат малко самоуверено от устата на едно седемнайсетгодишно момче, каквото бях аз, искам веднага да ви уверя, че дори на тази крехка възраст съдбата ме бе дарила с нещо повече от добрия ми външен вид. Сега, като разглеждам семейните фотографии, се убеждавам, че съм бил един изумително красив младеж. Би било глупаво да скромница. Този факт, естествено, ме бе улеснил много в средите на лондонските дебютантки и без да преувеличавам ще кажа, че до онзи момент не ми се беше случвало да ме отблъснат. Тогава, разбира се, бях все още начинаещ и на мерника ми се бяха изредили не повече от петдесет-шейсет млади пиленца.

Веднага съобщих на мадам Боавен, че на другия ден сутринта заминавам при приятели в провинцията (така изискваше планът, който, благодарение на великолепния майор Граут, се бе зародил в главата ми). Още стояхме в антрето и едва бяхме приключили с ръкостисканията.

— Но, мосю Осуалд, вие току-що пристигнахте! — изкудкудяка тя.

— Ако не се лъжа, баща ми ви е платил за шест месеца напред. Като ме няма само ще си спестите пари за храна — отвърнах аз.

Подобен род изчисления са способни да смекчат сърцето на всяка френска домакиня, затова мадам Боавен не възрази повече.

Точно в седем часа седнахме около масата. За вечеря имаше шкембе чорба с лук. Това аз смятам за второто най-противно ястие на земята. Първото е едно нещо, което новите работници в овцевъдните ферми из Австралия погълщате огромна наслада.

Тези работници (нека ви разкажа, за да имате едно наум, ако случайно тръгнете натам), или овцевъдни каубои, винаги кастрират овните си по следния варварски начин: двама държат животното за предните и задните крака, обърнато по гръб; трети срязва скротума и изстисква тестикулите от торбичката; после се навежда и поема малките топчици в устата си, стиска зъби и ги откъсва от тялото на нещастното животно, след което ги изплюва в леген. Въобще не ми разправяйте, че такива неща не се случват, защото те се случват. Видях го с очите си на една гара близо до Каура в Ню Саут Уелс. На всичкото отгоре онези идиоти започнаха да се бият в гърдите и с гордост изтькнаха, че трима компетентни овцевъди можели да кастрират шайсет агнeta за шайсет минути и да продължат така цял ден. Само малко ги заболявала челюстта накрая, но пък имало за какво.

— За какво? — поинтересувах се аз.

— Ооо, само почакайте и ще видите!

И на вечерта трябваше да ги гледам как пържат малките топчета в тиган, полети с овнешка мазнина, върху лагерния огън. Това гастрономическо чудо е, повярвайте ми, най-противното и жилаво ястие, което може да съществува. Направо ми се повдига като си спомня за него. На второ място идва шкембе чорбата с лук.

Но да се върнем към нашия разказ. Стига съм се отклонявал.

И така, все още сме в къщата на семейство Боавен и за вечеря ни е сервирана шкембе чорба с лук. Мосю Боавен направо изпадна в екстаз. Той започна да смуче, да мляска и да сърба, като през цялото време крещеше: „Delicieux! Ravissant! Formidable! Marveilleux!“ между две натъпквания на устата. И когато най-сетне приключи, (боже, нямаха ли край тези ужаси!), спокойно извади изкуственото си чене и го изми в купичката за изплакване на пръстите след десерта.

В полунощ, когато мадам и мосю Б. вече хъркаха здраво, аз се измъкнах в коридора и влязох тихо в стаята на мадмоазел Никол. Тя се бе сгущила в едно огромно легло. На масата до него имаше запалена

свещ. Посрещна ме (много странно наистина) с официалното френско ръкостискане. Но, повярвайте ми, в това, което последва, нямаше капчица официалност. Нямам намерение да се спират подробно върху този малък епизод. Той не е от значение за онова, което искам да ви разкажа. Само ще отбележа, че в няколкото часа, които прекарах с мадмоазел Никол, всички слухове, които някога бях чувал за момичетата на Париж, се превърнаха в реалност. В сравнение с мадмоазел Никол лондонските дебютантки започнаха да ми приличат на купчина вкаменели дървета. Мадмоазел Никол се нахвърли върху мен като мангуста върху кобра. Изведнъж по нея се появиха около осем цифта ръце и десет-дванайсет усти. На всичко отгоре тя беше и акробат и няколко пъти в суматохата от бясно въртящи се ръце и крака успях да зърна глезните ѝ, кръстосани на тила ѝ. Това момиче направо ме центрофугираше. Имах чувството, че няма да издържа дълго. На моята крехка възраст все още не бях готов за такова жестоко изпитание и след час и нещо без прекъсване започнах да халюцинирам. Спомням си как си представях, че тялото ми е огромно, добре смазано бутало, което се плъзга плавно напред-назад в цилиндър, чиито стени са направени от идеално гладка стомана. Един господ знае колко време продължи това. Накрая бях върнат към действителността от един дълбок, спокoen женски глас, който каза:

— Много добре, мосю. Достатъчно като за първи урок. Смятам, че ще мине доста време, докато излезете от детската градина.

Върнах се залитайки в стаята си, разнебитен и смирен. Проснах се на леглото и веднага заспах.

На следващата сутрин се сбогувах със семейство Боавен и взех влака за Марсилия. Дотук всичко вървеше по план. Бях взел парите, които баща ми ми беше оставил за шестмесечното ми пребиваване в Париж — двеста лири стерлинги във френски франкове. През 1912 г. това бяха много пари.

В Марсилия си взех билет за кораб до Александрия. Щях да пътувам с един френски параход, който тежеше девет хиляди тона и се наздаваше *L'Imperatrice Josephine*: приятно малко пътно корабче, което изпълняваше редовни рейсове между Марсилия, Неапол, Палермо и Александрия.

Пътуването мина сравнително гладко. Не се случи нищо особено, като се изключи може би това, че видях още една висока

жена. Този път тя беше туркиня — стройна, мургава дама, така натруфена с гердани, гривни и всевъзможни други джуунджурии, че дрънкаше на всяка крачка. Пъrvата ми мисъл за нея беше, че мястото ѝ е на върха на някое черешово дърво, където би била великолепно плашило за птичките. Втората, която последва доста бързо след пъrvата, беше, че тялото ѝ притежава забележителни форми. Издутините над талията ѝ бяха така величествени, че докато ги наблюдавах от другата страна на палубата, се почувствах като посетител на Тибет, който за пръв пътвижда Хималаите. Жената отвърна на погледа ми с арогантно вдигната брадичка, а очите ѝ се плъзнаха бавно по тялото ми от горе на долу и обратно. Точно след една минута тя плавно прекоси палубата и ме покани в каютата си на чаша абсент. Нямах и понятие какво е това абсент, но се отзовах на поканата ѝ с готовност и не излязох от каютата ѝ, докато не акостирахме в пристанището на Неапол три дни по-късно. Аз може и да бях в детската градина, както твърдеше мадмоазел Никол, а самата мадмоазел Никол сигурно беше в шести клас в училище, но в такъв случай високата туркиня беше университетски професор.

Допълнителни затруднения през това незабравимо преживяване ми създаваше и фактът, че по целия път между Марсилия и Неапол бушуваше страхотна буря. Корабът се люшкаше на всички посоки и вълните го бълскаха така ужасно, че на няколко пъти си помислих, че ще се обърнем. Когато най-сетне бяхме в безопасност, здраво закотвени в пристанището на Неапол, се обърнах на излизане от каютата и казах:

— Господи, щастлив съм, че го направихме. Само да не беше тази ужасна буря.

— Скъпо момче — отвърна високата туркиня, увесвайки поредния наниз от скъпоценности на врата си, — през целия път морето беше гладко като огледало.

— Грешите, мадам — казах аз. — През целия път имаше ужасна буря.

— Това не беше никаква буря — отвърна тя. — Това бях аз.

Учех се бързо. На първо място бях разбрал — и то впоследствие се потвърди стократно — че да си имаш работа с туркиня е все едно да пробягаш петдесет километра преди закуска — трябва да си в отлична форма.

Останалите четири дена от пътуването прекарах възстановявайки се и когато пристигнахме в Александрия, отново се чувствах свеж както в първия ден. От Александрия взех влака за Кайро, а в Кайро се прехвърлих на влака за Хартум.

Боже, каква жега беше в Судан! Бях облечен крайно неподходящо за тропическия климат, но не ми се искаше да хвърлям пари за дрехи, които щях да нося само ден-два. Наех си стая в един голям хотел в Хартум, чието фойе гъмжеше от англичани, обути в къси кафяво-зеленикови панталонки, с тропически шлемове на главите си. Всички те бяха мустакати и руменобузи, досущ като майор Граут и стискаха по чаша питие в ръката си. Около вратата се мотаеше някакъв суданец-портиер: великолепен негър, облечен в бяла роба, с ален фес на главата. Придвижих се до него.

— Чудя се дали бихте могли да ми помогнете — казах аз, като измъкнах няколко френски банкноти от джоба си и започнах небрежно да ги мотая между пръстите си.

Негърът погледна парите и се ухили.

— Ами, суданските муhi — казах аз. — Знаете ли нещо за суданските муhi?

Ето сега бе настъпил сюблиминият момент. *Le moment critique*. Бях пропътувал цялото разстояние от Париж до Хартум, за да задам този единствен въпрос и сега чаках отговора му със затаен дъх. Не изключвах възможността майор Граут да ни беше разказал просто една забавна измислица.

Портиерът се ухили още по-широко.

— Всички знае судански муhi, сахиб — каза той. — Вие какво точно иска?

— Искам да ми кажете къде мога да отида и да хвана хиляда от тях.

Той спря да се хили и ме зяпна все едно се бях побъркал.

— Живи!? — възклика. — Вие иска хване сам хиляда живи судански муhi?

— Да, точно така.

— За какво трябва на вас живи муhi, сахиб? Те за нищо не помага тези живи муhi, за нищо не става.

О, боже, помислих си аз. Значи майорът все пак ни беше изпързял.

Портиерът се приближи и постави черната си като катран ръка върху рамото ми.

— Вие иска стане джиги-джиг, нали? Сахиб иска нещо, дето направи него джиги-джиг?

— Да, за нещо такова става дума. Повече или по-малко.

— Тогава на вас не трябва живи мухи, сахиб. На вас трябва прах от мухи.

— Идеята ми беше да взема няколко живи мухи и да си ги отглеждам вкъщи — обясних аз. — Така ще мога да имам от този прах винаги, когато пожелая.

— Вие отглежда тях в Англия? — попита той.

— Да, в Англия или във Франция. Там някъде.

— Няма да стане — поклати глава портиерът. — Тази малка суданска муха може живее само в Судан. На нея трябва много силно слънце. Тя умре във ваша страна. Защо вие не купи направо прах?

Вече разбирах, че ще се наложи да внеса някои корекции в първоначалните си планове.

— Колко струва този прах?

— А вие колко прах иска?

— Много.

— Сахиб трябва бъде изключително внимателен с този прах! Трябва взема само много, много малко наведнъж, иначе има големи неприятности.

— Знам.

— Тук, в Судан, ние, судански мъже, измерва една доза, като посипе прах върху главичка на карфица и какво остане върху главичка — прави точно една доза. А то съвсем не много. Затова млад сахиб трябва бъде изключително внимателен.

— Всичко това го знам — казах аз. — Само ми кажете откъде мога да закупя голямо количество от въпросния прах.

— Какво има предвид под голямо количество?

— Ами, около пет килограма.

— Пет килограма! — извика той. — Това може оправи на всички хора в цяла Африка, взети заедно!

— Е, добре, три тогава.

— Какво прави с цели три кила прах от судански муhi, сахиб? Само стотина грама стигне за цял живот дори на голям, силен мъж

като мен!

— Няма значение какво ще правя с него — казах аз. — Каква е цената?

Портиерът наклони главата си на една страна, докато внимателно обмисляше въпроса.

— Ммм... ние купува в малки пликчета — каза той. — По десет грама в пликче. И много скъпо.

— Искам три килограма — казах аз. — В един пакет.

— Сахиб в хотела ли отседнал? — попита той.

— Да.

— Тогава утре види се с вас и каже отговор. Тази вечер трябва пита някои неща.

Това беше всичко, което можех да направя за момента.

На другата сутрин го намерих на същото място край вратата на хотела.

— Какви новини има за праха? — попитах го аз.

— Всичко готово — каза той. — Намерил място, откъдето може вземе три килограма чист прах за сахиб.

— Колко ще струва? — попитах аз.

— Сахиб има ли английски пари?

— Да, мога да намеря.

— Ще струва хиляда английски лири. Много евтино!

— Тогава забравете за тая работа — казах аз и се обърнах да си ходя.

— Петстотин!

— Петдесет. Ще ви дам петдесет.

— Сто.

— Не! Петдесет. Това е всичко, което мога да си позволя.

Той вдигна рамене и разпери ръце:

— Вие намери пари, аз намери прах. Види вас довечера в шест часа.

— А как ще разбера, че не ми пробутвате обикновени стърготини или нещо такова?

— Сахиб! — извика той. — Аз никога не лъгал!

— Не съм убеден.

— В такъв случай първо пробва прах на вас, преди вие даде пари. Така съгласен?

— Добра идея. Ще се видим в шест.

Една от лондонските банки имаше презоceanски клон в Хартум. Отидох там и обмених малко от френските си франкове в английски лири. В шест часа намерих портиера, този път във фоайето на хотела.

— Носите ли го? — попитах аз.

Той посочи огромен кафяв пакет, скрит зад една колона.

— Вие първо опита? Сахиб може заповядва, защото това абсолютно най-първокласен прах в цял Судан. Една доза от него и си кара джиги-джиг чак до друг ден на обяд.

Предположих, че нямаше да ми предлага така да опитам, ако прахът не беше истински, затова му дадох парите и взех пакета.

Час по-късно пътувах с нощния влак за Кайро. След десетдневно отсъствие отново бях в Париж и вече думках по вратата на къщата на мадам Боавен на авеню Марко. Носех ценния пакет със себе си. Нямах никакви проблеми с френските митничари в Марсилия. В онези дни те търсеха ножове и пистолети, но нищо повече.

III.

Съобщих на мадам Б., че този път ще остана за дълго и имам една молба. Обясних й, че съм студент по естествени науки. Тя каза, че знае. Желанието ми е, продължих аз, по време на престоя си във Франция, не само да науча френски, но и да продължа да се занимавам с обучението си. Това е свързано с провеждането на някои научни експерименти в стаята ми, което от своя страна изисква работа с такива апарати и химикали, които биха могли да бъдат опасни или отровни, ако човек не знае как да борави с тях. Затова бих искал да имам ключ към стаята си и никой да не влиза там.

— Ще ни вдигнеш всичките във въздуха! — извика тя и се хвани за главата.

— Не се притеснявайте, мадам — успокоих я аз. — Това са просто обикновените мерки за безопасност. Моите професори са ми казвали винаги да постъпвам така.

— А кой ще ви оправя леглото и кой ще ви чисти стаята?

— Аз сам ще се грижа за това. Така ще ви спестя много работа.

Тя доста помърмори, но накрая се видя принудена да отстъпи.

Вечерята на семейство Боавен този път беше свински крачета в бял сос — поредното отблъскващо ястие. Мосю Б. се нахвърли върху яденето с обичайните си грухтежи и екстатични възклициания и когато най-сетне приключи, лицето му беше омазано цялото с отвратителния лепкав бял сос. Извиних се и станах от масата точно в момента, в който той се готвеше да прехвърли изкуствените зъби от устата си в купичката за изплакване на пръсти. Качих се в стаята си и заключих вратата.

За първи път отворих големия кафяв пакет. Прахът, слава богу, беше натъпкан в две големи метални кутии от бисквити. Отворих едната. Вътре имаше бледосиво вещество, фино почти като брашно. В този момент, помислих си аз, може би държах в ръцете си най-голямото кюлче злато, което е намирано някога. Казвам „може би“, защото все още не бях сигурен в нищо. Имах само честната дума на

майора, че прахът действа и честната дума на портиера, че ми е продал истински прах.

Легнах на леглото и четох книга до полунощ. В полунощ се съблякох и си сложих пижамата. Отворих едната от кутиите. Стиснах малко от прашеца между палеца и показалеца си й го посипах върху главичката на една карфица, която държах изправена над кутията. На върха ѝ се задържа едва забележима купчинка бледосиви частици. Много внимателно я поднесох до устата си и я облизах. Нямаше никакъв вкус. Седнах на ръба на леглото и засякох времето по часовника си.

Не се наложи да чакам дълго. Точно след девет минути цялото ми тяло се скова. Гърдите ми започнаха да се задъхват, а гърлото ми се стегна и загъргори. Буквално замръзнах на място, също както майор Граут бе замръзнал на верандата на вилата си с чаша уиски в ръка. Но тъй като бях поел много по-малка доза от него, парализата трая само няколко секунди. Тогава почувствах онова, което майорът бе описал така точно: изгарящо усещане в областта на слабините. След още една минута членът ми — и тук майорът пак го беше казал много по-добре, отколкото аз бих могъл — се бе втвърдил и стърчеше като гротмачтата на първокласна състезателна шхуна.

Сега оставаше да направя последната и най-сигурна проверка. Изправих се и отидох до вратата. Отворих я полека и се измъкнах в коридора. Пълзнах се безшумно до стаята на мадмоазел Никол. Тя, разбира се, ме чакаше, сгущена в огромното легло, с малката свещичка, запалена на масата до главата ѝ.

— Bonsoir, monsieur — прошепна тя, като се здрависа с мен по същия официален начин. — Идвате за втория си урок, така ли?

Не казах нищо. Още докато лягах в леглото до нея, започнах да изпадам в едно от онези странини фантасмагорични състояния, които ме връхлитат всеки път, когато съм близо до жена. Този път действието се развиваше в средните векове, в двора на английския крал Ричард Лъвското сърце. Аз бях първият рицар на кралството, безспорният победител във всички турнири, който щеше да демонстрира за пореден път своите сила и мъжество пред Краля и неговия двор на полето на Златната тъкан.

Опонентът ми беше едно огромно и застрашително същество от женски пол, което идваше от Франция и беше съсякло седемдесет и

осем доблестни английски мъже по турнири като този. Но моят жребец беше като вихър, а копието ми бе с нечувани размери и здравина, островърх и трептящо, излято от най-калената стомана.

— Браво! Браво за сър Осуалд! — извика Кралят. — Браво за рицаря с най-мощното оръжие! Само той и никой друг може да си служи с такова огромно копие! Пронижи я, храбри рицарю! Пронижи я!

Впуснах се в двубоя галопирайки, като държах гигантското си копие насочено право към най-уязвимата част на френското същество и когато стигнах до нея, започнах да я мушкам на силни тласъци, бързи и сигурни. За миг бях разпердущинил доспехите ѝ и тя лежеше на земята, крещейки за милост. Но аз не бях настроен да бъда милостив. Окрилян от аплодисментите на Краля и неговата свита, продължавах да забивам стоманеното копие в агонизиращото тяло, докато го забих десет хиляди пъти и още десет хиляди пъти, като през цялото време чуха виковете на благородниците.

— Давай, сър Осуалд! Ръгай, без да спираш! Само така!

И тогава дочух Краля да казва:

— Брей, струва ми се, че този храбър момък ще строши прекрасното си копие, ако не престане да блъска така.

Но на копието ми нищо му нямаше, затова продължих да ръгам, а за грандиозен финал набучих френското женище върху стоманения ми връх и галопирайки около арената, развях победоносно тялото ѝ над главата си под виковете „*Gadzooks!*“ и „*Victor ludorum!*“.

Всичко това, както се досещате, отне известно време. Нямах никаква представа точно колко, но когато най-сетне дойдох на себе си, скочих от леглото и погледнах триумфиращ проснатата в него жертва. Момичето хрипеше и се задъхваше като повален от хрътки благороден елен и за миг се уплаших, да не съм ѝ направил нещо лошо. Не че ми пукаше де.

— Е, мадмоазел — казах аз, — още ли съм в детската градина?

— О, не! — извика тя, а дългите ѝ крака потръпнаха. — О, не, мосю! Не, не, не! Вие бяхте яростен, вие бяхте великолепен! Направо ме разбихте!

Това ме накара да се почувствам отлично. Излязох в коридора, без нито дума повече и се шмугнах в стаята си. Какъв триумф! Този прах наистина беше фантастичен! Майорът е бил прав! И портиерът в

Хартум не ме беше преметнал! Сега бях готов да се заровя в златната си мина и вече нищо не можеше да ме спре. Унесен от тези приятни мисли, скоро заспах.

На другата сутрин започнах веднага да действам по въпроса. Както добре знаете, бях спечелил стипендия за естествени науки, следователно бях много добър по физика, химия и някои други дисциплини, но химията винаги е била най-силния ми предмет.

С други думи вече знаех всичко за производството на едно обикновено хапче. В 1912 г. годината на нашия разказ, разпространената практика сред фармацевтите беше да произвеждат много от хапчетата по домовете си с помощта на така наречените хапче произвеждащи машини. И така, още на другата сутрин се впуснах по улиците на Париж и след много търсене открих в една затънена уличка на левия бряг на Сена магазинче за фармацевтични уреди на старо. От там си купих малка запазена машина за хапчета, която изкарваше по 24 професионални на вид хапчета при едно пускане. Купих си още чифт много чувствителни везни.

После намерих една аптека, в която ми продадоха голямо количество калциев карбонат, малко трагаканта и бутилка кохинил. Всичко това занесох в стаята си, разчистих тоалетната масичка и го подредих върху нея.

Правенето на хапчета е изключително лесна процедура, стига човек да знае как. Калциевият карбонат, който е абсолютно безвреден и неутрален, съставлява основната маса на хапчето. Към нея се добавя прецизно измереното количество активен ингредиент, в мята случай кантариidis. И най-накрая за ексципиент се прибавя малко трагаканта. Ексципиентът е онова, което смесва и втвърдява съставките, оформяйки ги в едно прекрасно, атрактивно хапче. Отмерих съответните количества, достатъчни за направата на 24 внушителни таблетки. Добавих няколко капки кохинил, който е безвкусен червен оцветител. Всичко това разбърках добре в една купичка и го вкарах в машината. В миг пред мен се появиха 24 огромни, идеално оформени червени хапчета. И всяко от тях, стига да бях мерил и разбъркал както трябва, съдържаше точно толкова кантариidis, колкото щеше да се събере на главичката на една карфица. С други думи всяко от тях представляваше мощн ерогенен експлозив.

Все още не бях готов да предприема решителни действия.

Отново излязох по улиците на Париж и не след дълго намерих производител на комерсиални опаковки. От него закупих хиляда кръгли картонени кутийки, с диаметър два сантиметра. Купих и памук.

После отидох при един печатар и му поръчах хиляда кръгли етикетчета с диаметър два сантиметра. На всяко от тях трябваше да пише:

След два дена отидох да ги прибера. Купих си буркан с лепило. Върнах се вкъщи и залепих двайсет и четири от тях.

„Хапчета за ПОТЕНТНОСТ

Проф. Юсупов.

Тези хапчета са изключително силни.

Използвайте ги умерено,
за да не навредите на себе си и на
партньора си. Препоръчана доза:
по едно на седмица.

Единствен дистрибутор в Европа:

О. Корнелиус,

192, Авеню Марсо, Париж“

След два дена отидох да ги прибера. Купих си буркан с лепило. Върнах се вкъщи и залепих двайсет и четири от тях върху двайсет и четири от кутийките. Във всяка кутийка сложих по малко памук и върху него поставих едно-единствено червено хапче.

След два дена отидох да ги прибера. Купих си буркан с лепило. Върнах се вкъщи и залепих двайсет и четири от тях върху двайсет и четири от кутийките. Във всяка кутийка сложих по малко памук и върху него поставих едно-единствено червено хапче.

Сега вече бях готов.

Както може би отдавна сте се досетили, имах намерение да се занимавам с търговия. Щях да продавам хапчетата си за потентност на определена клиентела, която скоро щеше да крещи за още и още. Щях да ги продавам лично, в кутийки по едно, на безбожни цени.

А клиентите ли? Откъде щях да ги намеря? Чудите се как едно седемнайсетгодишно момче, попаднало в чужд град, щеше да открие хора, на които да продава магическите си хапчета? Е, аз не изпитвах

никакви притеснения по въпроса. Трябаше да намеря само един подходящ човек, на когото да предложа едно-единствено хапче и да чакам да дотича на следващата сутрин за още. Той на свой ред само трябаше да подшушне на приятелите си и новината щеше да обхване града като горски пожар.

Вече бях набелязal първата си жертва.

Дотук не съм споменавал, че баща ми, Уилям Корнелиус, беше дипломат. Нямаше големи спестявания, но съумяваше да живее добре със заплатата си. Последната му длъжност беше посланик в Дания и в момента тъпчеше на едно място във Външно министерство в Лондон в очакване на ново, по-високо назначение. Тогавашният британски посланик във Франция беше някой си сър Чарлс Мейкпийс. Той беше стар приятел на баща ми и преди да замина за Франция баща ми му написа едно писмо, в което го молеше да ме наглежда по време на престоя ми в Париж.

Вече знаех какво трябва да направя и веднага се заех с това. Облякох си най-хубавите дрехи и се отправих към Британското посолство. Естествено, не влязох през главния вход, а позвъних на вратата на частната резиденция на посланика, която се намираше в същата внушителна сграда, но от задната страна. Беше четири часът следобед. Някакъв лакей в бели кюлоти и червена ливрея със златни копчета отвори вратата и се облечи срещу мен. Нямах визитна картичка, но някак си успях да обясня, че родителите ми са близки приятели на сър Чарлс и лейди Мейкпийс и помолих да съобщят на лейди Мейкпийс, че Осуалд Корнелиус, ескуайър, е дошъл да поднесе почитанията си.

Поканиха ме в нещо като вестибюл, където седнах и зачаках. Пет минути по-късно лейди Мейкпийс влетя в стаята сред вихрушка от коприна и шифон.

— О! — извика тя, като взе ръцете ми в своите. — Значи вие сте синът на Уилям! Винаги е имал вкус този стар разбойник! Получихме писмото и чакахме да се обадите.

Лейди Мейкпийс беше импозантна дама. Не беше млада, разбира се, но не беше и повехнала старица. Дадох ѝ четирийсет. Лицето ѝ беше като изсеченото от мрамор, сякаш нямаше възраст, а огромният ѝ гръден кош се скосяваше до кръстче, което можех да обхвата с длани.

Прецени ме с бърз пронизващ поглед и изглежда остана доволна, защото следващите ѝ думи бяха:

— Елате с мен, Корнелиус. Ще пием чай и ще си поприказваме.

Тя ме хвана за ръка и ме поведе през огромни, пищно обзаведени стаи към едно доста уютно местенце, обзаведено с диван и няколко фотьойла. На една от стените висеше пастел на Буше, а на друга — акварел на Фрагонар.

— Това — каза тя — е малкият ми кабинет. Оттук ръководя светския живот на посолството.

Усмихнах се любезно и седнах на дивана. Един от шантаво облечените лакеи донесе чай и сандвици на сребърен поднос. Сандвичите бяха с аншоа. Лейди Мейкпийс седна до мен и започна да налива чая.

— А сега искам да ми разкажете всичко за себе си — каза тя.

Последва цял куп от въпроси и отговори за семейството ми и мен. Беше ужасно досадно, но съзнавах, че трябва да го изтърпя в името на моя велик план. Говорихме си така около четирийсет минути, като от време на време лейди Мейкпийс ме потупваше по бедрото, когато искаше да подчертава нещо. Накрая отрупаната с пръстени ръка просто остана върху бедрото ми. Почувствах лек натиск. Ох, помислих си аз, сега пък какво е намислила старата птичка. Изведнъж тя скочи и закрачи нервно из стаята. Наблюдавах я внимателно. Ходеше напред-назад със склучени ръце, главата ѝ трепереше, а гърдите ѝ се повдигаха и спускаха с бясна скорост. Беше се стегнала като пружина. Не знаех какво да правя.

— Е, аз ще вървя — казах накрая и се изправих.

— Не, не. Не си отивайте!

Седнах отново.

— Вие познавате ли съпруга ми? — избърбори тя. — Очевидно не. Едва-що пристигате. Той е много добър човек. Страхотен мъж, но е взел да оставя горкичкият и вече не може да спортува така активно, както едно време.

— Много лошо — казах аз. — Край на полото и тениса.

— Дори и за пинг-понг не става вече — проплака тя.

— Всички оставяваме — успокоих я аз.

— Да, така е, но тук въпросът е в друго.

Тя млъкна и зачака.

Аз също чаках.

И двамата чакахме. Мълчанието продължи прекалено дълго.

Вече не можех да издържам, затова се поразмърда на дивана и попитах:

— В какво е въпросът, мадам?

— Толкова ли не виждате, че се опитвам да ви помоля за нещо?

— каза тя накрая.

Не знаех какво да отговоря, затова си взех още един от малките триъгълни сандвичи и бавно го задъвках.

— Искам да ви помоля за една услуга, mon petit garcon — каза тя.

— Предполагам, че сте много добър в игрите?

— Да, така е — отвърнах аз. Вече се бях примирил с идеята за партия тенис или пинг-понг с нея.

— И не бихте имали нищо против да поиграем?

— Не, разбира се. За мен е удоволствие.

Налагаше се да ѝ угаждам. Всичко, което исках, беше да се запозная с посланика. Посланикът беше моята цел. Той беше човекът, когото бях изbral за първото хапче и който щеше да задвижи нещата. Но до него можех да се добера единствено чрез нея.

— Това, което искам, не е кой знае какво — каза тя.

— На вашите услуги, мадам.

— О, сериозно ли говорите?

— Разбира се.

— И казахте, че ви бива в игрите, нали?

— Да, играех ръгби в училище. И крикет. Много добре подавам топката.

Тя престана да крачи и ме изгледа продължително.

Точно в този момент едно малко предупредително звънче започна да дрънчи в главата ми. Не му обърнах внимание. Каквото ще да става, аз не биваше да се опълчвам срещу тази жена.

— Боя се, че не играя ръгби — каза тя. — Или пък крикет.

— Е, аз и в тениса не съм зле. Но не си нося ракетата — казах аз и си взех още един сандвич. Обожавам вкуса на аншоа.

— Баща ми твърди, че рибата аншоа съсипва небцето — казах аз с пълна уста. — Вкъщи такова нещо никога не се сервира. Но аз много я обичам.

Тя си пое дълбоко въздух и гърдите ѝ се издуха като два гигантски балона.

— Ще ви кажа какво искам — прошепна тя. — Искам да ме любите, и да ме любите, и да ме любите! Искам да ме любите до смърт! И искам да го направите сега! Сега! Бързо!

Боже господи, помислих си аз. Ами сега?

— Не се шокирайте, скъпо момче.

— Не се шокирам.

— О, не, шокирате се. Изписано е на лицето ви. Изобщо не трябващо да ви моля за това. Та вие сте толкова млад! На колко години сте? Не, не ми казвайте! Не искам да знам. И сте толкова апетитен! Но учениците са забранен плод, нали? Колко жалко! Очевидно е, че все още не сте се докоснали до изгарящия свят на жените. Предполагам, че дори сте девствен.

Е, това вече беше прекалено!

— Грешите, лейди Мейкпийс! — казах аз. — Забавлявал съм се с жени и от двете страни на Ламанша. Също и по море.

— Ами? Не ви вярвам, палавник такъв!

Все още бях седнал на дивана. Тя стоеше изправена над мен. Огромните ѝ червени устни бяха разтворени, а гърдите ѝ се издигаха и спускаха от учестеното дишане.

— Разбирайте, че никога не бих ви помолила за това, ако Чарлс вече... не ставаше за тази работа, нали?

— Разбира се — поразмърдах се аз. — Отлично ви разбирам. И ви съчувствам. Изобщо не се притеснявайте.

— Сериозно ли говорите?

— Да, разбира се.

— О, мое прекрасно момче! — извика тя и се нахвърли върху мен като тигрица.

Няма нищо съществено за разказане от боричкането, което последва. Може би си заслужава само да спомена, че лейди Мейкпийс ме изненада с диванната си техника. До онзи момент винаги бях гледал на дивана като на неподходяща територия за аламиутни изпълнения, въпреки че, бог ми е свидетел, често бях принуден да го използвам в гостните на лондонските дебютантки, докато родителите им хъркаха на втория етаж. За мен диванът е страшно неудобно място, заобиколено от три страни с ватирани прегради и с толкова тясна

хоризонтална част, че човек непрекъснато се изтъркува от нея на пода. Но лейди Мейкпийс беше диванен факир. За нея диванът беше нещо като гимнастически кон, върху който тя правеше най-различни сложни упражнения: премятания, подскоци, завъртания, извивания, като се кълчеше по най-невероятен начин.

— Била ли сте някога учителка по физкултура? — попитах я аз.

— Мълкнете и се концентрирайте! — отвърна тя, премятайки ме като кифличка от хилядолистно тесто.

Имах късмет, че бях млад и гъвкав, иначе със сигурност щеше да ми счупи нещо. Това ме накара да се замисля за бедния сър Чарлс. Какво ли беше преживял на времето! Нищо чудно, че бе решил да пасува. Но веднъж да гълтне вълшебното хапче, помислих си аз, тогава тя ще вика за милост, не той.

Лейди Мейкпийс бързо сменяше ролите. Няколко минути след като приключихме с лудориите, тя вече седеше на бюрото в стил „Луи XV“, така добре пригладена и невъзмутима, както в първия миг на срещата ни. Цялото ѝ напрежение се бе изпарило и на лицето ѝ се беше появило доволното, лениво изражение на боа, която току-що е нагълтала жив плъх.

— Вижте — каза тя, като гледаше някакъв лист хартия. — Утре в посолството има тържествена вечеря по случай освобождаването на Мейфинг.

— Но Мейфинг беше освободен преди дванайсет години — казах аз.

— Да, но ние още го празнуваме. Искам да кажа, че адмирал Жубер не може да присъства, защото прави проверка на флотата си в Средиземно море. Какво ще кажете да дойдете на негово място?

Едва се сдържах да не извикам „ура“. Точно това ми трябваше!

— Ще бъде чест за мен.

— Ще присъстват повечето от министрите — каза тя — и всички посланици. Имате ли бяла вратовръзка?

— Да — казах аз. В онези времена човек не тръгваше никъде без пълно вечерно облекло, дори и на моята възраст.

— Много добре — каза тя, попълвайки името ми в списъка на поканените. — До утре вечер в осем часа тогава. Приятен ден, малкото ми мъжле. Много се радвам, че се запознахме.

Тя вече беше забила нос в листа хартия, затова излязох и намерих изхода сам.

IV.

Точно в осем часа на другата вечер се представих в посолството. Бях се издокарал с бялата вратовръзка и с фрак. В онези дни фраковете имаха по един дълбок джоб от вътрешната страна на пешовете и в тези джобове бях скрил общо дванайсет кръгли кутийки, всяка с по едно хапче. Посолството беше обляно в светлина и от всички страни към вратите му се стичаха карети. Навсякъде щъкаха униформени лакеи. Влязох и се присъединих към редицата от пристигащи.

— Скъпо момче — посрещна ме лейди Мейклийс, — толкова се радвам, че дойдохте. Чарлс, да ти представя Осуалд Корнелиус, синът на Уилям.

Сър Чарлс Мейклийс беше дребен възрастен човечец с гъста, елегантно вчесана бяла коса. Лицето му имаше нездрав цвят, а кожата му беше сипаничава като бисквита, поръсена със захар. Цялата му физиономия от брадичката до началото на косата беше насечена от тънки кръстосани бръчици. Приличаше ми на разпадащ се керамичен бюст.

— Значи вие сте момчето на Уилям — каза той и разтърси ръката ми. — Как ви се струва Париж? Ако има нещо, с което мога да ви бъда полезен, само ми се обадете и всичко ще се уреди.

Смесих се с бляскавата тълпа. Изглежда бях единственият мъж, който не бе отрупан с украшения и панделки. В салона всички пиеха шампанско. После се отправиха към трапезарията. За първи път виждах такава огромна трапезария. Масата беше дълга колкото два паса на крикет и от всяка страна спокойно се събираха по сто человека. На местата имаше картончета с името на съответния гост. Аз бях настанен между две стари и изключително грозни жени — едната беше съпругата на българския посланик, а другата — някаква леля на испанския крал. Съсредоточих вниманието си върху храната, която беше великолепна. Още си спомням гигантския трюфел, голям колкото топка за голф, приготвен с бяло вино в малък глинен съд с капак. А какъв калкан имаше — недоварен точно колкото трябва — сърцевината

му беше почти сурова, но все още гореща. (Англичаните и американците винаги държат рибата на огъня повече отколкото е необходимо.) Ами вината! Вината наистина бяха нещо незабравимо!

Но какво, за бога, ще попитате, разбираше седемнайсетгодишният Осуалд Корнелиус от вина? Уместен въпрос. Отговорът е „много“. Защото досега не съм ви казвал, но баща ми обичаше виното повече от всичко в този живот, включително и от жените. Според мен той беше истински експерт по вината. Най-голямата му страсть беше бургундското. Обожаваше кларето, но винаги казваше дори и за най-превъзходното кларе, че е слабо подобие на бургундското, също както жената е слабо подобие на мъжа. Кларето, казваше той, може да има по-красиво лице и по-хубава фигура, но в бургундското е силата и гъвкавостта.

Когато навърших четиринайсет, той вече беше започнал да предава страстта си към виното на мен. Само преди една година ме взе със себе си на десетдневна обиколка из Бургундия по време на продажбите през септември. Тръгнахме от Шанъи на север към Дижон. За една седмица прекосихме цялата Кот дьо Нюи пеша. Беше незабравимо преживяване. Движехме се не по главните пътища, а по широките, набраздени от каруците пътеки, които минаваха покрай всички големи лозя на тази златна долина: първо Монтраше, после Мьорсо, после Помар... Спомням си една великолепна нощ в малко хотелче в Бон, където вечеряхме *escrevisses*, залети обилно с бяло вино и препечени филийки с масло и дебели резени *foie gras*.

Спомням си също как на следващия ден обядвахме, седнали на ниската бяла стена, която обгръжда „Романе Конти“: студено пиле, френски хляб, *fromage dur* и бутилка от самото „Романе Конти“. Подредихме храната върху белия зид и до нея изправихме бутилката и две красиви винени чаши. Баща ми измъкна тапата и започна да налива виното, докато аз старательно транжирах месото. Седяхме там, под палещото есенно слънце и наблюдавахме гроздоберачите, които сновяха между редовете от корени, пълнеха с грозде кошниците си, отнасяха ги до началото на реда и там ги изсипваха в огромни плетени кошове, които на свой ред обръщаха в каруци, теглени от бледи кремави кончета. Спомням си как баща ми седеше на стената и сочеше тази прекрасна картина с недооглозгано бутче: „Сега, мойто момче, седиш на границата на най-прочутото късче земя в целия свят!

Погледни го само! Четири акра и половина кремъчна червена глина! И това е всичко! Но от тези гроздчета, които късат пред очите ти, ще се роди вино, което засенчва с блясъка си всички останали вина! То е още по-ценено, защото се произвежда в много малки количества. Виното, което пием в момента, е разливано тук преди единайсет години. Помириши го! Вдъхни уханието му! Вкуси го! Пий го, но никога не се опитвай да го описваш! Такъв главозамайващ аромат не може да се опише с думи! Да пиеш «Романе Конти» е все едно да изпиташ оргазъм едновременно в устата и в носа!“. Обожавах, когато баща ми се разпали така. Още тогава започнах да разбирам колко е важно да бъдеш ентузиаст в живота. Баща ми ме учеше, когато се захвана с нещо, независимо какво, да се впускам в него през глава, да го обгръщам с двете си ръце, да го обичам, да му се радвам и най-вече — да му отдавам цялото си сърце. Да бъдеш леко заинтригуван не ставаше. Да бъдеш много запален също. Трябваше да си нажежен до бяло. Трябваше да си страстен!

Посетихме и Кло дьо Вуже, и Бон Мар, и Кло дьо ла Рош, и Шамбертен, и много други прекрасни места. Слизахме в избите на замъците и вкусахме вината от миналогодишните реколти направо от бъчвите. Наблюдавахме как мачкат гроздето в огромни винтовални преси, задвижвани от по шест човека и как гъстият сок се стича по улеи в грамадни бурета, а в Шамбол Мюзини, където бяха почнали седмица по-рано, наблюдавахме как ширата зреет в колосални бъчви, високи четири метра, как кипи и се издига в хода на собствения си вълшебен процес на превръщане от захар в алкохол. И докато стояхме там и гледахме, изведнъж тя стана толкова активна, така се разбунтува и закипя, че се наложи върху всяка бъчва да се качат по няколко мъжаги и да седнат върху капака, за да не ѝ позволяят да прелее.

Но аз пак се отплеснах. Трябва да продължа разказа си. Исках да кажа, че дори и на тази крехка възраст бях напълно в състояние да оценя вината, които се сервираха онази вечер в британското посолство в Париж. Те наистина бяха нещо незабравимо.

Започнахме с „Шабли“, „Гран Крю“ и „Гръонуй“. После имаше „Латур“, после „Ришбур“ и накрая с десерта едно много старо „Икем“. Не мога да си спомня реколтата на нито едно от тях, но всичките бяха от преди филоксерата.

Когато вечерята приключи, дамите, водени от лейди Мейклийс, напуснаха трапезарията. Сър Чарлс въведе мъжете в просторна гостна, където щяха да пият портвайн, бренди и кафе.

Когато гостите започнаха да се разпределят на малки групички, се шмутнах бързо до самия домакин.

— А, ето ви и вас, моето момче — каза той. — Елате да седнете при мен.

Идеално!

В групата имаше общо десет човека и сър Чарлс ме представи на всеки поотделно.

— Това е младият Осуалд Корнелиус — каза той. — Баща му беше от нашите хора в Копенхаген. Запознайте се с германския посланик, Осуалд.

Ръкувах се с германския посланик. После с италианския, унгарския, руския, перуанския и мексиканския. После с френския министър на външните работи, после с един френски армейски генерал и накрая с едно малко, смешно, тъмно човече от Япония, което бе представено просто като мистър Мицуко. Всички знаеха английски и, изглежда като комплимент към домакина, го бяха превърнали в официален език на вечерта.

— Сипете си портвайн, млади момко — обърна се към мен сър Чарлс, — и го подайте нататък.

Налях си една чаша портвайн и внимателно подадох гарафата на седящия отляво.

— Това е добра бутилка. „Фонсека ’87“. Баща ви ми е писал, че сте спечелили стипендия за Тринити. Нали така беше?

— Да, сър — казах аз. Решителният момент се приближаваше! Не биваше да го изпускам! Трябаше да използвам шанса си на всяка цена!

— За каква специалност? — попита сър Чарлс.

— Естествени науки, сър — отвърнах аз. Ето сега беше настъпил решителният момент! — Между другото — казах с достатъчно висок глас, за да могат да ме чуят и останалите, — в една от тамошните лаборатории в момента се провеждат наистина изумителни изследвания. Строго секретни. Просто няма да повярвате какво са открили!

Десет чифта очи се откъснаха от чашите с портвайн и кафе и се насочиха към мен, пълни с любопитство.

— Не знаех, че вече сте постъпили в университета — каза сър Чарлс. — Мислех, че ви остава още една година и затова сте тук.

— Да, точно така е — казах аз, — но бъдещият ми преподавател ме покани да се включва в работата на една от научните лаборатории в университета. Там прекарах по-голямата част от миналия семестър.

— И какво, ако смея да попитам, е това толкова тайно и толкова забележително откритие, което са направили там?

В гласа на сър Чарлс имаше иронична нотка и кой можеше да го вини за това?

— Ами как да ви кажа, сър — промърморих аз и млъкнах нарочно.

За няколко секунди настъпи тишина. Деветимата чужденци и британският посланик учтиво чакаха да продължа. Те ме наблюдаваха със смесица от толерантност и шеговитост. Този млад момък, като че ли си казваха те, се държи малко дръзко като ораторства така пред нас, но нека да го изслушаме. По-добре, отколкото да говорим за политика.

— Не се опитвайте да ми казвате, че са оставили момче на вашата възраст да се занимава с тайните им — усмихна се сър Чарлс със своята разпадаща се керамична уста.

— Това не са военни тайни, сър — казах аз. — Те не биха могли да се използват срещу държавните интереси. Напротив, това са открития, които ще помогнат на цялото човечество.

— Разкажете ни за тях тогава — каза сър Чарлс и си запали една голяма пура. — Тук се е събрала изискана публика, която очаква да чуе вашия разказ.

— Мисля, че това, което се прави там в момента, е най-големият пробив в науката след Пастьор — казах аз. — То ще промени света.

Френският министър на външните работи подсмръкна шумно през косматите си ноздри.

— О, имате си втори Пастьор в Англия, така ли? — каза той. — Е, в такъв случай много бих искал да чуя за него.

Не ми харесваше този външен министър. Беше мазен, гладък и остър като бръснач. Трябваше да внимавам с него.

— Ако светът наистина ще се променя, малко съм учуден, че тази информация още не си е проправила път до бюрото ми — каза сър

Чарлс.

Успокой играта, Осуалд, казах си аз, едва си започнал и вече ги караш да не ти вярват.

— Извинете ме, сър, но там е работата, че той още нищо не е публикувал.

— Кой още нищо не е публикувал? Кой е той?

— Професор Юсупов, сър.

Руският посланик свали чашата от устата си и каза:

— Юсупов? Той да не е руснак?

— Да, сър, руснак е.

— Тогава как е възможно да не съм чувал за него?

Нямах намерение да оставя тоя черноок, брадат казак да ми провали плановете, затова си замълчах.

— Е, добре, млади момко — каза накрая сър Чарлс, — разкажете ни за най-големия научен пробив на нашето време. Не бива да ни държите в напрежение, нали разбирате.

Поех си няколко дълбоки глътки въздух и отпих от чашата си с портвайн. Решителният миг бе настъпил. Молех се на бога да не объркам нещо.

— Години наред — започнах аз — професор Юсупов се занимава с една теория, която твърди, че семената на узрелия нар съдържат в себе си вещества, което има свойството да подмладява.

— Ние имаме хиляди и хиляди нарове в нашата страна! — възклика гордо италианският посланик.

— Тихо, Емилио — каза сър Чарлс. — Остави момчето да говори.

— В продължение на двайсет и седем години — продължих аз — професор Юсупов изучавал семената на нара. Това се превърнало в негова фиксида. Спял в лабораторията. Не се показвал в обществото. Дори не се оженил. Навсякъде около него се търкаляли нарове и семената им.

— Много се извинявам — прекъсна ме японското човече, — но защо точно нарове? Защо не къпини, например?

— Не мога да ви отговоря на този въпрос, сър — казах аз. — Предполагам, че професорът просто е имал някакво предчувствие.

— Хм, доста дълго време е пропилял за едно предчувствие — обади се сър Чарлс. — Както и да е. Продължавайте, млади човече. Не

бива да ви прекъсваме.

— През месец януари миналата година търпението на професора най-сетне бе възнаградено. Ето какво направи той: разряза семката на един нар и започна да изучава съдържанието ѝ частица по частица под много мощен микроскоп. И тогава откри в самата ѝ сърцевина микроскопична червена точкица от растителна тъкан, която не бе забелязвал никога преди. Професорът изолира тази червена точкица от другите съставки, но очевидно тя беше прекалено нищожна, за да може сама да послужи за нещо. Затова той се залови да разреже сто нарови семки и да изолира от тях сто микроскопични червени точкици. Точно в тази част от работата ме помоли да му асистирам. Тя ни отне цяла седмица.

Отпих още една гълтка портвайн. Всички чакаха да продължа.

— И така, най-сетне имахме сто от микроскопичните точкици, но дори когато ги събрахме на куп, беше невъзможно да ги видим с просто око.

— И казвате, че бяха червени тези точкици, така ли? — попита унгарският посланик.

— Да, под микроскопа имаха великолепен ален цвят.

— И какво направи с тях професорът?

— Даде ги на един плъх.

— На плъх ли?!

— Да. На един голям бял плъх.

— Кой ще загуби толкова време в търсене на тези малки точкици, за да ги даде накрая на един плъх? — попита германският посланик.

— Остави момчето да се доизкаже, Волфганг — каза сър Чарлс.

— Нека да разберем какво се е случило по-нататък.

Той ми кимна да продължа.

— Виждате ли, професор Юсупов имаше в лабораторията си много опитни плъхове. Той избра един голям, здрав, мъжки бял плъх и му даде да изяде стоте микроскопични червени точкици, набутани в парче месо. После го пусна в една клетка с десет женски. Спомням си как стояхме и наблюдавахме със затаен дъх поведението на мъжкия плъх. Беше късен следобед, но ние въобще не се сещахме да обядваме.

— Извинете ме, моля — обади се умният френски външен министър, — но мога ли да попитам защо бяхте толкова развлечени? От къде знаехте, че изобщо нещо ще се случи?

Ето, знаех си, че ще изтърси нещо такова тоя хитър французин.

— Аз се вълнувах, сър, просто защото професорът се вълнуваше — отвърнах аз. — Той като че ли знаеше, че нещо ще се случи. Не мога да ви обясня защо. Не забравяйте, господа, че аз бях само един млад помощник. Професорът не ми разкри всичките си тайни.

— Аха, разбирам — каза френският министър. — Е, продължавайте в такъв случай.

— Благодаря ви, сър. Наблюдавахме внимателно плъха, но в първите няколко минути нищо не се случи. И тогава, изведнъж, точно след девет минути, той застина на едно място. Целият се сгърчи и започна да трепери. После се обърна към женските. Допълзя до най-близката, захапа я за врата и се качи отгоре ѝ. Свършиха много скоро. Той беше изключително яростен и невероятно бърз. Но най-стренното беше, че в момента, в който приключи копулацията с първата женска, той сграбчи втора и продължи да се съешава с нея по същия свиреп начин. Когато приключи и с нея, сграбчи трета, после четвърта, после пета. Беше неизтощим! Не се спря, докато не обиколи всичките десет. И дори тогава, господа, все още не се беше наси бил!

— Гледай ти! — промърмори сър Чарлс. — Какъв любопитен експеримент.

— Нека да отбележа — продължих аз, — че плъховете съвсем не са хаотични в сексуалните отношения. Напротив, те имат много умерени полови навици.

— Сигурен ли сте в това? — попита френският външен министър. — Винаги съм мислил, че плъховете са доста похотливи.

— О, не, сър — казах аз твърдо. — Плъховете са всъщност изключително интелигентни и кротки същества. Лесно се опитомяват.

— Продължавайте нататък — каза сър Чарлс. — Какво ви говори всичко това?

— Професор Юсупов страшно се развълнува. „Осулдски! — извика той (така ме наричаше през цялото време). — Осулдски, момчето ми, мисля, че току-що открих най-великия и най-мощния полов стимулатор в историята на човечеството!“ „И на мен така ми се струва, сър“ — казах аз. Все още стояхме до клетката, а белият плъх продължаваше да изрежда нещастните женски една след друга. След един час „работка“ той рухна от изтощение. „Дали сме му прекалено голяма доза“ — заключи професорът.

— Какво се случи с този пълх накрая? — попита мексиканският посланик.

— Умря.

— От много жени, нали?

— Да.

— Точно така искам да умра и аз! — плесна с ръце той. — От много жени!

— От много кози и маймуни е по-вероятно в Мексико — изръмжа германският посланик.

— Стига, Волфганг! — съмри го сър Чарлс. — Нека да не започваме войни! Слушаме една изключително интересна история. Продължавайте, момчето ми.

— Следващия път изолирахме само двайсет от тези микроскопични ядра. Вмъкнахме ги в залче хляб и се заехме да потърсим някой много възрастен човек. С помощта на местния вестник го открихме в Нюмаркет, градче в околностите на Кеймбридж. Казваше се мистър Соукинс и беше на сто и две години. Страдаше от напреднала сенилност. Съзнанието му блуждаеше и трябваше да го хранят с лъжица. Не беше ставал от кревата седем години. Отидохме с професора до къщата му и почукахме на вратата. Отвори ни осемдесетгодишната му дъщеря.

„Аз съм професор Юсупов — представи се професорът. — Наскоро открих лекарство, което помага на старите хора. Ще ни позволите ли да дадем малко от него на бедния ви баща?“

„Можете да му давате каквото си искате — отвърна тя. — Тоя дъртак вече въобще не разбира какво става наоколо. Писнало ми е от него.“ Качихме се горе и професорът някак си успя да натика късчето хляб в гърлото на стареца. Засякох време по часовника си.

„Нека да излезем на улицата и да наблюдаваме резултата“ — предложи професорът.

Слязохме долу и застанахме пред къщата. Отмервах на глас всяка изминалата минута. И изведенъж, точно на деветата минута — просто няма да повярвате, господа, но, кълна се, това е, което се случи — от къщата на Соукинс се разнесе оглушителен рев. Входната врата се разтвори с трясък и старецът изскочи на улицата, бос, само по пижамата си на сини и сиви райета, с разпилени по раменете дълги бели коси.

„Искам жена! — изрева той. — Искам жена и ще имам жена!“

Професорът ме сграбчи за ръката.

„Не мърдайте! — нареди ми той. — Само наблюдавайте!“

Осемдесетгодишната дъщеря изскочи на улицата след баща си.

„Прибирай се веднага вкъщи, глупак такъв! — изпищя тя. — Какво, по дяволите, си мислиш, че правиш, изкуфял дъртак.“

Между другото, всичко това се случваше на една тясна уличка с два реда еднотипни къщи от всяка страна. Мистър Соукинс не обърна внимание на дъщеря си, впусна се като вихър към съседната къща и започна да думка с юмруци по вратата.

„Отваряй веднага, мисис Туитчел! — изрева той. — Отваряй, кобилке моя, и нека се повеселим!“

За миг зърнах ужасеното лице на мисис Туитчел на прозореца. Мистър Соукинс, който продължаваше да крещи, подпра паяновата врата с рамо, счупи ключалката и се втурна в къщата. Стояхме отвън и чакахме да видим какво ще стане. Професорът беше извън себе си от радост. Той подскачаше нагоре-надолу в смешните си черни ботушки и крещеше:

„Еврика! Успяхме! Сега ще подмладим света!“

Изведнъж от къщата на мисис Туитчел долетяха пронизителни писъци. Съседите наизскочиха от близките къщи.

„Дръжте го! — извика дъщерята. — Той се е побъркал!“

Двама яки мъжаги се втурнаха в къщата. Дочух шум от боричкане. След малко те се появиха, носейки стареца за ръцете и краката.

„Хванах я! — крещеше той. — Хванах я, старата кучка! Хванах я и я наръгах! Раздрънках я до смърт!“

В този момент професорът и аз мълчаливо напуснахме сцената.

За миг спрях да говоря. Седемте посланика, френският външен министър, френският армейски генерал и малкото японско човече се бяха навели напред в местата си, впили поглед в мен.

— Наистина ли това се случи? — попита сър Чарлс.

— Всичко стана точно така, както ви го разказах. Това е самата истина — изльгах аз. — Когато професор Юсупов публикува откритието си, целият свят ще научи за онова, което току-що научихте вие.

— И какво стана по-нататък? — попита перуанският посланик.

— Нататък беше сравнително лесно. Професорът проведе серия от опити, с цел да установи точната доза, необходима за един нормален възрастен мъж. Използва доброволци сред студентите и мога да ви уверя, господа, че нямаше никакви проблеми при набирането им. В момента, в който новината се разнесе из университета, се появи списък с над осемстотин желаещи. Но ако трябва да бъдем кратки, не след дълго професорът установи, че максимално допустимата доза е пет от тези микроскопични червени ядра. И така, използвайки калциев карбонат за основа, той създаде хапче, което съдържа точното количество активно вещество. После доказа, че само едно такова хапче е в състояние за девет минути да превърне всеки мъж, дори и най-грохналия старец, в главозамайващо мощна сексмашина, способна да доставя удоволствие на партньора си в продължение на шест часа без прекъсване и без изключения.

— Gott in Himmel! — скочи германският посланик. — Къде мога да намеря такива хапчета?

— И аз! — извика руският посланик. — Аз съм с предимство, защото те са изобретени от мой сънародник! Трябва веднага да пратя известие на царя!

Изведнъж всички започнаха да говорят едновременно. Откъде можели да ги намерят? Искали ги веднага! Колко щели да струват? Били готови да платят добре! А дребният японец, който седеше от лявата ми страна, се наведе и изсьска в ухото ми:

— Вие само ми намерете голямо количество от тези хапчета. Аз ще ви дам страшно много пари!

— Един момент, господа! — провикна се сър Чарлс и вдигна сбръканата си ръка. — Нашият млад приятел ни разказа една очарователна история, но уточни, че е бил просто асистент на професор еди-кой си. Така че най-вероятно той не е в състояние да ни достави от тези забележителни новооткрити хапчета. Но може би, мой мили Осуалд — и тук той се наведе към мен и постави ръката си върху моята, — може би вие ще бъдете така добър да ме свържете с този велик професор. Едно от задълженията ми тук, в посолството, е да държа министерството в течение на последните научни открития.

— Разбирам — казах аз.

— Ако мога да получа едно флаконче от тези хапчета, даже за предпочитане едно шише, веднага ще ги изпратя в Лондон.

— А аз ще ги изпратя в Петроград — каза руският посланик.

— А аз в Будапеща.

— А аз в Мексико сити.

— А аз в Лима.

— А аз в Рим.

— Глупости! — извика германският посланик. — Вие ги искате за себе си, мръсници такива!

— Ех ти пък, Волфганг — каза сър Чарлс, като се размърда с неудобство на мястото си.

— А защо не, скъпи Чарлс? Аз също ги искам за себе си. Е, и за кайзера, разбира се, но първо за себе си.

Много ми хареса този германски посланик. Какъв откровен човек!

— Господа, струва ми се, че е най-добре аз да се заема с уреждането на този въпрос — каза сър Чарлс. — Ще пиша лично на професора.

— Японският народ — изтърси мистър Мицуко — и особено императора, винаги са се интересували от всякакви масажистки техники, горещи бани и други такива технологични нововъведения.

Оставих ги да се надвикуват. Вече владеех положението и това ме караше да се чувствам спокоен. Налях си още една чаша портвайн, но отказах огромната пура, която ми предложи сър Чарлс.

— По-малка ли искате, скъпо момче? — попита ме той с готовност. — Или предпочитате турска цигара? Мисля, че имам някакви „Балканско Собрение“.

— Благодаря ви, сър, не пуша. Но портвайнът е разкошен.

— О, да. Сипете си още, скъпо момче!

— Имам интересна новина за вас — казах аз и изведнъж всички мълкнаха. Германският посланик постави длан зад ухото си. Руският се наведе напред. Всички бяха вперили очи в мен и чакаха.

— Това, което ще ви кажа, е много поверително — казах аз. — Мога ли да разчитам на вашата дискретност?

Последва хор от: „Да! Да! Абсолютно! Продължавайте нататък, млади човече!“.

— Благодаря ви — казах аз. — Нещата стоят така: веднага, щом разбрах, че ще заминавам за Париж, реших, че трябва да взема със

себе си известно количество от тези хапчета, особено за големия приятел на баща ми, сър Чарлс Мейкпийс.

— Скъпото ми момче! — извика сър Чарлс. — Каква великодушна мисъл!

— Разбира се, не можех да помоля професора да ми даде от тях, защото той никога нямаше да се съгласи. Все още всичко се държи в пълна тайна.

— И какво направихте? — попита сър Чарлс, цял треперещ от вълнение. — Пооткраднахте ли ги?

— Разбира се, че не, сър — отвърнах аз. — Кражбата е криминално престъпление.

— Не се притеснявайте от нас, скъпо момче. Ние няма да кажем на абсолютно никого.

— Какво направихте тогава? — попита германският посланик. — Казвате, че ги имате и че не сте ги откраднали.

— Направих ги сам.

— Брилянтно! — извикаха всички. — Magnifique!

— Тъй като помагах на професора във всяка фаза на производството им, смогнах да усвоя всички процедури. Така че започнах да ги правя в лабораторията му всеки ден докато той обядваше.

Бавно се извърнах назад и бръкнах в един от джобовете на фрака си. Измъкнах една от малките кръгли кутийки и я поставих на масата. Отворих капака. Вътре, сгущено в мекото памучно гнездо, лежеше едно-единствено червено хапче.

Всички се наведоха напред. Видях как пълничката бяла ръка на германския посланик се плъзга бавно над масата към кръглата кутийка като невестулка, която дебне мишка. Сър Чарлс също я видя. Той стовари юмрука си върху ръката на германеца и я прикова към масата.

— Търпение, Волфганг — каза той.

— Искам това хапче! — извика германският посланик.

Сър Чарлс захлупи кутийката с другата си ръка и се обърна към мен:

— Имате ли още?

Бръкнах в джоба на фрака си и измъкнах още девет кутийки.

— Има за всеки по една — казах аз.

Девет нетърпеливи ръце се спуснаха и сграбчиха кутийките.

— Аз плащам — каза мистър Мицуко. — Колко искате?

— Не — отвърнах аз. — Това са подаръци. Опитайте ги, господа, и вижте какво мислите.

Сър Чарлс изучаваше надписа на капачето.

— Аха! — каза той. — Виждам, че тук е напечатан адресът ви.

— Да, това е в случай, че...

— В случай, че какво?

— В случай, че някой поиска да получи второ хапче.

Забелязах, че германският посланик беше извадил едно малко тефтерче и усилено пишеше в него.

— Сър — обрнах се към него аз, — предполагам, че се готовите да пишете на учените в Германия да се заемат с изследването на семената на нара. Така ли е?

— Да, точно това възнамерявам да направя.

— В такъв случай ще ви кажа, че си губите времето.

— И защо, ако смея да попитам?

— Защото тук не става въпрос за нара, а за нещо съвсем друго.

— Значи сте ни излъгали?!

— Това е единственото невярно нещо в целия разказ — казах аз.

— Простете ми, но трябваше да постъпя така. Не можех да ви издам тайната на професор Юсупов. Беше въпрос на чест. Но всичко друго е самата истина. Самата истина! Особено това, че в момента държите в ръцете си най-мощното подмладяващо средство, което някога е било изобретявано.

В този момент дамите влязоха в гостната и десетте високопоставени личности набързо и пипнешката мушниха малките кръгли кутийки в джобовете на фраковете си. После се изправиха и поздравиха съпругите си. Забелязах, че сър Чарлс изведенъж беше станал абсурдно палав. С един скок той прекоси стаята и млясна лейди Мейклийс право в устата. Тя го изгледа с хладно недоумение. Без да се притеснява от това, той я хвана за ръката и я поведе из голямата стая. Последното, което видях, беше как мистър Мицуко обикаля наоколо и изучава женската плът от близко разстояние, като търговец на коне, който оглежда кобилки на пазара. После се измъкнах незабелязано.

Половин час по-късно бях в квартирата си на Авеню Марсо. Всички си бяха легнали и в къщата беше тъмно, но когато минах покрай спалнята на мадмоазел Никол на втория етаж, зърнах през

процепа на вратата слабата светлинка на запалена свещ. Малката повлекана пак ме чакаше. Да чака! Реших, че тя няма какво повече да ми предложи. Дори в този ранен етап от кариерата си вече бях разбрали, че единствените жени, които ме интересуват, са новите жени. От втори път нямаше смисъл. Това е все едно да препрочиташи криминален роман — знаеш точно какво ще се случи в следващия момент. Фактът, че нас скоро бях нарушил това правило, като посетих два пъти мадмоазел Никол, беше нещо съвсем различно. Направих го просто, защото това беше най-близката възможност да изпробвам праха си от судански мухи. Между другото, принципът „Никоя жена повече от веднъж“ е нещо, към което съм се придържал стриктно през целия си живот и го препоръчвам горещо на всички мъже, които обичат разнообразието.

V.

Тази нощ спах добре. Все още не се бях събудил, когато на следващата сутрин мадам Боавен ме изтръгна от съня ми, думкайки с юмруци по вратата.

— Ставайте, мосю Корнелиус! — изграчи тя. — И слизайте веднага долу! Разни хора звънят на вратата и ви търсят от преди закуска още!

Облякох се точно за две минути и изхвърчах от стаята. На тротоара пред входа на къщата ме чакаха около седем человека, които никога не бях виждал. Те образуваха живописна групичка с пъстроцветните си униформи и всевъзможните позлатени и посребрени копчета по гърдите и ръкавелите на дрехите си. Okaza се, че били пратеници от британското, германското, руското, унгарското, италианското, мексиканското и перуанското посолство. Всеки носеше писмо, адресирано до мен. Взех писмата и ги отворих на място. Нямаше особени разлики в съдържанията. Всички казваха горе-долу едно: ИСКАХА ОЩЕ ХАПЧЕТА. Всички молеха за още хапчета. И всички ме инструктираха да ги предам на съответния приносител и т.н., и т.н.

Казах на пратениците да почакат и бързо се качих обратно в стаята си. На всяко от писмата написах:

„Уважаеми сър, производството на хапчетата, за които ме молите, погльща изключително много средства. Съжалявам, но в бъдеще цената на една таблетка ще бъде хиляда франка.“

В онези дни двайсет франка отговаряха на една лира, което значи, че им исках точно по петдесет лири стерлинги за едно хапче. През 1912 г. тази сума имаше може би десет пъти по-голяма стойност, отколкото има днес. По днешните стандарти им исках някъде към

петстотин лири за хапче! Цената беше смешна, но те бяха богати мъже. На всичко отгоре бяха и сексуални маниаци, а както би ви доверила всяка разумна жена на света, един мъж, който е едновременно богат и вманичен на тема секс, е най-лесно да бъде пипнат.

Върнах се на входа и връчих писмата на съответните приносители, като им наредих да ги предадат на шефовете си. Докато се занимавах с това, отнякъде изникнаха още двама — единият беше пратеник на Ке д'Орсе (от името на френския министър на външните работи), а другият — от името на армейския генерал в Министерството на войната или както там се нарича. И докато пишех същите отговори на гърбовете на техните писма, се появи кой мислите: самият мистър Мицуко в прекрасна двуколна карета. Видът му ме шокира. Предишната нощ той беше едно енергично, живо малко японско човече с блясък в очите. Тази сутрин едва слезе от каретата и докато се опитваше да се добере до мен, краката му започнаха да се огъват. Хванах го точно навреме.

— Скъпи ми господине! — задъхваše се той, подпирачки се с две ръце на раменете ми. — Скъпи, скъпи! Чудо! Чудо! Какво великолепно хапче! Това е... Това е най-великото откритие на нашето време!

— Почакайте малко — прекъснах го аз. — Добре ли се чувствате?

— Разбира се! — изстена той — Разбира се, че се чувствам добре! Малко съм поотпаднал, това е всичко.

Той започна да се киска. Отстрани сигурно сме представлявали странна гледка — дребният японец, изтупан с цилиндър и фрак, който се кикотеше неконтролирамо, подпрян с две ръце на раменете ми, за да не падне. Беше толкова мъничък, че върха на цилиндъра му стигаше до брадичката ми.

— Само малко съм поразнебитен, но кой ли не би бил?

— Какво се е случило, сър? — попитах го аз.

— Омаломощих седем жени! — извика той. — И то не от нашите мънички, нежни японки. Не! Не! Не! Това бяха седем огромни и яки френски женища! Отупах ги една по една. Ха! Ха! Ха! И всички крещяха: camarade, camarade, camarade! Аз бях великан сред тези женища, разбирайте ли, млади господине, ВЕЛИКАН! Въртях

гигантската си сопа наляво-надясно и ги разпердущиних на всички страни!

Поканих го в къщата на мадам Боавен и го настаних в салона ѝ за гости. Налях му чаша бренди. Той го глътна наведнъж и белите му като вар бузи започнаха бавно да възвръщат бледожълтеникавия си цвят. Около дясната му китка беше омотана връвчицата на кожена кесийка. Той я развърза и я метна на масата. Чу се издрънчаването на монети.

— Трябва да бъдете много внимателен с тези хапчета, сър — предупредих го аз. — Вие сте дребен човек, а те са много силни. Мисля, че за Вас ще е най-добре да вземате по половин доза. Просто делете хапчето на две.

— Пълни глупости, млади човече! — извика той. — Глупости на търкалета, както казваме в Япония. Тази нощ смятам да глътна не едно, а три!

— Вие въобще прочетохте ли надписа на капачето? — попитах го аз наистина обезпокоен. Последното нещо, което ми трябваше, беше мъртъв японец. Само като си помислих за врявата около аутопсията, за разследванията, за кутийките с името и адреса ми, намерени в къщата му, просто ми стана лошо.

— Да, прочетох етикетчето — каза той и поднесе чашата си за още бренди, — но не му обърнах внимание. Ние, японците, може да сме дребни, но имаме гигантски членове. Затова ходим леко разкрачени.

Реших да поохладя ентузиазма му като удвоя цената:

— Страхувам се, че занапред хапчетата ще ви струват ужасно много.

— Парите не са проблем — каза той и посочи кожената торбичка на масата. — Плащам в златни монети.

— Но, мистър Мицуко — казах аз, — всяко хапче ще ви струва две хиляди франка, тъй като производството им е изключително скъпо. Това са ужасно много пари за едно хапче!

— Вземам двадесет — отсече той, без да му мигне окото.

По дяволите, помислих си аз, тоя наистина ще се самоубие.

— Не мога да ви позволя да купите такова голямо количество, освен ако не ми дадете дума, че никога няма да вземате повече от едно на ден!

— Я не ми четете морал, млади момко! Просто донесете хапчетата!

Качих се в стаята си, отброях двадесет таблетки и ги сложих в обикновено шишенце. Не исках да рискувам с името и адреса си върху всичко това.

— Десет ще изпратя на императора в Токио — каза мистър Мицуко, когато му ги връчих. — Това ще ме издигне много в очите на Негово императорско величество.

— То и императрицата ще издигне много, но по малко по-друг начин — казах аз.

Той се ухили, взе кожената кесийка и изсипа съдържанието ѝ на масата: златни монети от по сто франка.

— Двайсет парчета на хапче — каза той и започна да брои. — Това прави общо четиристотин. И всяко от тях си струва да се даде, млади вълшебнико!

Когато най-сетне си тръгна, събрах с ръка монетите от масата и се качих в стаята си.

„Боже мой — помислих си, — та аз вече съм богат!“

Но преди залез-слънце бях още по-богат. Един по един пратениците от различните министерства започнаха да се завръщат с нови писма и този път с пари, повечето в златни монети от двайсет франка. Ето какво беше състоянието на финансите ми в края на деня:

Сър Чарлс Мейклийс, 4 таблетки	= 4000 франка
германският посланик, 8 таблетки	= 8000 франка
руският посланик, 10 таблетки	= 10000 франка
унгарският посланик, 3 таблетки	= 3000 франка
перуанският посланик, 2 таблетки	= 2000 франка
мексиканският посланик, 6 таблетки	= 6000 франка
италианският посланик, 4 таблетки	= 4000 франка
външният министър на Франция, 6 таблетки	= 6000 франка
армейският генерал, 3 таблетки	= 3000 франка
	46 000 франка
мистър Мицуко, 20 таблетки (двойна цена)	= 40 000 франка
ОБЩО	86 000 франка

Осемдесет и шест хиляди франка! Това правеше четири хиляди и триста английски лири! Невероятно! По онова време човек можеше да си купи прилична къща с такава сума пари, и карета, и чифт коне към нея, а даже и един от зашеметяващите последни модели спортни лимузини!

Този път за вечеря мадам Боавен сервира задушена говежда опашка, която не беше чак толкова лоша, само дето беше много рядка и караше мосю Б. да смуче, сърба и мляска по най-противен начин. В един момент той просто вдигна чинията си и изля бульона в устата си, заедно с няколко морковчета и едно голямо парче лук.

— Жена ми каза, че днес сте имали много странини посетители — обърна се към мене той. Лицето му беше наплескано с гъста кафява течност, а от мустаците му висяха тънки нищчици месо. — Кои бяха тия хора?

— Приятели на английския посланик — отвърнах аз. — В момента работя нещо за сър Чарлс Мейкпийс.

— Няма да ви позволя да превръщате къщата ми в пазарище — изломоти мосю Б. с уста, пълна с говежда лой. — Веднага трябва да прекратите тези дейности.

— Не се притеснявайте — отвърнах аз. — Утре ще си намеря нова квартира.

— Какво?! Да не искате да ми кажете, че напускате? — извика той.

— Да, страхувам се, че се налага. Но вие спокойно можете да задържите парите, които баща ми ви е предплатил.

Около семейната трапеза настана малка суматоха, за която най-много допринасяше мадмоазел Никол, но аз бях непоклатим. На следващия ден излязох и си намерих един огромен апартамент на приземен етаж с три просторни стаи и кухня. Намираше се на Авеню Жена. Събрах целия си багаж и го натоварих на една карета. Мадам Боавен ме изпрати на вратата.

— Мадам — обърнах се към нея аз, — мога ли да ви помоля за една малка услуга?

— Да. Кажете.

— И в замяна искам да приемете това.

Извадих от джоба си пет златни монети от по двайсет франка. Тя едва не припадна като ги видя.

— От време на време — казах аз — в къщата ви ще идват хора да ме търсят. Много ви моля да им казвате, че вече не живея тук и да ги препращате на този адрес.

Подадох й едно листче с новия ми адрес.

— Но, мосю Осуалд, това са страшно много пари!

— Вземете ги — казах аз и ги бутнах в ръката ѝ — и ги задръжте за себе си. Не казвайте нищо на съпруга си. Само много ви моля да препращате всички, които ме търсят на новия ми адрес. Много е важно!

Тя обеща да прави това и аз потеглих към новата си квартира.

VI.

Бизнесът ми процъфтяваше. Десетимата първоначални клиенти подшушнаха страхотната новина на приятелите си, които на свой ред я подшушнаха на свои приятели и така лавината се отприщи. Половината от всеки ден прекарвах в правене на хапчета. На първо място благодарях на бога, че бях съобразил да донеса такова голямо количество прах от Судан. Но се наложи да сваля цената. Не всеки беше посланик или външен министър и скоро открих, че повечето хора просто не могат да си позволяят да дадат първоначално определената абсурдна сума от хиляда франка за хапче. Затова ги смъкнах на двеста и петдесет.

Парите потекоха като река.

Започнах да си купувам скъпи дрехи и да се появявам в парижкото общество.

Купих си и кола и се научих да я карам. Беше новия модел на „Де Дийон-Бутон“ — Спортс ДК — страхотна малка кола с тристепенна скоростна кутия, четирицилиндров двигател и ръчна спирачка. Звучи невероятно, но вдигаше седемдесет километра в час и неведнъж съм я надувал до дупка по Шан'з Елизе.

И най-вече: забавлявах се с жени колкото ми душа искаше. Париж в онези дни беше истински космополитен град. В него бяха събрани красиви и способни жени от всички точки на планетата. Точно тогава започнах да откривам една любопитна истина. Известно е, че хората от различните националности притежават специфични национални черти на характера и особен темперамент. Това, което не е известно на повечето хора обаче е, че тези специфични национални характеристики стават много по-ясно изразени по време на сексуално общуване, отколкото по време на обикновените социални контакти. Без да се хваля, ще кажа, че аз се превърнах в истински експерт по националните сексуални характеристики. Беше ми много интересно да откривам как жените от различните народности повтарят съответната формула. Ако пробвате, например, десетина сръбкини (и не си

мислете, че не съм го правил!) и се съсредоточите достатъчно, ще откриете, че всички те притежават няколко ясно изразени специфични особености в поведението, специфични умения и предпочтания. Поляките са лесно различими по същата причина. Еквадорките, норвежките, холандците, гватемалките, белгийките, рускините, китайките и т.н., и т.н. Към края на престоя си в Париж вече бях в състояние да разпозная националната принадлежност на всяка една жена, с която съм прекарал пет минути в леглото с вързани очи, без дори тя да си е отворила устата.

Следва логичният въпрос: коя беше родината на най-вълнуващите жени в света?

Аз лично се пристрастих изключително много към българките с аристократично потекло. Те имаха, наред с другите си качества, най-невероятните езици на земята: езици, които бяха не само гъвкави и еластични, но и притежаваха онази приятна грапавина, която се среща само при котките. Накарате някое котенце да ви ближе ръката и ще видите какво имам предвид.

Туркините (тях струва ми се съм споменавал и преди) също заемаха едно от първите места в топ класацията ми. Те бяха като воденични колела: не се спираха, докато не спре водата. Но, повярвайте ми, в момента, в който решите да се захванете с някоя от тях, трябва да сте в отлична форма. Аз лично никога не допусках туркиня в къщата си, преди да съм закусил добре.

Хавайките също ме заинтригуваха заради необикновената хващателна способност на пръстите на краката си. Почти във всяка ситуация, в която беше възможно, те използваха тях вместо пръстите на ръцете си.

Що се отнася до китайките, опитът ме научи да се занимавам само с такива от Пекин и околната провинция Шантунг. Дори и тогава беше важно да произхождат от благороднически семейства. По онова време сред аристокрацията на Пекин и Шантунг съществуваше обичай, според който родителите изпращаха дъщерите си, веднага щом навършат петнадесет години, на обучение при опитни възрастни жени. Там момичетата изкарваха интензивен двегодишен курс, който имаше една-единичка цел: да ги научи на изкуството да доставят физическо удоволствие на бъдещия си съпруг. В края на обучението, след полагане на сериозен практически изпит, момичетата получаваха

сертификати „зачита се“ или „не се зачита“. Ако някоя от тях се беше изявила като изключително прилежна и изобретателна, тя минаваше с „отличие“, а най-високо оценяваните получаваха „Почетна диплома“. Младите дами, удостоени с такава диплома, на практика можеха сами да изберат съпруга си. За нещастие обаче, почти половината от тях незабавно потъваха в императорския дворец.

В Париж попаднах само на една такава дама. Беше съпруга на милионер — търговец на опиум, дошла в Париж, за да си избира тоалети. Случайно си избра и мен и трябва да призная, че това, което се случи между нас, остави неизлечими следи в съзнанието ми. Тя беше развила до съвършенство една техника, която наричаше „до самия ръб, но не и отвъд“. Нищо не стигаше до край! Тя просто не му позволяваше. Двеста пъти ме докара до златния праг, без да го прекрача и в продължение на три часа и половина — толкова трая сладостната ми агония, се чувствах така, сякаш някой бавно и с безкрайно търпение издърпва дълъг, оголен нерв от пламтящото ми тяло. Двеста пъти висях на ръба на пропастта, закрепен само с крайчеца на пръстите си и крещях да ме издърпат или да ме блъснат долу, но блаженият тормоз всеки път продължаваше. Това беше една възхитителна демонстрация на майсторство и никога няма да я забравя.

Бих могъл да ви опиша своеобразното сексуално поведение на поне петдесет други националности, но няма да го направя. Поне не сега, защото трябва да продължа с основния разказ за това как станах богат.

На седмия месец от пребиваването ми в Париж приходите ми се увеличиха по една щастлива случайност. Ето какво се случи. Бях поканил в апартамента си една рускиня, далечна роднина на царя. Тя беше слаба, мъничка и бледа като херинга, хладна и безцеремонна. Наложи се здравата да поработя, преди да разпаля огъня под котела й. Всъщност такова незаинтригувано, небрежно държание винаги само ме е амбицирало и мога да ви уверя, че към края вече бях успял да я извадя от равновесие.

Когато приключихме, се излегнах на канапето и си налях чаша шампанско за охлажддане. Докато се обличаше, рускинята мудно се влачеше из стаята, зяпайки по нещата ми.

— Какви са тези червени хапчета? — попита тя.

— Това не ви интересува — отвърнах аз.

— Кога ще ви видя пак?

— Никога. Казах ви какви са правилата.

— Много сте лош — нацупи се тя. — Веднага ми кажете за какво са тия хапчета, иначе и аз ще стана лоша. Ще ги хвърля през прозореца.

Тя взе бутилката, в която имаше петстотин от моите безценни червени таблетки, направени същата сутрин, отиде до прозореца и го отвори.

— Не! — извиках аз.

— Казвайте тогава!

— Това са тонизиращи хапчета за мъже. Нещо като изкуствени възбудители, това е всичко.

— А защо не и за жени?

— Защото така.

— Аз ще опитам едно — каза тя, отвори бутилката, изтърколи едно хапче и го проглътна с шампанско. После продължи да се облича.

Беше напълно готова и слагаше шапката си пред огледалото, когато изведнъж замръзна на място. Обърна се и ме погледна. Все още лежах на канапето, с чаша шампанско в ръка, но вече я наблюдавах много внимателно и с известна тревога.

Тя остана неподвижна може би около трийсет секунди, забила в мен твърд и хладен като стомана поглед. После хвана деколтето на копринената си рокля и с едно рязко движение я раздра. Разкъса бельото си. Махна шапката си и я запрати някъде из стаята. Приклекна и започна да се придвижва бавно към мен с предпазливата, съсредоточена стъпка на тигрица, която дебне антилопа.

— Какво ви става? — попитах аз, въпреки че ми беше пределно ясно какво ѝ става. Бяха минали точно девет минути и хапчето беше започнало да ѝ действа.

— Я се успокойте — казах аз.

Тя продължаваше да се придвижва към дивана.

— Махайте се! — извиках аз.

Но беше прекалено късно. С един скок тя се намери върху мен и всичко, което успях да видя в първите няколко мига, беше една безумна въртележка от крака, ръце, устни, бедра и пръсти. Тя направо откачи. Беше полуудяла от страст. Увих се в кувертурата и се опитах да

изчакам бурята да премине. Това въобще не ѝ хареса. Започна да ме премята и да ме тръшка по дивана, като сумтеше и ръмжеше недоволно през цялото време. Много беше неприятно. Нямах намерение да се занимавам повече с нея, затова се опитах да я усмирия. Но само това да я държа притисната до дивана ми струваше толкова усилия... Накрая извих ръцете ѝ зад гърба и докато тя риташе и пищеше като луда, я замъкнах до банята. Бутнах я под студения душ. Тя се опита да ме ухапе, но аз я сразих с един точен ъперкът с десния си лакът. Държах я под ледената струя поне двайсет минути, а тя пищеше през цялото време и ме заливаше с потоци от руски псуви.

— Сега успокоихте ли се? — попитах я накрая. Беше посиняла от студ.

— Искам те! — простена тя.

— А, не! Ще стоите тук, докато не се охладите напълно!

Накрая тя омекна. Пуснах я и спрях водата. Горкото момиче! Цялата се тресеше и изглеждаше ужасно. Взех една хавлиена кърпа и хубаво я изтрих. После ѝ налях чаша бренди.

— Това беше от червеното хапче — каза тя.

— Знам — отвърнах аз.

— Искам да ми продадете от тях.

— Тези са прекалено силни за жени. Ще ви направя по-слаби.

— Кога? Сега ли?

— Не мога веднага. Елате утре и ще са готови.

Дрехите ѝ вече за нищо не ставаха, затова я увих в едно палто и я закарах до дома ѝ с колата си. Всъщност тя ми беше направила страхотна услуга. Бях разбрал, че хапчетата ми действат също толкова добре на жени, колкото и на мъже, даже може би и по-добре. Веднага се заех да правя дамски хапчета. Слагах им по половин доза. Направих към стотина и вече предвкусах готовия пазар.

Той се оказа много по-готов, отколкото бях предполагал. Когато рускинята се върна на следващия ден, поиска петстотин таблетки!

— Но те струват по двеста и петдесет франка всяка!

— Няма значение. Приятелките ми са готови да дадат всичко за тях. Разказах им какво се случи вчера с мен и сега всички ги искат.

— В момента мога да ви дам сто, не повече. Останалите по-късно. Имате ли пари?

— Разбира се.

— Мога ли да ви предложа нещо, мадам?

— Какво?

— Страхувам се, че ако само жената вземе от тези хапчета, ще стане неприятно агресивна. А мъжете не харесват това. На мен не ми хареса вчера.

— Е, и?

— Може би е най-добре, когато някоя жена реши да използва тези хапчета, да предлага от тях и на мъжка, за да не се получават неудобни ситуации. Така двамата партньори ще бъдат квит.

— Да, има логика в това, което казвате.

(Не само логика, но и печалба! Продажбите щяха да се удвоят!)

— Партньорът ви трябва да вземе от по-големите хапчета, мъжките. Те са с по-голяма доза активно вещество, просто защото мъжете са по-едри от жените.

— Винаги сигурни, че партньорът ще е мъж! — каза тя с лека усмивка.

— Това вече си е ваш проблем — отвърнах аз. — Вие решавате.

— Е, добре тогава. Дайте ми сто и от мъжките хапчета.

Хо-хо, помислих си аз, ще има разни играчки-закачки тази вечер из парижките будоари. Атмосферата доста се нажежаваше, когато мъжът се „подсили“ с едно хапче, но мисълта за това какво ще настъпило, ако и двамата партньори се нагълтат с тях, ме накара да потреперя.

Успехът беше зашеметяващ. Продажбите скочиха два пъти. После три пъти! В края на дванайсетмесечния ми престой в Париж вече бях горд притежател на банкова сметка от два милиона франка. Това правеше сто хиляди английски лири! Бях почти на осемнайсет и вече бях богат! Но не достатъчно богат. Годината, прекарана в Париж, ми бе посочила недвусмислено пътя, който исках да следвам в живота.

Аз бях сибарит. Исках да живея спокоен и охолен живот. Това никога нямаше да ми омръзне. Но за мен „охолство“ означаваше разкош, а „спокойствие“ — безгранични покой. Сто хиляди лири не ми бяха достатъчни! Трябваше ми поне един миллион! Сигурен бях, че ще намеря начин да го направя. Началото беше положено.

Имах достатъчно мозък в главата си, за да знам, че сега най-важното за мен е да продължа обучението си. Образованието е всичко. Изпитвам ужас от необразовани хора. И така, през лятото на 1913 г.

прехвърлих парите си в една лондонска банка и се завърнах в земята на дедите си. През септември постъпих в Кеймбридж. Аз бях млад учен, не забравяйте това — млад учен от Тринити колидж, което ми осигуряваше някои привилегии и издигаше авторитета ми пред влиятелните личности.

Именно тук, в Кеймбридж, започна втората, финална фаза от натрупването на голямото ми богатство. Останете с мен и ще разберете как точно стана това от следващите страници.

VII.

Учителят ми по химия в Кеймбридж се казваше, А. Р. Уърсли. Беше нисичък, шкембест човек на средна възраст. Ходеше винаги небрежно облечен, а краищата на сивите му мустаци бяха пожълтели от никотина на лулата му. С други думи — типичен оксбриджски преподавател. Още в самото начало ми направи впечатление на изключително способен химик. Лекциите му никога не бяха рутинни. Умът му се стрелкаше с невероятна бързина, винаги в търсене на необикновеното и нетрадиционното. Веднъж например каза:

— За да запазим съдържанието на тази колба от атакуващите бактерии, ще използвам като запушалка един томпион. Допускам, че знаете какво е томпион, Корнелиус.

— Страхувам се, че не, сър — отвърнах аз.

— Кой ще ми каже значението на това обикновено английско съществително име? — попита А. Р. Уърсли.

Всички мълчаха.

— В такъв случай ще е най-добре всеки да си го погледне в речника. В задачите ми не влиза това да ви уча на елементарен английски.

— Е, хайде де, мистър Уърсли — обади се някой. — Кажете ни какво значи.

— Томпионът — каза А. Р. Уърсли — е едно малко топче, направено от кал и слюнка, което мечките поставят в ануса си, преди да заспят зимен сън, за да попречат на мравките да проникват в червата им.

Странен тип беше този А. Р. Уърсли, човек с много променливи настроения — от време на време духовит, по-често сериозен, дори мрачно тържествен. Но зад всичко това се криеше един любопитен и изключително богат ум. Започна адски да ми харесва след епизода с томпиона. Между нас се установиха приятни отношения на ниво преподавател — студент. Той ме канеше у дома си да пием шери. Беше ерген. Живееше със сестра си, която се казваше не как да е, а Емълин.

Емълин беше трътлеста, вмирисана повлекана с някакви странни зелени налепи по зъбите, които много приличаха на меден окис. Имаше нещо като кабинет в къщата, където срещу заплащане правеше разни неща по краката на хората. Самата тя се наричаше „педикюристка“.

Тогава избухна Голямата война. Беше 1914 г. и аз бях на деветнайсет. Мобилизираха ме. Нямаше начин. В четирите години, които последваха, съсредоточих всичките си усилия в борбата за оцеляване. Не искам да говоря за преживяното по време на войната. Окопите, калта, обезобразяването и смъртта нямат място в тези дневници. Само ще кажа, че дадох от себе си това, което можах и явно то не е било малко, защото когато през ноември 1918 г. всичко свърши, се уволних с чин капитан в пехотата, отличен с орден за храброст. Бях на двайсет и три и бях успял да оцелея.

Веднага се върнах в Кеймбридж, за да продължа обучението си. Това беше позволено на онези, които оцеляха, въпреки че, бог ми е свидетел, те съвсем не бяха много. За щастие и А. Р. Уърсли беше между тях. По време на войната той бе останал в Кеймбридж, за да прави някакви научни опити за военните и беше изкаран сравнително спокойно ужасните военни години. Сега се бе върнал на старото си място — преподаваше химия на студентите. И двамата се радвахме да се видим отново. Приятелството ни започна оттам, където го бяхме прекъснали преди четири години.

Една вечер през февруари 1919 г., точно по средата на втория семестър, той ме покани у тях на вечеря. Храната не беше добра. Беше пригответа евтино от евтини продукти, сервирана с евтино вино от евтино облечената му сестра-педикюристка, с пластовете меден окис по зъбите. Помислих си, че биха могли да живеят малко по-прилично, но когато съвсем деликатно го намекнах на домакина, той mi обясни, че още се борели да изплатят ипотеката на къщата. Когато приключихме с вечерята, аз и Уърсли се оттеглихме в кабинета му с бутилката прекрасен портвайн, която му бях донесъл като подарък. Беше „Крофт“ 1890-а, ако не се лъжа.

— Не mi се случва често да пия такива хубави вина — каза той.

Беше се разположил удобно в един стар, изтъркан фотьойл с чаша портвайн в едната ръка и запалената си лула в другата.

Какъв чудесен човек, помислих си аз, а какъв потискащо скучен живот води.

За да поразведря малко обстановката, започнах да му разказвам за приключенията си в Париж преди шест години, през 1913, когато направих сто хиляди английски лири, продавайки собственоръчно изработени хапчета на дипломати и други високопоставени личности. Започнах от самото начало. Скоро усетих, че съм се увлякъл в разказа. Спомнях си абсолютно всичко, с най-малките подробности, но от уважение към моя учител пропусках по-пикантните от тях. Говорих му почти един час.

А. Р. Уърсли беше възхитен.

— По дяволите, Корнелиус! — извика той. — Каква смелост сте имали само! Каква невероятна смелост! И сега сигурно сте един много богат млад човек?

— Не толкова, колкото ми се иска — отвърнах аз. — Искам да направя един милион, преди да съм навършил трийсет.

— Аз вярвам, че ще успеете — каза той. — Вярвам, че ще се справите. Вие имате вкус към сензационното, към екстравагантното. Притежавате дарбата хладнокръвно да изпълнявате сложни акробатични номера, които винаги успяват. Имате кураж да действате бързо. И най-вече — нямаете никакви скрупули. Според мен, притежавате всички качества на новозабогателите милионери.

— Благодаря ви, сър.

— Помислете си само колко седемнайсетгодишни момчета биха изминали целия път от Париж до Хартум, преследвайки някакъв прах, който може и да не съществува. Много малко!

— Аз никога не бих изпуснал такъв шанс.

— Вие имате страхотен нюх. Корнелиус, страхотен нюх! Дори малко ви завиждам.

Говорехме си така и пиехме портвайн. Бях запалил една малка хаванска пура и се наслаждавах на аромата ѝ. Предложих и на него, но той предпочете смърдящата си лула. Това беше най-димящата лула, която някога бях виждал. Приличаше ми на миниатюрен военен кораб, който прави димна завеса пред физиономията му. И зад тази димна завеса Уърсли продължаваше да разсъждава над това, което му бях разказал, като през цялото време сумтеше, пухтеше и си мърмореше под носа разни неща като:

— Забележително изпълнение!... Каква смелост!... Каква елегантност!... А и химията на ниво... производството на тези хапчета...

Изведнъж той мълкна. Чашата му потъна някъде зад димната завеса и след малко се появи отново, вече празна. Реших, че съм говорил достатъчно, затова мълчах и чаках.

— Е, Корнелиус — каза Уърсли след малко. — Вие споделихте тайната си с мен. Сега е мой ред да ви разкрия своята.

И пак мълкна. Зачаках. Чудех се какво ли ще mi разкаже.

— В последните няколко години — започна той накрая — аз също направих нещо като малък удар.

— Така ли?

— Ще напиша труд върху това, когато mi остане време и може дори да успея да го публикувам.

— В областта на химията ли е?

— Има малко химия, но повечето е биохимия.

— Много бих искал да чуя за него.

— Наистина ли? — попита той. Очевидно беше, че изгаря от желание да говори за това.

— Разбира се — казах аз и му налях още една чаша портвайн. — Можете да говорите спокойно. Има много време, докато приключим с бутилката.

— Добре — рече той и започна своя разказ: — Точно преди петнайсет години, в зимата на 1905-а, случайно забелязах в леда на градинското си езерце една замръзнала златна риба. Девет дни покъсно времето се затопли. Ледът се стопи и златната риба отплува все едно нищо не е било. Това ме накара да се замисля. Рибите са студенокръвни организми. Зададох си въпроса кои други студенокръвни форми на живот могат да бъдат запазени при ниски температури: почти никой. Тогава започнах да се замислям как бих могъл да направя това с безкръвните организми. Под безкръвни организми имам предвид бактерии и други такива. Но се появи и логичният въпрос: кой би искал да съхранява бактерии? Не аз във всеки случай. После си зададох друг въпрос: Кои форми на живот човек би искал да запази живи за дълго време? Отговорът беше: сперматозоидите.

— Интересно, че точно това ви е дошло на ум — подметнах аз.

— Да, много интересно, наистина, като имате предвид, че аз съм химик, а не биолог. Все пак ми се стори, че това ще бъде една ценна контрибуция към науката, затова започнах да провеждам опитите.

— Какво използвахте за опитите?

— Сперма, разбира се. Жива сперма.

— Чия?

— Своята.

Настъпи мълчание. Почувствах се неловко. Не знам защо, но винаги когато някой ми каже, че е правил нещо такова, започвам да си го представям много живо. Всичко става за миг и няма начин да го спра. Сега не можех да се отърва от образа на раздърпания А. Р. Уърсли, който седи в лабораторията си и мастурбира в името на науката. Затова се притесних.

— За постигането на една благородна цел всичко е позволено — каза той. Явно беше усетил, че нещо не е наред.

— О, разбира се. Напълно съм съгласен с вас.

— Работех сам. Предимно нощем. Никой не знаеше с какво се занимавам.

Лицето му се скри в облаци дим, после изплува отново.

— Няма да ви изброявам стотиците опити, в които се провалих. Предпочитам да говоря за успехите си. Мисля, че те ще ви заинтригуват. Първото важно нещо, което открих, беше, че за да се запазят сперматозоидите живи, за какъвто и да е период от време, са необходими страшно ниски температури. Постепенно намалявах температурата, докато открих, че колкото е по-ниска тя, толкова по-дълго живеят сперматозоидите. Като използвах втечен въглероден двуокис, успях да стигна до -97 градуса по Целзий. Дори това не беше достатъчно. Спермата живя един месец и умря. „Трябва да се съмкнем по-надолу“ — казах си аз. Но как да стане това? Най-сетне открих начина и успях да стигна до -197 градуса по Целзий.

— Това не е възможно! — възкликах аз.

— Какво мислите използвах?

— Нямам представа.

— Течен азот. Това е ключът към ниските температури.

— Но течният азот е изключително летлив. Как успяхте да го запазите от изпаряване? В какво го съхранявахте?

— Направих сам специални контейнери — много заплетени, но много сигурни вакуумни флакони. В тях азотът си остава течен при температура -197 градуса по Целзий на практика завинаги. От време на време се налага да бъдат проверявани тапите и това е всичко.

— Значи все пак не е завинаги.

— Е, да. Не забравяйте, че азотът е газ. Когато един газ бъде втечнен, той може да стои така хиляда години, стига да не му позволите да се изпари. А това става просто като от време на време проверявате дали флаконът е здраво запечатан и добре херметизиран.

— Разбирам. И спермата остана жива, така ли?

— И да, и не. Остана жива колкото да ми докаже, че това е необходимата температура, но в крайна сметка умря. Имаше още нещо, което не е наред. Дълго се чудех какво е и накрая открих: на сперматозоидите им беше нужна някаква защита, нещо като палто ако щете, което да ги предпазва от жестокия студ. След като експериментирах с около осемдесет различни вещества, най-сетне открих идеалното защитно средство.

— Какво беше то?

— Глицерин.

— Просто глицерин?

— Да. Но после се оказа, че и това не е достатъчно. Постепенно открих, че замразяването трябва да се извършва на етапи. Сперматозоидите са много чувствителни приятелчета. Те не обичат да бъдат подлагани на шокове. А да те набутат в -197 градуса си е чиста проба шок.

— Затова ги замразявахте постепенно?

— Точно така. Ето какво трябва да се направи: спермата се смесва с глицерина в малък гumen съд (не в епруветка, защото епруветките се пукат при ниски температури). Между другото, всичко това трябва да се прави веднага след като спермата е изхвърлена. Никакво забавяне! Трябва да се действа бързо, иначе спермата умира. И така: сместа се поставя първо върху обикновени парчета лед, докато достигне точката на замръзване; после се премества в контейнер с азотни изпарения, за да се замрази още по-дълбоко и най-накрая се вкарва в контейнера с течен азот. Както виждате — стъпка по стъпка, за да може сперматозоидите да свикнат със студа — да се аклиматизират.

— И това се оказа ефикасно?

— О, разбира се. Убеден съм, че една семенна течност предпазена с глицерин и поставена в течен азот при температура –197 градуса по Целзий може да живее толкова дълго колкото си искате.

— Сто години?

— Абсолютно! Стига да се поддържа същата температура.

— И след всичкото това време ще може да бъде размразена и да оплоди жена?

— Разбира се. След като стигнах толкова далеч обаче, започнах да губя интерес към човешкия аспект на открытието. Исках да направя нещо много повече. Трябаше да експериментирам, но върху мъже и жени реално не може да се експериментира. Поне не по начина, по който аз исках да го правя.

— Как искахте да експериментирате?

— Исках да установя какво е средното излишно количество сперма при едно изхвърляне.

— Нещо не ви разбрах. Какво имате предвид под излишно количество сперма?

— Едно голямо животно, като бика или коня например, изхвърля на една серия пет ml сперма. Всеки ml съдържа един милиард отделни сперматозоида, което прави общо пет милиарда. За един път.

— Пет милиарда! Не, не е възможно!

— Точно така е.

— Невероятно!

— Но факт.

— Колко изхвърля един човек в такъв случай?

— Около половината на това: някъде към два кубични сантиметра, т.е. два милиарда сперматозоида.

— Искате да кажете, че всеки път, когато доставям удоволствие на някоя млада дама, изстрелям в нея два милиарда сперматозоида?

— Да, точно това искам да кажа.

— И всички те се гърчат, подскачат и бъхтят наоколо?

— Да, разбира се.

— Е, в такъв случай нищо чудно, че ѝ гръмват бушоните.

Но А. Р. Уърсли не се интересуваше от тази страна на нещата.

— Въпросът е в следното — продължи той. — На един бик в никакъв случай не са му необходими пет милиарда сперматозоида, за

да оплоди една крава. В крайна сметка само един сперматозоид свършва работата. Но за да е сигурен, че е успял, той трябва да изхвърли поне няколко милиона. Следващият въпрос, който си зададох, беше: колко милиона?

— Защо?

— Защото, скъпи ми Корнелиус, исках да открия точно колко същества от женски пол, независимо дали крави, кобили, жени или каквото и да е там, могат да бъдат оплодени със спермата от едноединствено изхвърляне. Това, което имах предвид, разбира се, беше тази сперма да бъде разделена и разпределена между тях. Усещате ли на къде бия?

— Абсолютно. Какви животни използвахте за опитите?

— Бикове и крави. Имам брат, който притежава кравеферма в Стипъл Бъмстед, недалеч оттук. Там имаше един бик и осемдесет крави. Винаги сме били добри приятели с брат ми. Доверих му какво съм открил, а той се съгласи да използвам животните му за опитите. В крайна сметка нямаше да ги нараня по никакъв начин. Дори можеше да му направя услуга.

— Каква услуга?

— Той нямаше големи приходи от кравефермата. Единственият му бик — и това беше всичко, което можеше да си позволи — не беше кой знае какво. Брат ми щеше много да се радва, ако станеше възможно кравите му да родят теленца от някой първокласен бик от млекодайна порода.

— Тоест от някой чужд бик?

— Да.

— Как смятахте да измъкнете семенна течност от едно толкова ценно животно, което не е ваше?

— Смятах да я открадна.

— А-ха.

— Щях да свия спермата от едно изхвърляне и после, разбира се, ако опитите се окажеха успешни, да я разпределя по равно между осемдесетте крави на брат ми.

— А как щяхте да я вкарате в тях.

— Много лесно. Чрез един метод, който нарекох „подкожно осеменяване“: впръскване на спермата със спринцовка.

— И смятахте, че това е възможно?

— Разбира се. В крайна сметка мъжкият полов орган не е нищо друго, освен спринцовка за инжектиране на семенна течност.

— А, моля, моля. Да си имаме уважението. Моят е нещо повече от това.

— Не се съмнявам, Корнелиус — отвърна той сухо, — не се съмнявам. Но сега говорехме за нещо друго.

— Извинявайте.

— Така че започнах да експериментирам със семенната течност на бика.

Взех бутилката с портвайн и отново напълних чашата му. Вече бях сигурен, че старият Уърсли може да ми разкаже много интересни неща, затова исках да се отпусне и да говори.

— Както казах преди, на едно изхвърляне бикът подава пет ml течност. Като количество това не е много. Дори и смесено с глицерин, то не е достатъчно, за да бъде разделяно на по-малки части и успешно инжектирано в отделните крави. Трябваше му някакъв разредител, нещо, което да увеличи количеството, без да влияе на самата семенна течност.

— Защо просто не използвахте повече глицерин?

— Опитах, но нищо не стана. Получи се много гъсто. Няма да ви отегчавам с това колко и какви невероятни течности изпробвах. Просто ще ви кажа коя се оказа най-подходяща в крайна сметка: обезмасленото мляко. Осемдесет процента обезмаслено мляко, десет процента яйчен жълтък и десет процента глицерин: това е магическата смес. Сперматозоидите са луди по нея. Просто хубавичко разбърквате целия този коктейл и вече сте готови за работа. И така, в продължение на няколко години експериментирах с кравите на брат ми. Най-накрая открих оптималната доза.

— Каква беше тя?

— Не повече от двайсет милиона сперматозоида на крава. Когато ги инжектирах с такова количество в подходящото време, получавах бременност в осемдесет процента от случаите. И не забравяйте, Корнелиус — говореше той разпалено, — че във всяко еднократно изхвърлено количество на бика се съдържат пет милиарда сперматозоида! Като ги разделиш на двайсет милиона, се получават двеста и петдесет отделни дози! Невероятно! Направо не можех да повярвам!

— Това означава ли, че само с едно мое изхвърляне, мога да оплодя двеста и петдесет жени?

— Вие не сте бик, Корнелиус — отвърна той. — Колкото и да ви се иска да бъдете.

— Колко жени може да оплоди едно мое изхвърляне?

— Някъде към сто. Но не разчитайте на помощта ми.

Боже господи, помислих си, та аз можех да оправям по седемстотин жени на седмица!

— Наистина ли доказахте това с бика и кравите на брат си?

— Няколко пъти. Системата е безпогрешна. Вземам веднага спермата от едно изхвърляне, смесвам я бързо с обезмаслено мляко, жълтък и глицерин, разделям я на дози и я замразявам.

— Какво е количеството на отделната доза?

— Много малко — половин кубичен сантиметър.

— И това ли е всичко, което инжектирате в кравата — половин кубичен сантиметър?

— Да. Това е всичко. Но не забравяйте, че в този половин кубичен сантиметър живеят двайсет милиона сперматозоида.

— Вярно.

— Слагах дозите в малки гумени тръбички, които наричах сламки. Запушвах ги от двете страни и ги замразявах. Помислете си само, Корнелиус! Двеста и петдесет осеменителни сламки от единствено изхвърляне!

— Мисля много активно върху това. Истинско чудо!

— И тези дози могат да се съхраняват, колкото искате! Всичко, което трябва да направите, когато една крава се разгони, е да извадите сламката от флакона с течен азот, да я размразите, което отнема не повече от минута, да прехвърлите съдържанието ѝ в спринцовка и да го изстреляте в кравата.

Бутилката с портвайн вече беше почти празна и усетих, че Уърсли започва да се напива. Отново напълних чашата му.

— А този първокласен бик, за който говорехте?

— Точно за него се готвех да ви разкажа, скъпо момче. Това е най-очарователната част от цялата история. Там е дивидентът.

— Разкажете ми.

— Да, да, ще ви разкажа. Един ден попитах брат си — беше точно преди три години, тоест, в средата на войната, брат ми бе

освободен от армията, защото беше фермер, нали разбирате — та един ден попитах Ърнест: „Ърнест — попитах го, — кажи ми, ако трябваше да си избираш бика, от който искаш да забременеят всичките ти крави, кой от биковете в Англия би изbral?“. „За Англия не мога да ти кажа — отговори той — но най-прекрасният бик по тези земи е славният шампион на Фризия, собственост на лорд Самъртън. Той е чистокръвен представител на фризийската порода, а това е най-млекопроизводителната порода в света. Боже господи, Артър — говореше той, — ти трябва да видиш този бик! Истинска планина! Струва десет хиляди лири, но всяка крава от неговото поколение се оказва невероятно млечна.“ „Къде се намира този бик?“ — попитах го аз. „В имението на лорд Самъртън в Бърдбрук“ — отвърна той. „Бърдбрук? Това не е ли много близо?“ „На пет километра оттук. Там има около двеста расови фризийски крави и този великолепен бик. Трябва да го видиш, Артър. Наистина е страхотен.“ „Добре — казах аз. — До една година осемдесет процента от кравите ти ще родят теленца от този бик. Как ти се вижда това?“ „Как ми се вижда! — възклика той. — Та това ще удвои производството ми на мляко! Скъпи Корнелиус, мога ли да помоля за една последна чаша от вашия великолепен портвайн?“

Сипах му остатъка от виното, с утайката даже.

— Кажете ми какво направихте по-нататък — подканах го аз.

— Изчакахме, докато една от кравите на брат ми се разгони достатъчно. И тогава, в потайна доба — за това се иска смелост, Корнелиус, иска се много смелост...

— Убеден съм.

— В потайна доба, Ърнест нахлузи един оглавник на врата на въпросната крава и я поведе из селските пътища към имението на лорд Самъртън, което беше на пет километра път.

— Вие не отидохте ли с тях?

— Отидох, разбира се. Карак край тях с велосипед.

— С велосипед ли? Защо?

— Сега ще видите защо. Всичко това ставаше през май месец. Беше приятна, гореща нощ, около един часа сутринта. Тънко резенче луна светеше на небето и това увеличаваше опасността да бъдем видени, но като се замисли човек, трябваше ни поне малко светлина, за онова, което се готвехме да направим. Пътят дотам ни отне един час.

„Ето ги — каза брат ми, когато пристигнахме. — Виждаш ли? Ето там.“ Стояхме пред една врата, която водеше към двайсетакрова поляна и на слабата лунна светлина видях огромното стадо от фризийски крави, които си пасяха кротко, разпръснати по цялата поляна. Малко по-надолу беше къщата на имението Самъртън. Един-единствен прозорец светеше на горните етажи. „Къде е бикът?“ — попитах аз. „Трябва да е вътре някъде — отвърна брат ми. — Някъде из стадото.“ Нашата крава мучеше като полудяла. Те винаги така правят, когато са разгонени. Викат бика, нали се сещате. Портата към поляната беше заключена с верига и катинар, но брат ми се беше подготвил за това. Той извади една ножовка и започна да пили веригата. Най-сетне отвори вратата. Подпрях велосипеда на живия плет и влязохме в поляната. На лунната светлина тя беше бяла като мляко. Нашата крава усети присъствието на други животни и започна да мучи още по-високо.

— Изплашихте ли се? — попитах аз.

— Щях да се напикая от страх — призна си Уърсли. — Аз съм тих човек, Корнелиус, и водя спокойен живот. Не съм роден за такива приключенски истории. Всеки момент очаквах да видя иконома на уважаемия лорд Самъртън да тича към нас с ловна пушка в ръце. Но стисках зъби и продължавах нататък, защото знаех, че това, което правя, го правя в името на науката. Плюс това бях задължен на брат си. Той бе направил голям жест към мен и сега беше мой ред да му го върна.

Лулата на Уърсли беше изгасната. Той започна да я натъпква отново с някакъв евтин тютюн.

— Продължавайте — подканах го аз.

— Бикът очевидно беше чул зовът на нашата крава. „Ето го! — извика брат ми. — Идва!“ Една огромна бяло-черна маса се бе отделила от стадото и тичаше към нас. На главата си имаше чифт къси остри рога. Изглеждаха ми смъртоносни. „Пригответи се! — кресна брат ми. — Той няма да чака! Веднага ще се качи върху нея! Дай ми гумената тръба! Бързо!“

— Каква гумена тръба? — попитах аз.

— Колекторът за сперма, скъпо момче. Също мое изобретение. Продълговата тръба с дебели гумени устни. Нещо като изкуствено влагалище. Много ефективно. Но нека да продължа.

— Да.

— „Къде е тръбата? — крещеше брат ми. — Размърдай се бе, човек! Носех колектора в една раница.“ Извадих го колкото можех по-бързо и го подадох на брат си. Той зае позиция до задницата на кравата, от едната ѝ страна. Аз застанах от другата, готов да се включва, когато трябва. Бях толкова изплашен, Корнелиус! По мен течеше вода и през цялото време изгарях от желание да уринирам. Страх ме беше от тоя бик, страх ме беше и от светлината в оня прозорец зад гърба ми, но стоях там като скала. Бикът се носеше към нас, издавайки ужасни звуци, а от муцуната му се точеха лиги. Когато приближи достатъчно, видях, не през ноздрите му е прекарана месингова халка и мога да ви уверя, Корнелиус, че изглеждаше доста опасен този звяр. Той не се поколеба. Знаеше си работата. Подуши веднъж кравата ни и качи предните си крака върху гърба ѝ. Наведох се до него. Главичката на члена му вече се подаваше. Имаше гигантски скротум, над който невероятния му орган ставаше все по-дълъг и по-голям. Приличаше ми на телескоп. В началото беше много къс, после започна да се разгъва и да расте, докато най-накрая стана дълъг, колкото ръката ми. Но не беше много дебел. Като бастун, може би. Посегнах да го хвана, но във вълнението си го пропуснах. „Бързо! — извика брат ми. — Къде е?! Хващай го веднага!“ Но вече беше късно. Бикът имаше страхотен мерник. Беше ударил целта си още при първия опит и краят на члена му вече беше до половина в кравата. „Дръж го!“ — извика брат ми. Опитах се отново да го хвана за късата част, която все още се подаваше отвън. Сграбчих го с две ръце и започнах да дърпам с всичка сила. Той пулсираше и беше леко хълзгав. Имах чувството, че стискам змия. Бикът буташе навътре — аз дърпах навън. По някое време усетих, че се огъва. Тогава ми дойде наум да синхронизирам движенията си с тези на бика: всеки път, когато той даваше назад, аз дърпах настрани. Нали се сещате? За да се засили, той трябваше да се дръпне назад и да извие гърба си. При всяко извиване на гърба му печелех по няколко сантиметра. Той буташе навътре, но аз продължавах да дърпам много здраво и най-накрая, след като го прегънах почти на две, успях да го измъкна навън. Краят му ме фрасна през лицето. Заболя ме, но стиснах зъби и без да се бавя, го натиках в гumenата торба, която брат ми държеше. Това не направи никакво впечатление на бика. Той беше изцяло погълнат от работата си. Имах чувството, че дори не ни

забелязва. И слава богу! Органът му вече бълскаше в торбата, която брат ми държеше здраво и след по-малко от минута всичко приключи. Бикът се отдръпна назад. И тогава ни видя. Стоеше там и ни гледаше с огромните си очи. Изглеждаше ми малко изненадан, но кой не би бил на негово място. Изведнъж той нададе ужасен рев и започна да рие с копита земята пред себе си. Беше готов да ни атакува. Но брат ми, който разбираше много от бикове, тръгна право срещу него и го фрасна през муцуна. „Я бягай оттука!“ — каза му той. Бикът се обърна и бавно се отдалечи към стадото. Втурнахме се към портата и я затворихме след себе си. Взех торбата със семето от брат ми, качих се на колелото и полетях като вихър обратно към нашата ферма. Стигнах за петнайсет минути. Бях си приготвил всичко предварително. Изгребах спермата от торбата и я разбърках в готовата смес от глицерин, жълтък и мляко. Напълних двеста и петдесет сламки с по половинка от готовата течност. Не беше толкова трудно, колкото може би звуци. Бях наредил сламките на метална рейка в една редица и ги пълнех с капкомер. После сложих рейката върху парчета лед. Държах ги така половин час и ги преместих в контейнера с азотни pari. След десет минути вече ги сложих във вакуумния флакон с течен азот. Цялата процедура беше приключила преди брат ми да се върне с кравата. Сега имахме сперма от първокласен фризийски бик, достатъчна да оплоди двеста и петдесет крави. Или поне така се надявах.

— Оправдаха ли се очакванията ви? — попитах аз.

— Да. Всичко мина великолепно. На другата година хиърфордските крави на брат ми започнаха да раждат теленца, които бяха наполовина фризийски. Научих го как да извършва „подкожното осеменяване“ и му оставил сламките. Днес, скъпи ми Корнелиус, три години след този случай, почти всяка крава в стадото на брат ми е кръстоска между „Хиърфорд“ и „Фризиец“. Производството му на мляко скочи с около шейсет процента. Продаде бика си. Единственият проблем е, че сламките са започнали да се свършват и той иска да предприем още едно опасно пътешествие до имението на лорд Самъртън. Честно да ви кажа, Корнелиус, изпитвам ужас при тази мисъл.

— Аз ще отида с него — казах аз. — Ще ви спася от това неприятно преживяване.

— Вие няма да знаете какво да направите.

— Ами. Какво толкова трудно има? Хващаш члена на един бик и го буташ в гумена торба. Вие ще можете да останете в лабораторията и да подгответе всичко за замразяването.

— Карате ли колело?

— Ще отида с колата си. Два пъти по-бързо е. — Току-що си бях купил един чисто нов „Континентал Морис Каули“. Страхотна машина! По-добра във всяко отношение от „Дьо Дийон“-а, който карах в Париж. Купето беше в шоколадово кафе. Тапицерията — кожена, броните — никелирани, махагонова облицовка и отделна врата за шофьора. Много бях горд с него.

— Ще ви донеса семето за нула време — казах аз.

— Каква великолепна идея! Наистина ли сте готов да направите това за мен, Корнелиус?

— Ще бъде удоволствие за мен.

Скоро след това се сбогувахме. Тръгнах обратно към Тринити. Главата ми гъмжеше от всичко, което бях чул тази вечер. Без съмнение Уърсли беше направил страхотно научно откритие и в момента, в който го публикуваше, целият свят щеше да го обяви за велик човек. Дори може би за гений.

Но това въобще не ме интересуваше. Въпросът, който не ми даваше мира, беше, как аз самият мога да направя няколко милиона от цялата тая работа. Нямах нищо против и Уърсли да забогатее покрай мен. Той го заслужаваше. Но моето забогатяване стоеше на първо място. Колкото повече разсъждавах върху откритието, толкова повече се убеждавах, че от него могат да се направят страхотни пари. Но не от крави и бикове. Ключът беше другаде.

Цяла нощ лежах буден и разсъждавах. Сигурно изглеждам доста нехаен на хората, които четат тези дневници, но мога да ви уверя, че когато стане въпрос за жизненоважните ми лични интереси, съм способен на невероятно концентрирана мозъчна дейност. Някъде към полунощ се роди една идея, която започна упорито да се върти в главата ми. Тя страшно ми допадна, защото беше свързана с двете неща, които считам за най-големите удоволствия в този живот: прельстяването и копулацията. Останах още по-очарован от нея, когато се убедих, че е свързана не просто с прельстяване и копулация, а с многократни прельстявания и копулации.

Станах от леглото и си облякох халата. Взех един тефтер и започнах да си водя бележки. Прецених трудностите, които евентуално биха могли да възникнат. Потърсих начини за преодоляването им. В крайна сметка стигнах до заключението, че новороденият ми план ще успее. Нямаше начин да не успее!

Имах да преодолея само едно препятствие: да убедя А. Р. Уърсли да участва в него.

VIII.

На следващия ден следобед го потърсих в колежа и го поканих на вечеря.

— Никога не вечерям навън — каза той. — Сестра ми ме очаква у дома.

— Става въпрос за бизнес вечеря — убеждавах го аз. — Отнася се за вашето бъдеще. Кажете на сестра си, че е жизненоважно да отсъствате тази вечер. На път съм да ви направя богат човек.

Най-накрая той склони.

В седем часа го заведох в „Синия Глиган“ на Тринити стрийт и поръчах за двамата: първо по порция стриди и една бутилка „Кло Вуже Бланк“ — много рядко вино, после по порция говеждо печено и бутилка хубаво „Волне“.

— Трябва да призная, че добре се грижите за себе си, Корнелиус — каза Уърсли.

— Разбира се — отвърнах аз. — Обичате стриди, нали?

— Да, много.

Наблюдавахме как отварят стридите на бара. Бяха „Колчестър“, средно големи и доста сочни. След малко ни ги донесе един келнер. Друг, специално за вината, отвори бутилката „Кло Вуже Бланк“. Започнахме вечерята.

— Защо дъвчете стридите си? — попитах аз.

— А какво очаквате да правя с тях?

— Да ги гълтате цели.

— Карате ме да се смея.

— А не би трябвало. Основното удоволствие от яденето на стриди е в това да ги усещате как се плъзгат надолу към стомаха ви.

— Какви ги говорите?

— Към това се прибавя и фактът, че стридите са живи, което прави изживяването още по върховно.

— Предпочитам да не мисля за това.

— А трябва. Ако се концентрирате достатъчно, дори може да ги усетите как се гърчат в стомаха ви.

Никотинените мустаци на Уърсли започнаха леко да потрепват. Приличаха на малко космато животинче, вкопчило се в горната му устна.

— Ако се загледате много внимателно в една определена част на стридата — казах аз — ... ето, точно тук... ще забележите слабото й пулсче, ето тук. Виждате ли? И като забучите вилицата си в него... ето така... виждате как цялата стрида се сгърчва. Същото се получава и ако изстискате лимон отгоре. Стридите изпитват ужас от лимона. Сигурно не им е много приятно да забиват и вилици в тях. Целите се стягат. Плътта им потреперва. Ето сега ще глътна една. Не е ли прекрасна? Ето, сега я усещам как се плъзга надолу по хранопровода ми... А сега ще се отпусна назад и ще зачакам, докато почувствам как мърда в стомаха ми...

Малкото космато животинче върху горната устна на Уърсли започна видимо да подскача нагоре-надолу. Лицето му беше станало бяло като вар. Той бавно отмести чинията си със стриди.

— Ще ви поръчам малко пушена съомга.

— Благодаря.

Поръчах съомгата и прехвърлих остатъка от стридите му в своята чиния. Той наблюдаваше как ги ям, докато чакаше келнера да донесе рибата му. Беше притихнал съвсем, а аз точно такъв го исках. По дяволите, той човек беше два пъти по-възрастен от мен и се налагаше малко да му посвия сърмите, преди да изтърся безумното си предложение пред него. Просто трябваше да го поукротя и да се опитам да доминирам над него. Иначе нямах никакъв шанс да се навие да участва в плана ми. Струваше ми се, че това, което съм направил дотук не е достатъчно, затова го попитах:

— Разказвал ли съм ви някога за старата си бавачка — за моята нани?

— Мислех, че сме тук, за да говорим за научното ми откритие — каза той.

В този момент келнерът постави пред него чинията с пушена съомга.

— А! — възклика той. — Това вече е нещо друго.

— Когато на деветгодишна възраст родителите ми ме изпратиха в училище с пансион — казах аз, — старата ми бавачка трябаше да се пенсионира. Баща ми ѝ купи малка селска къща в провинцията и там тя заживя спокойно старините си. Беше около осемдесет и пет годишна, но невероятно здрава. Никога от нищо не се беше оплаквала. Докато един ден, при едно от обичайните си посещения, майка ми я заварила в много лошо състояние. След дълги и настоятелни разпити, нани най-сетне си признала, че напоследък имала ужасни болки в областта на стомаха. Откога били тези болки, настоявала да разбере майка ми. В интерес на истината, нани ги имала от години, но досега не били толкова силни. Майка ми повикала лекар. Направили рентгенова снимка на корема на нани и на снимката се появило нещо доста необично. Точно в средата на стомаха, на около пет сантиметра разстояние една от друга, се виждали две малки матови точки. Докторите нямали представа какво може да е това, затова решили да отворят корема и да видят.

— Надявам се, че това не е поредното ви неприятно анекdotче — каза Уърсли, преживяйки пущената съмга.

— Не се притеснявайте. Историята е невероятна. Сигурен съм, че ще ви заинтригува.

— Да видим.

— Какво мислите се оказали тези малки матови точки?

— Нямам представа.

— Очички.

— Какво искате да кажете с това „очички“?

— Точно каквото чувате. Когато хирургът отворил стомаха на нани, отвътре го погледнали две малки живи очички.

— Пълна нелепица!

— Но е самата истина! И на кого мислите принадлежали тези две малки живи очички?

— На кого?

— На един огромен октопод.

— Шегувате ли се?!

— Съвсем не! Този октопод живял в стомаха на милата ми нани с години! Той споделял храната ѝ, водата, която пиела. С други думи, похапвал си добре... И всичките му осем отвратителни пипала...

— Не изгарям от желание да чуя по-нататък, Корнелиус...

— ... били омотани по най-сложен начин около черния й дроб и другите й вътрешности. Опитали се да ги размотаят, но не успели. Нани умряла на масата.

Уърсли беше престанал да дъвче.

— Но най-интересното в цялата история е как октоподът беше успял да попадне в стомаха на нани. Съгласете се, че в корема на една осемдесет и пет годишна жена да си живее напълно развит октопод не е съвсем естествено. Как беше станало това? Октоподът очевидно е прекалено голям, за да може да влезе по нормалния път: през устата. Поставени сме пред същия проблем като с кораба в бутилка. Как е успял да се намъкне там?

— Предпочитам да не знам.

— Ще ви кажа как. Всяко лято родителите ми водеха мен и нани в Балио в Южна Франция. Там аз и нани ходехме да плуваме в морето по два пъти на ден. Така че най-вероятно тя случайно беше глътната някое новородено октоподче, което бе успяло да се задържи за стените на стомаха ѝ с малките си пипалца. Нани си похапваше добре, така че и октоподчето си е похапвало добре. Тя винаги вечеряше на една маса с нас. Понякога имаше дробчета с бекон, понякога печено агнешко или свинско. Но най-стрannото беше, че нани изпитваше особени предпочтания към пущената съомга.

Уърсли изпусна вилицата си. В чинията му беше останало едно-единствено парченце съомга.

— Така че малкото октоподче беше расло и се бе развивало добре, докато най-накрая се бе превърнало в един огромен октоподчревоугодник. Представяте ли си го как седи в тъмните дълбини на тумбака на нани и си казва: „Какво ли ще има днес за вечеря? Искрено се надявам да е винен кебап. Нещо много ми се е приял винен кебап. И малко хрускави препечени филийки с него“.

— Вие имате необяснима за мен склонност към гнусотии, Корнелиус.

— Този случай влезе в историята на медицината.

— Намирам го за отвратителен.

— Съжалявам. Просто се опитвах да поддържам разговора.

— Не съм дошъл тук, просто за да разговарям.

— Аз ще ви направя богат човек.

— Тогава стига сте дрънкали глупости и ми кажете как смятате да стане това.

— Мислех да го оставя за по-после, когато портвайнът е на масата. Добрите планове се раждат само на чаша портвайн.

— Ще желаете ли още съомга, сър — попита келнерът, като се взираше в самотното парченце риба в чинията на Уърсли.

— Не, благодаря ви — отвърна Уърсли. — Можете да я вземете.

За известно време настъпи мълчание. Донесоха ни говеждото печено. Келнерът за вино отвори „Волне“-то. Беше март месец, затова към месото имаше печени пащърнаци. Сервираха ни още печени картофи и йоркширски пудинг. Уърсли малко се пооживи като видя месото. Той придърпа стола си към масата и се нахвърли върху храната.

— Казвал ли съм ви някога, че баща ми е страстен познавач на военноморската история? — попитах аз.

— Не, не сте.

— Веднъж той ми разказа една вълнуваща история — продължих аз — за един английски морски капитан, който бил смъртно ранен върху палубата на кораба си в някаква битка по време на Американската война за независимост. Искате ли малко хрян към печеното?

— Да, ако обичате.

— Келнер — извиках аз, — донесете малко прясно настърган хрян. Та както си лежал този капитан на палубата и кръвта изтичала от раните му...

— Корнелиус — прекъсна ме Уърсли, — наслушах се на вашите истории.

— Тази история не е моя, а на баща ми. Плюс това тя не е като предишните. Ще ви хареса, ще видите.

Той беше погълнат от печеното си и дори не ми отговори.

— И така, както си лежал на палубата и кръвта изтичала от раните му, капитанът накарал заместника си да му обещае, че ще върнат тялото му обратно в Англия и ще го погребат на родна земя. Задачата не била лесна, тъй като корабът се намирал някъде около бреговете на Вирджиния. Връщането до Англия щяло да отнеме поне пет седмици. Затова заместникът преценил, че единственият начин да запазят тялото в сравнително добро състояние, е да го поставят в бъчва

с ром. Така и направили. Закачили бъчвата за гротмачтата и потеглили обратно към дома. Пет седмици по-късно корабът акостира в пристанището на Плимут и целият екипаж се строил на палубата, за да отдаде последна почит на своя загинал капитан при преместването му от бъчвата в ковчег. Но когато откъртили капака на бъчвата, отвътре се разнесла такава отровна смрад, че по-силните мъже се втурнали към парапета да повръщат, а по-слабите просто припаднали. Това била истинска загадка, тъй като в моряшкия ром, както сигурно ви е известно, може да се съхранява на практика всичко. Но защо, защо тогава трупът се бил вмирисал така? Вие сигурно също си задавате този въпрос?

— Не, не си го задавам! — сопна се Уърсли. Мустасите му подскачаха енергично нагоре-надолу.

— Нека да ви кажа каква била причината.

— Не искам да знам!

— Но трябва. По време на пътуването няколко от моряците пробили тайно дупка във въпросното буре, сложили му канелка и постепенно изпили всичкия ром.

Уърсли не каза нищо. Изглеждаше много зле.

— „Това беше най-хубавият ром, който някога съм пил“ — чули да казва един от моряците след случая. Какво искате за десерт?

— Не искам никакъв десерт!

Поръчах бутилка от най-хубавия портвайн, с който разполагаха в заведението и две порции сирене „Стилтън“. Изчаквахме да прелеят портвайна в гарафата в пълно мълчание. Беше „Кобърн“: от много добра реколта, но не си спомням годината.

Когато най-сетне портвайнът беше на масата и келнерът донесе чинийките с прекрасния, ронлив, зелен „Стилтън“, казах на Уърсли:

— А сега, нека ви разкажа как смяtam да ви направя милионер.

Той ме гледаше съсредоточено. Беше леко раздразнен, но в никакъв случай не нападателен. Бях успял да го усмирия.

IX.

— Реално погледнато, вие сте разорен — започнах аз. — Имате да изплащате убийствена лихва върху ипотеката. Получавате мизерна заплата в университета. Нямate никакви спестявания. С други думи, извинете за израза, но вие живеете като просяк.

— Ние живеем много добре.

— Не. Вие не живеете добре. И никога няма да живеете добре, освен ако не ме оставите да ви помогна.

— Е, какъв е вашият план?

— Вие, сър, сте направили едно наистина революционно научно откритие. Няма две мнения по въпроса.

— Смятате ли, че е толкова важно? — попита той, като се поизправи в стола.

— Много е важно! Но помислете само какво ще стане в момента, в който го публикувате. Всеки Том, Дик и Хари ще свие процеса ви за собствено ползване. И вие няма да сте в състояние да ги спрете. Така е било винаги. Вижте например пастьоризацията: Пастьор е публикувал открытието си, всички са откраднали процеса и какво е спечелил от всичкото това горкият учен?

— Станал е световноизвестен.

— Ако това е всичко, което искате, моля, публикувайте. Аз елегантно ще се оттегля от сцената.

— А в случай, че се съглася с вашия план, ще мога ли да публикувам някога?

— Разбира се! Веднага след като направите един милион.

— Колко време ще отнеме това.

— Не знам. Пет, най-много десет години. След това сте свободен да ставате велик.

— Е, добре тогава. Да чуем брилянтния ви план.

Виното беше великолепно. Сиренето също, но си чопнах само мъничко, колкото да си смажа гърлото. Поръчах една ябълка. Твърдата, тънко нарезана ябълка, е най-доброто мезе за портвайн.

— Предлагам ви работа само с човешки сперматозоиди — казах аз. — Предлагам ви да подберем най-великите и най-известните живи мъже по света и да създадем хранилище за тяхната сперма. Ще напълним по двеста и петдесет сламки със спермата на всеки един.

— Какъв е смисълът от това? — попита Уърсли.

— Върнете се шейсет години назад — казах аз. — Върнете се в 1860-та и си представете, че живеем тогава и притежаваме знанието и умението да складираме сперматозоиди. Кои от тогавашните гении бихте избрали за донори?

— Дикенс.

— Продължавайте.

— Ръскин... Марк Твен.

— И Брамс — казах аз. — И Вагнер, и Чайковски, и Дворжак...

Списъкът е много дълъг. И всичките са истински гении. Върнете се още по-назад във времето, ако искате, върнете се към Балзак, към Бетовен, към Наполеон, към Гоя, към Шопен. Нямаше ли да е вълнуващо, ако сега имахме на склад във флаконите ви с течен азот двеста и петдесет сламки, пълни с живата сперма на Бетовен?

— За какво щяхме да я използваме?

— Щяхме да я продаваме, разбира се.

— На кого?

— На жени. На богати жени, които биха искали да имат бебе от един от най-великите мъже на всички времена.

— Не, чакайте малко, Корнелиус. Нито една жена, независимо богата или бедна, не би се съгласила да бъде оплодена със семето на някакъв отдавна изгнил непознат човек, само защото той е бил гений.

— Грешите! Вижте, мога да ви заведа, на който и да е концерт на Бетовен и ви гарантирам, че ще намеря поне десет жени в салона, които биха дали всичко, за да имат бебе от този велик човек.

— Стари моми ли имате предвид?

— Не, омъжени жени.

— А съпрузите им какво ще кажат?

— Съпрузите им няма да знаят. Само майката ще знае, че е бременна от Бетовен.

— Това е мошеничество, Корнелиус.

— Само си представете тази нещастна богата жена, омъжена за някой отвратително грозен, отблъскващ, груб и прост индустрисиалец от

Бирмингам и изведнъж — тя има за какво да живее. Тя се разхожда по красиво поддържаната градина около огромната къща на богатия си съпруг, припява си тихо „Ероика“-та на Бетовен и си мисли: „Боже господи, не е ли прекрасно! Аз съм бременна от мъжа, който е написал тази музика преди сто години!“.

— Не разполагаме със сперма от Бетовен.

— Но има и много други велики мъже. Гени е имало и ще има във всички векове. Нашата задача е да ги хванем. И вижте — продължих аз, — ние имаме едно страхотно предимство. Замислете се само и ще откриете, че почти всички богати мъже по света са отвратително грозни, груби, необразовани и отблъскващи. Те са арогантни обирджии, чудовища. Представете си само какъв може да бъде манталитетът на един човек, който прекарва целия си живот в натрупване на милион след милион — на Рокфелер, Карнеги, Мельн, Круп. Тия са от по-старо време. Днешните са от същия дол дренки. Индустриски, спекуланти от войната. Отвратителни са, до един. И без изключение се женят за красиви жени, които се съгласяват само заради парите им. Тези жени раждат грозни, тъпи деца от грозните си, алчни съпрузи. Постепенно намразват съпрузите си, отегчават се до смърт и започват да се занимават с изкуство: купуват си картини на импресионистите и ходят по концерти на Вагнер. Точно в този момент, скъпи сър, тези жени са узрели за нашето предложение. И така, стъпка по стъпка, Осуалд Корнелиус им предлага да бъдат осеменени с гарантирано оригинална Вагнерова сперма.

— Вагнер също е мъртъв.

— Просто се опитвам да ви обясня как би изглеждало хранилището ни за сперма след четирийсет години, ако го започнем сега, през 1919-та.

— Кого ще включим в него?

— Кого предлагате? Кои са живите гении днес?

— Алберт Айнщайн.

— Добре. Кой друг?

— Сибелиус.

— Великолепно. А какво ще кажете за Рахманинов?

— И Дебюси.

— Кой още?

— Зигмунд Фройд от Виена.

— Той велик ли е?

— Ще бъде — каза Уърсли. — Вече е световноизвестен в средите на медиците.

— Добре, да кажем, че сте прав. Продължавайте нататък.

— Игор Стравински.

— Не знаех, че разбирате от музика.

— Естествено, че разбирам от музика.

— Бих искал да предложа художника Пикасо от Париж — казах аз.

— Той гений ли е?

— Да.

— Ще се съгласите ли за Хенри Форд в Америка?

— О, да, разбира се. Добра идея. Също и краля ни: Негово Величество крал Джордж V.

— Крал Джордж V? — извика Уърсли. — На него пък какво му е великото?

— Кралската му кръв. Само си представете какви суми биха платили някои жени, за да имат дете от краля на Англия.

— Ставате смешен, Корнелиус. Не можете да се наврете в Бъкингамския дворец и да започнете да молите Негово Кралско Величество да ви отпусне спермата си от едно изпразване.

— О, един момент. Не сте чули и половината даже. И не бива да спираме само до Джордж V. Трябва да осигурим един наистина изчерпателен контингент от кралска сперма. Всички крале на Европа! Да видим: имаме Хоокон в Норвегия; Густав в Швеция; Кристиан в Дания; Алберт в Белгия; Алфонсо в Испания; Карол в Румъния; Борис в България; Виктор Емануел в Италия.

— Дрънкате глупости.

— Никакви глупости! Богатите дами в Испания с благородническа кръв сто процента си умират за бебе от Алфонсо. Така ще бъде и във всяка друга страна. Аристокрацията боготвори монархията. Много е важно да имаме пълен сбор от кралските сперми в хранилището. И аз ще го осигуря. Не се притеснявайте за това. Аз ще го осигуря!

— Това е едно недомислено и неизпълнимо бълнуване — каза Уърсли. Той лапна парченце „Стилтън“ и го проглътна с портвайн. По този начин опрости и сиренето, и виното.

— Смятам да вложа всичките си сто хиляди лири в това начинание — казах аз. — Ето колко е недомислено.

— Вие сте луд.

— Същото щяхте да ми кажете и ако ме бяхте видели във влака за Судан на седемнайсетгодишна възраст, в търсене на прах от судански мухи, нали?

Това му запуши устата.

— Колко ще искате на едно осеменяване? — попита той.

— Цяло състояние — отвърнах аз. — Никой няма да получи бебе от Айнщайн за няколко лири. Или такова от Сибелиус. Или от крал Алберт в Белгия. Хей! Току-що ми хрумна нещо. Едно бебе от краля дали ще може да претендира за престола?

— Не, защото ще е копеле.

— Няма значение. Все ще може да претендира за нещо. Кралските копелета винаги го правят. Ще трябва да искаме колкото може повече мангизи за кралската сперма.

— Колко мислите да вземате на осеменяване?

— Някъде към двайсет хиляди лири стерлинги. Гениите ще са малко по-евтини. Ще има ценоразпис и сумите ще варират. Най-скъпи, естествено, ще бъдат кралете.

— Хърбърт Уелс — каза той изведенъж. — Той още е жив.

— Да. Можем да го включим и него.

Уърсли се отпусна назад в стола си, като отпиваше от чашата си с портвайн.

— Да предположим — каза той, — че вече имаме това хранилище за сперма със спермата в него. Кой ще излезе да търси жени, които да купуват?

— Аз.

— А кой ще ги осеменява?

— Пак аз.

— Вие не знаете как става това.

— Мога да се науча много бързо. Сигурно ще е забавно.

— Планът ви има един недостатък — каза Уърсли. — Един много основен недостатък.

— Какъв?

— Истински ценната сперма не е тази на Айнщайн или Стравински, а на бащата на Айнщайн или на бащата на Стравински.

Зашто ТЕ са мъжете, които всъщност са направили гениите.

— Съгласен съм. Но до момента, в който се разбере, че един човек е гений, баща му вече е мъртъв.

— В такъв случай планът ви е измамнически.

— Аз искам да правя пари, а не да произвеждам гении. А и жените така или иначе ще предпочитат спермата на Стравински пред тази на баща му. Това, за което те ще плащат, ще бъде една гореща инжекцияка с двайсет милиона сперматозоида от самия гений.

Уърсли беше запалил ужасната си лула и около главата му се тълпяха гъсти облаци дим.

— Добре — каза той, — мога да приема, наистина прав сте, че ще се намерят богати жени, готови да дадат парите си за спермата на някой гений или крал. Но целият ви шантав план е обречен на провал поради простата причина, че няма да има как да си набавите самата сперма. Предполагам не си въобразявате, че великите мъже и кралете ще са готови да се подложат на... на доста смущаващите, така да се каже, „процедури“ за произвеждане на сперма, която им иска един съвършено непознат млад мъж.

— Защо си мислите, че ще го правя така?

— А как тогава?

— Измислил съм такъв великолепен начин, че никой няма да е в състояние да устои и неминуемо ще стане донор.

— Глупости. Аз ще устоя.

— Така ли мислите?

Лапнах едно малко парченце ябълка и започнах да го дъвча. Взех чашата си с портвайн и я вдигнах до носа си. Какъв аромат! На гъби. Отпих малко и го задържах в устата си. Напомняше ми за сушени розови листа. За няколко мига бях омаян от вкуса и аромата на виното, което вкусах. Какъв великолепен спомен оставяше в устата! Щях да го усещам на небцето си още дълго време.

— Дайте ми три дни — казах аз — и ви гарантирам, че ще притежавам пълното количество сперма от едно ваше изпразване, заедно със сертификат, подписан лично от вас, удостоверяващ, че тя наистина е ваша.

— Не ставайте глупав, Корнелиус. Не можете да ме накарате да направя нещо, което не искам да направя.

— Това е всичко, което мога да ви кажа засега.

Той примигна зад облаците дим:

— Няма да ме заплашвате или малтретирате по някакъв начин, нали?

— Разбира се, че не. Всичко ще направите абсолютно доброволно. Искате ли да се обзаложим?

— Доброволно казвате, така ли?

— Да.

— Тогава съм готов да се обзаложа, на каквото и да е, че няма да успеете.

— Добре. Облогът е такъв: в случай, че загубите, се задължавате: първо, да не публикувате нищо, докато и двамата не сме направили поне по един милион; второ, да станете пълноценен и ентузиазиран партньор; и трето, да ме научите на всички технически умения, необходими за осъществяването на хранилището за сперма.

— Нямам нищо против да ви обещая нещо, което никога няма да ми се наложи да изпълня.

— Обещавате ли в такъв случай?

— Обещавам.

Платих сметката и предложих на Уърсли да го закарам до тях с колата си.

— Благодаря ви — каза той. — Аз съм с колело. Ние, бедните преподаватели, не можем да си позволяваме толкова, колкото някои други.

— Скоро и вие ще бъдете като тези „други“ — обещах му аз.

Стоях на Тринити стрийт и го наблюдавах как се отдалечава върху колелото си в нощта. Беше едва девет и половина. Реших да направя следващия ход незабавно. Качих се в колата си и я подкарах към „Гъртън“.

X.

„Гъртън“, в случай, че не ви е известно, беше и все още е, дамски колеж, част от Университета. Зад неговите мрачни стени през 1919 г. живееха група млади дами, които бяха толкова отблъскващи физически, имаха такива дебели вратове и огромни носове, че не можех да се накарам да ги погледна дори. Същински крокодили! Като се разминавах с такава по улиците, тръпки ме побиваха. Къпеха се веднъж на сто години, а стъклата на очилата им бяха целите в отпечатъци от мазни пръсти. Много бяха умни наистина. Някои дори блестящи. Но за мен това не беше достатъчна компенсация.

Но не щеш ли, точно преди седмица, внезапно открих сред това сбърище от зоологични видове едно толкова прелестно същество, че направо отказах да повярвам на очите си. И все пак, тя беше момиче от Гъртън. Открих я в една сладкарница по обед. Ядеше поничка. Попитах я дали мястото до нея е свободно. Тя кимна и продължи да яде. Седях там и я зяпах, все едно беше преродената Клеопатра. Никога през краткия си живот не бях виждал жена с такова мощно сладострастно излъчване. Тя просто беше изтъкана отекс. Нямаше значение, че цялата ѝ физиономия е омазана със слепена пудра захар. Носеше шлифер и мъхесто шалче, но със същия успех можеше и да е чисто гола. Човек среща такава жена само веднъж или два пъти в живота си. Лицето ѝ беше неописуемо красиво, но това, което ме порази и ме накара непрекъснато да се гърча на мястото си, бяха красиво изрязаните ѝ ноздри и странната малка извивка на горната ѝ устна. Дори в Париж не бях виждал жена, която да възбужда такава спонтанна страсть. Тя продължаваше да дъвче поничката си. Аз продължавах да я поглъщам с очи. Веднъж, само веднъж погледът ѝ бавно се вдигна и се впи в лицето ми, хладен, проницателен, пресметлив, после падна отново. Тя довърши поничката си и тръгна да става.

— Почакайте малко — казах аз.

Тя се спря. За втори път пронизващите ѝ кафяви очи се заковаха на лицето ми.

— Моля?

— Казах да почакате малко. Изяжте още една поничка или никаква кифла, само не си отивайте.

— Ако искате да говорите с мен, защо просто не го кажете?

— Искам да говоря с вас.

Тя отпусна ръце в ската си и зачака. Започнах да говоря. Постепенно се включи и тя. Оказа се, че е студентка по биология в Гъртън, стипендиантка като мен. Баща ѝ бил англичанин, а майка ѝ иранка. Казваше се Ясмин Хаукъмли. Няма никакво значение какво си казахме. Важното е, че след това излязохме от сладкарницата и отидохме в стаята ми, където останахме заедно до другия ден сутринта. След осемнайсетте часа, прекарани с нея, се чувствах като парченце пемикан, като изстискано, изсушено месо. Това момиче действаше като електрошок и беше по-перверзна, отколкото можех да си представя. Ако се бе родила в Пекин, щеше да получи „Почетната диплома“ дори с вързани ръце и оковани крака.

Толкова се запалих по нея, че наруших златното правило и я видях повторно.

И сега, в десет без двайсет вечерта, в момента, в който Уърсли креташе с велосипеда си към дома, аз стоях пред портата на Гъртън Колидж и учтиво молех възрастния портиер да съобщи на мис Ясмин Хаукъмли, че мистър Осуалд Корнелиус я търси по много спешен въпрос.

Тя слезе веднага.

— Скачай в колата — казах аз. — Трябва да поговорим за някои неща.

Подкарах към Тринити. На входа дадох половин гвинея на портиера, за да гледа на другата страна, докато Ясмин се промъква зад гърба ми.

— Не се събличай — казах аз. — Ще говорим за бизнес. Искаш ли да станеш богата?

— Разбира се, че искам да стана богата — отвърна тя.

— Мога ли да ти имам пълно доверие?

— Разбира се.

— Няма да издрънкаш на никого, нали?

— Говори спокойно! Вече усещам, че ще е нещо забавно.

Разказах ѝ за откритието на Уърсли.

— Боже господи! — възклика тя. — Това е невероятно научно откритие! Кой, по дяволите, е този, А. Р. Уърсли? Той ще стане световноизвестен! Искам да се запозная с него!

— Скоро и това ще стане — казах аз.

— Кога? — попита нетърпеливо тя. Беше много развълнувана, тъй като тя самата беше млад и способен учен.

— Имай малко търпение — отвърнах аз. — Ето, виж какво съм намислил.

Разкрих ѝ плановете си за създаване на хранилище за спермата на съвременните гении и крале с помощта на откритието на Уърсли.

Когато приключих, тя ме попита дали имам вино. Отворих бутилка Кларе и налях две чаши. Извадих някакви сухи бисквити за мезе.

— Интересна идея имаш — каза тя, — но ми се струва, че нищо няма да излезе от нея.

Ясмин започна да ми изрежда всички контрааргументи, които и Уърсли беше изтъкнал същата вечер в ресторантa. Изчаках търпеливо, докато приключи. После изиграх най- силния си коз.

— Миналия път, когато се видяхме, ти разказах за приключенията си в Париж. Помниш, нали?

— За великолепната суданска муха ли? Все ми се иска да беше запазил малко от този прах.

— Запазил съм.

— Ами!

— Като изразходваш само по няколко прашинки за доза, три килограма трудно се свършват. Останал ми е някъде към половин килограм.

— Ето значи къде е отговорът! — плесна с ръце тя.

— Точно така — казах аз.

— Даваш им малко прах и те без колебание ти подаряват един милиард от микроскопичните си червейчета.

— Като използваме теб за примамка. Ще трябва да ги дразниш.

— О, ще ги дразня! Ще ги дразня до смърт! Дори на дъртациите ще пуснат по нещо. Покажи ми този вълшебен прах.

Донесох старата кутия от бисквити и я отворих. На дъното имаше два сантиметра прах. Ясмин потопи пръст в него и понечи да го оближе. Сграбчих ръката ѝ за китката.

— Да не си полудяла?! — извиках аз. — На пръста ти са полепнали поне шест пълни дози!

Завлякох я до банята и бутнах пръста ѝ под течащата вода.

— Искам да го опитам — каза тя. — Моля те, миличък, дай ми поне мъничко.

— По дяволите, Ясмин, имаш ли представа какво прави с теб този прах?

— Да, нали ти ми каза.

— Ако толкова искаш да видиш как действа, ще имаш тази възможност, когато го дадеш на Уърсли утре следобед.

— Урааа! Утре кога по-точно?

— Ако накараш Уърсли да се изпразни, ще спечеля баса, което значи, че той ще е принуден да се присъедини към нас. Ще бъдем страхотен екип: Уърсли, ти и аз.

— Звучи идеално! Ще покорим света!

— Ще направим нещо повече от това. Ще покорим всички кралски величия на Европа. Но за тази цел първо се налага да покорим Уърсли.

— Трябва да се срещна с него насаме.

— Това не е проблем. Той остава сам в лабораторията всяка вечер между пет и половина и шест и половина. После се прибира в къщи.

— Как ще му дам праха?

— В едно бонбонче. В едно малко, сладко шоколадово бонбонче. Трябва да е малко, за да може да го глътне наведнъж.

— А от къде, ако смея да попитам, ще го намерим това малко, сладко, шоколадово бонбонче? Не забравяй, че доскоро имаше война.

— Точно това ни улеснява. Уърсли със сигурност не е ял шоколад от 1914 година. Ще го нагълта като змей.

— А ти имаш ли шоколад?

— Да. Парите могат да купят всичко.

Отворих едно чекмедже и извадих кутия шоколадови бонбони, всички еднакви, с размера на малки топчета за игра. Бяха ми доставени от „Престат“ — големите търговци на шоколадови изделия, Оксфорд

стрийт, Лондон. Взех едно бонбонче и пробих в него дупка с върха на карфица. После уголемих дупката. Измерих една доза прах върху главичката на същата карфица и го вкарах в бонбончето. Измерих още една доза. Вкарах и нея.

— Ехе! — извика Ясмин. — Това са две дози.

— Знам — отвърнах аз. — Искам да съм абсолютно сигурен, че мистър Уърсли ще се изпразни.

— Да не вземе да му стане нещо.

— Ще се оправи.

— Ами аз?

— Смятам, че си достатъчно оправна.

Стиснах мекия шоколад, за да запуша дупката. После забих в бонбончето малка кибритена клечка.

— Давам ти два бонбона — единия за теб, другия за него. Този с клечката е за него.

Сложих бонбоните в книжно пликче и й ги подадох. Обсъдихме бойния план.

— Той ще почне ли да буйства? — попита тя.

— Само малко — отвърнах аз.

— А къде е онова нещо?

Извадих въпросното нещо и й го дадох. Тя го огледа хубаво, за да се увери, че всичко е наред и го прибра в чантата си.

— Разбрахме се, нали?

— Да — каза тя.

— Не забравяй, че това ще бъде генерална репетиция на нещата, които ще трябва да правиш за в бъдеще. Научи всичко, което можеш.

— Как ми се иска да знам джудо.

— Няма да ти се наложи.

Изпратих я до Гъртън и изчаках, докато вратата се заключи зад гърба ѝ.

XI.

А сега да видим какво се случи в пет и половина на другия ден следобед. Аз се бях разположил доста удобно на пода зад някакви шкафове за папки в лабораторията на Уърсли. Цял ден се бях мотал небрежно из стаята, разучавайки терена и постепенно бях успял да преместя шкафовете на петдесет сантиметра от стената, за да мога да се пъхна зад тях. Между два от шкафовете бях оставил разстояние от два сантиметра, което ми позволяваше да виждам цялата лаборатория в дълбочина. Уърсли винаги работеше в най-затънения й край, на около десет метра от сегашната ми стратегическа позиция. В момента беше там. Играеше си с някакви епруветки: разпределяше в тях синя течност с пипетка. Беше облечен не с обичайната си бяла престилка, а с риза и сиви спортни панталони. На вратата се почука.

— Влез! — извика той, без да поглежда нагоре.

Ясмин влезе. Не ѝ бях казал, че ще наблюдавам сценката. Не счетох за необходимо. Ясно е, че един генерал трябва да държи под око войските си по време на сражение. Момичето ми изглеждаше просто зашеметяващо в една памучна басмена рокля, която прилепваше пътно по горната част на тялото ѝ и когато влезе в лабораторията, след нея се вмъкна едваоловимо ефирно сияние от похот и сласт, което вървеше с нея навсякъде като сянка.

— Мистър Уърсли?

— Да, аз съм Уърсли — каза той, забил поглед в епруветките си.
— Какво обичате?

— Моля да ме извините, че се натрапвам така, мистър Уърсли. Аз не съм химик. Всъщност съм студентка по биология. Но се сблъсках с един много сложен проблем, който е по-скоро от областта на химията, отколкото на биологията. Разпитах много от химиците тук, но никой не успя да ми отговори. Всички ми препоръчаха да дойда при вас.

— Така ви препоръчаха, нали? — каза Уърсли, очевидно поласкан. Той продължаваше да разпределя съсредоточено синята

течност в епруветките. — Един момент само, да приключи с това.

Ясмин стоеше мълчаливо и оглеждаше жертвата.

— А сега, мило момиче — каза той, като остави пипетката и се обърна за пръв път — да видим какъв...

Той онемя наслед изречението. Долната му челюст увисна, а очите му се разшириха. Върхът на езика му се показва под никотинените му мустаци и започна да се движи бавно по пресъхналите му устни. На мъж като него, който с години наред не беше виждал нищо друго, освен момичета от Гъртън и собствената си страховита сестра, Ясмин сигурно се е видяла като сътворението, като първата сутрин, като дъхът, който се носи над водите. Но той се съвзе бързо.

— Искахте да ме попитате нещо, мила моя.

Ясмин беше подготвила въпроса си брилянтно. Не си спомням точно какъв беше, но в него по най-сложния начин се преплитаха неговата (химията) и нейната (биологията) специалност и разрешаването му изискваше дълбоки познания в областта на химичните науки. Отговорът, както тя със сигурност беше преценила, изискваше не по-малко от девет минути, дори може би повече.

— Великолепен въпрос — каза Уърсли. — Нека да видя как най-пълно да ви отговоря на него.

Той отиде до черната дъска в другия край на лабораторията и взе парченце тебешир.

— Искате ли шоколад? — попита Ясмин.

Тя беше извадила хартиеното пликче и когато Уърсли се обърна, бързо лапна единия от двата бонбона. После взе другия между палеца и показалеца си и го поднесе към него.

— Боже господи! — промърмори той. — Каква наслада!

— Опитайте! Много е вкусно!

Той взе бонбончето и го налапа. Започна да го смуче, дъвче, да го премята с език и да го мотае из устата си, докато най-накрая го глътна.

— Великолепен е! — каза той. — Колко мило от ваша страна!

В момента, в който бонбончето потъна в гърлото му, засякох време по часовника си. Видях, че и Ясмин направи същото. Какво съобразително момиче! Уърсли стоеше пред черната дъска и изписваше дълги химически формули, с които подкрепяше блестящото си изложение. Въобще не го слушах. Наблюдавах внимателно

стрелките на часовника си. Същото правеше и Ясмин. Тя буквально не вдигна очи от часовника на китката си.

Седем минути...

Осем минути...

Осем минути и петдесет секунди...

Девет минути!

Точно в този момент ръката, която държеше тебешира застина на място. Уърсли се вцепени.

— Мистър Уърсли — обади се Ясмин в най-подходящия момент, — чудя се дали бихте имали нещо против да ми дадете един автограф? Вие сте единствения преподавател, чийто подпись все още нямам в колекцията си.

Тя му подаде една химикалка и лист с печата на химическия факултет.

— К-какво? — заекна той и пъхна дясната си ръка в джоба на панталоните си, преди да се обрне към нея.

— Ето тук — посочи Ясмин долната част на листа, както я бях инструктиран. — Вашият подпись. За колекцията ми. Засега само вие не сте ми дали автограф, а той ще е най-ценния, който притежавам.

За да вземе химикалката, Уърсли трябваше да извади ръката си от джоба. Беше комична картичка. Горкият! Приличаше на човек, който има змия в гащите. На всичко отгоре беше започнал да подскача нагоре-надолу.

— Ето тук — продължаваше Ясмин, като не махаше пръста си от мястото. — После ще го залепя в колекцията си заедно с всички останали.

Съзнанието на Уърсли беше замъглено от надигащата се в него страсть и без много да му мисли, той подписа. Ясмин сгъна листа и го прибра в портмонето си. Уърсли се хвана с две ръце за ръба на чина пред него и започна да се клатушка напред-назад, сякаш сградата беше кораб в бурно море. По челото му избиха капки пот. Спомних си, че сме му дали двойна доза. Ясмин като че ли си спомни същото. Тя отстъпи назад няколко крачки и се приготви за предстоящото нападение.

Уърсли бавно обрна главата си и се вторачи в нея. Прахът вече го удряше здраво. В очите му се беше появил леко налудничав блъсък.

— Аз... ъъ... аз... аз...

— Нещо не е наред ли, мистър Уърсли? — попита Ясмин с мил глас.
— Не се чувствате добре?

Той продължаваше да стиска ръба на чина и да гледа Ясмин с див пламък в очите. Сега вече цялото му лице беше плувнало в пот, която се стичаше надолу по мустаците му.

— Мога ли да ви помогна с нещо? — попита Ясмин.

От гърлото му излезе само някакво смешно хриптене.

— Да ви донеса ли чаша вода? Или малко амонячна сода?

Но той продължаваше да се държи за чина, да клати глава и да издава смешни гъргорещи звуци. Приличаше ми на човек, глътнал рибена кост.

И изведнъж той нададе страхотен рев и се втурна към Ясмин. Сграбчи я с две ръце за раменете и се опита да я събори на пода, но тя ловко се измъкна и отскочи назад.

— А-ха! — каза тя. — Ето значи какво ви притеснява. Е, няма от какво да се срамувате, миличък мой.

Гласът ѝ беше студен като лед.

Той отново се спусна към нея, опитвайки се да я докопа, но тя беше прекалено пъргава за него.

— Само за момент — каза тя, отвори портмонето си и измъкна отвътре гumenото нещо, което ѝ бях дал предищната вечер.

— Нямам нищо против да се позабавлявам с вас, мистър У, но нито аз, нито вие искаше да надуя корема, нали така? Затова бъдете добро момче и стойте мирен за минутка, докато ви сложа шлиферчето.

Но на Уърсли не му беше до никакви шлиферчета. Той нямаше намерение да стои мирен, а дори и да искаше, съмнявам се, че би могъл. За мен лично, от професионална гледна точка, беше интересно и поучително да наблюдавам любопитния ефект, който двойната доза предизвиква у пациента. Преди всичко тя го караше да подскача. Уърсли направо не се спираше. Все едно правеше гимнастически упражнения. Заедно с това той продължаваше да издава онези абсурдни животински звуци и да размахва ръцете си като вятърна мелница, а потта продължаваше да се стича по лицето му. През цялото това време Ясмин скачаше наоколо с нелепото гумено нещо в ръце и крещеше:

— О, спрете се за миг поне, мистър Уърсли! Няма да ви допусна до себе си, преди да съм ви сложила това!

Според мен той дори не я чуваше. И макар очевидно да беше полудял от страст, в същото време изглеждаше като човек, който се чувства безкрайно неудобно. Ясно беше, че някакъв постоянен дразнител го кара да подскача така. Нещо непрекъснато го боцкаше и то толкова силно, че не му позволяваше да стои на едно място. Често по състезанията за хрътки, за да накарат кучето да тича по-бързо, завират в задника му парченце джинджифил и то лети като вихър, опитвайки се да избяга от ужасната пареща болка. Болката, която тормозеше Уърсли беше на съвсем различно място и явно беше непоносима, защото го караше да подскача и да гърчи из цялата лаборатория. В същото време той инстинктивно усещаше, или поне така изглеждаше отстрани, че само жена може да го избави от нея. Но проклетата жена беше прекалено бърза за него и той не можеше да я хване. А болката ставаше все по-непоносима и по-непоносима.

Изведнъж той сграбчи с две ръце предната част на панталоните си и с едно рязко движение ги разпра. Десетина малки копченца се пръснаха по пода на лабораторията. Уърсли пусна панталоните си и крачолите се нагънаха около глазените му. Опита се да ги събуе, ритайки отчаяно, но не успя, защото беше още с обувки. По този начин буйстващата жертва беше временно, но ефективно окована. Не можеше да тича, не можеше дори да ходи. Можеше само да подскача. Това беше добре дошло за Ясмин. Тя се спусна като пантера към твърдата, потръпваща пръчка, която стърчеше от процепа на долните гащи на Уърсли и я сграбчи с дясната си ръка. Стискаше я така здраво, все едно беше дръжката на тенис ракета. Беше го хванала най-сетне! Той се размуча още по-високо.

— Стига сте вили, дявол да ви вземе! — смъмри го тя. — Какво искате? Да докарате целия университет тук? И стойте малко на едно място, за да мога да ви сложа това проклето нещо!

Но Уърсли беше глух към всичко друго, освен към яростните си първични желания. Той просто не можеше да стои на едно място. Въпреки че беше като спънат кон с тия крачоли около глазените, той продължаваше да подскача, да размахва ръце и да мучи като бик. Ясмин трябваше да направи нещо също толкова невъзможно, колкото това да се вдене конец в иглата на пусната шевна машина. Накрая тя очевидно изгуби търпение, защото видях как дясната ѝ ръка, тази, която стискаше дръжката на тенис ракетата, направи рязко движение,

подобно на онзи удар в тениса, при които летящата топка се посреща във въздуха и се връща с бекхенд, изпълнен с меко завъртане на китката, за да се придае силно, въртеливо движение на топката. В една реална ситуация това щеше да бъде великолепен удар. Жертвата нададе такъв вой, че всички епруветки в лабораторията издрънчаха. Той застина на място за около пет секунди — точно толкова, колкото й беше необходимо, за да надене гumenото нещо върху „дръжката“ и да отскочи отново назад.

— Не можем ли да поуспокоим малко топката? — попита тя. — Това не е турнир по бикоборство, в края на краищата!

Той риташе отчаяно, за да изхлузи обувките и панталоните си и когато най-сетне успя, Ясмин трябва да е разбрала, че е настъпил пиковият момент.

Няма смисъл да описвам грубиянското изпълнение, което последва. В него нямаше паузи, почивки и полувремена. Силата, която суданската мушица вливаща в жилите на този човек, беше направо удивителна. Той се нахвърли върху момичето като върху неравна пътна настилка, която трябва да бъде изгладена. Работеше така здраво, че чухах как кокалите ѝ дрънчат. И всеки път се зареждаше и изригваше отново и отново, въпреки че досега оръдието му сигурно се беше нажежило до бяло. Казват, че древните брити правели огън като търкали дървени пръти един в друг. Ако наистина това е начинът, Уърсли всеки момент щеше да подпали сградата, с дървени пръти или без тях. Нямаше да се учудя ни най-малко, ако от боричкащите се на пода започнеше да се издига пушек.

Докато течеше представлението, извадих тефтерче и молив и си направих няколко бележки:

Първо: Старай се за в бъдеще да уреждаш срещите на Ясмин с донорите в стая, в която има диван, фотьойл или поне килим на пода. Тя без съмнение е здраво и издръжливо момиче, но работата върху твърда дървена настилка при изключително тежки трудови условия изисква прекалено много. Ако продължава така, съществува реална опасност да получи навсяхване в лумбалната област или дори тазова фрактура и тогава какво ще стане с нашия малък, хитър план, тра-ла-ла?

Второ: Никога повече не предписвай двойна доза! Тя предизвиква прекомерно дразнене във фатални части на тялото и кара

жертвата да изпълнява нещо като танца на свети Вит. Това прави невъзможно поставянето на колектора сперма, без Ясмин да е принудена да прибягва до мръснишки номера. Свръхдозата също така кара жертвата да реве прекалено високо, което би могло да се окаже фатално за успешното изпълнение на операцията, в случай че съпругата му, кралицата на Дания например, или мисис Бърнард Шоу, седи кротко в съседната стая с ръкоделието си.

Трето: Помисли за вариант, при който Ясмин се измъква изпод жертвата и офейква със спермата му още след първото изпразване. Дори и най-минималното количество от този дяволски прах, е в състояние да накара деветдесетгодишн гений да се бъхти в продължение на два часа, че и повече. Това никак не е хубаво, тъй като е абсолютно задължително малките червейчета да бъдат замразени, докато все още мърдат, да не говорим, че би могло да създаде неудобства на Ясмин. Ето, че в момента старият Уърсли продължава да се труди, въпреки че досега сигурно е доставил стоката поне шест пъти. Може би едно рязко убождане в задника с игла за шапка ще върши работа занапред.

Но в онзи момент Ясмин не разполагаше с игла за шапка, която да й помогне и до ден-днешен не разбрах какво точно направи, за да накара Уърсли да нададе поредния оглушителен рев и да спре да се движи така внезапно. Не че ме интересува. Това не е моя работа. Но каквото и да е било, сигурен съм, че едно добро момиче като нея никога не би го направило на един добър мъж като него, освен ако не е абсолютно наложително. Следващото нещо, което видях, беше как Ясмин тича към вратата с бойните трофеи в ръка. Едва се сдържах да не стана и да не изръкопляскам. Какво изпълнение! Какъв великолепен финал! Вратата се затръшна зад гърба ѝ.

Изведнъж в лабораторията стана страшно тихо. Видях как Уърсли с мъка се надига от пода. Изправи се и се олюя на краката си. Имаше вид на човек, ударен със стик за крикет по главата. Залитна към умивалника и започна да плиска лицето си. Използвах момента и се измъкнах тихично иззад шкафовете, прекосих на пръсти лабораторията и излязох, затваряйки безшумно вратата зад гърба си.

В коридора нямаше и следа от Ясмин. Бях ѝ казал, че по време на акцията ще стоя в квартирана си в Тринити и тя най-вероятно беше тръгнала натам. Излязох тичешком от сградата и скочих в колата си.

Подкарах я към Тринити по заобиколен път, за да не застигна Ясмин по пътя. Качих се в стаята си и зачаках.

След няколко минути се появи.

— Дай ми нещо за пиече! — каза тя и тръгна към един фотьойл.

Забелязах, че ходи леко разкрачена и някак си внимава със себе си.

— Изглеждаш така, сякаш си донесла добрите новини от Гент до Екс, яздейки неоседлан кон.

Тя не ми отговори. Налях ѝ два пръста джин и добавих съвсем малко лимонов сок. Тя отпи една гълтка и каза:

— Ааа, така е по-добре.

— Как мина? — попитах аз.

— Дадохме му малко по-голяма доза, отколкото е необходимо.

— Да, и аз така си помислих.

Тя отвори портмонето си и измъкна гнусното гумено нещо, чийто край съобразително беше завързала на възел. Извади и листа с подписа на Уърсли.

— Браво! — извиках аз. — Ти си успяла! Ти си се справила! Как беше? Забавлява ли се?

Отговорът ѝ ме смяя.

— В интерес на истината — да. Даже много.

— Сериозно? Искаш да кажеш, че не беше чак толкова грубо?

— Той накара всички други мъже, с които съм си имала работа, да изглеждат като евнуси.

Започнах да се смея.

— Включително и теб.

Смехът ми секна.

— От сега нататък — каза тя, като отпи още една гълтка от освежителното питие — искам всичките ми мъже да бъдат така.

— Но ти каза, че сме му дали повече прах, отколкото е необходимо.

— И съвсем малко повече. Направо не можех да го спра. Беше абсолютно неизтощим.

— И как го спря в крайна сметка?

— Няма значение.

— Една игла за шапка дали ще върши работа за въдеще?

— Добра идея. Ще си нося игла за шапка другия път. Но да ти кажа честно, предпочитам да измерваме дозата правилно, вместо да съм принудена да я използвам.

— Не се притеснявай. От сега нататък всичко ще е както трябва.

— Разбиращ ме, нали? Предпочитам да не ми се налага да забивам игла за шапка в задника на испанския крал...

— О, да, напълно те разбирам. Искам да се разделям с тях по приятелски.

— Сега не стана ли така?

— Ами, не. Не точно — усмихна се тя.

— Каквото и да е, справила си се отлично. Измъкнала си това, което ни трябва.

— Беше толкова смешен... Трябваше да го видиш. Само подскачаше нагоре-надолу...

Взех листа, върху който Уърсли се беше разписал и го вкарах в пишещата машина. Точно над подписа напечатах следния текст:

„С настоящето удостоверявам, че днес, 27 март 1919 г. предадох лично на Осуалд Корнелиус, ескуайър, президент на международния Дом на спермата, Кеймбридж, Англия, определено количество от собствената си сперма. Желанието ми е тази сперма да бъде съхранявана за в бъдеще чрез наскоро откритата, революционна техника «Уърсли». Давам съгласието си гореспоменатият Осуалд Корнелиус да я използва за осеменяване на подбрани представители на женския пол, като по този начин продължава линията на кръвта ми за благото на идните поколения.

Подпись: А. Р. Уърсли
Преподавател по химия, Кеймбридж“

Показах го на Ясмин.

— Това, разбира се, не се отнася за Уърсли — уточних аз, — защото неговата сперма няма да отиде в хладилника, но какво ще кажеш иначе за текста? Дали ще отива на подписите на гени и крале?

Тя взе листа и прочете внимателно написаното.

— Добре е — каза накрая. — Ще върши работа.

— Аз спечелих баса. Уърсли ще е принуден да се предаде.

Тя се беше отпуснала във фотьойла с чаша в ръка. Изглеждаше невероятно спокойна и свежа.

— Имам странното усещане, че от цялата тая работа в крайна сметка ще излезе нещо — каза тя. — Отначало ми се струваше абсурдно, но сега не виждам какво може да ни спре.

— Нищо не може да ни спре — отвърнах аз. — Всеки път ще успяваме, стига да можем да се доберем до съответния човек и да му дадем праха.

— Но този прах наистина е фантастичен!

— Убедих се в това в Париж.

— Не смяташ, че би докарало по-старите до сърдечен удар, нали?

— Не, разбира се — отвърнах аз, въпреки че се бях чудил за същото нещо.

— Не бих искала да оставям след себе си редичка от трупове — каза тя, — особено от труповете на велики и известни мъже...

— Няма — успокоих я аз, — не се притеснявай.

— Ето например Алегзандър Греъм Бел в момента е на седемдесет и две години. Смяташ ли, че би издържал на такова нещо?

— Защо не? — отвърнах аз. — Той е здрав като бик. Всички велики мъже са такива. Но виж какво можем да направим за твоето успокоение: можем да регулираме дозата според възрастта. Колкото са по-стари, толкова по-малка доза ще им даваме.

— Добра идея. Така ще правим.

Заведох Ясмин на разкошна вечеря в „Синия глиган“. Тя го заслужаваше! После я изпратих до Гъртън.

XII.

На другата сутрин взех гumenото нещо и подписаното послание и отидох да потърся Уърсли. В сградата с лабораториите ми казаха, че тази сутрин не се е появявал. Качих се в колата си и отидох до дома му. Отвори ми страховитата му сестра.

— Артър нещо не е добре — съобщи ми тя.
— Какво се е случило?
— Паднал от колелото.
— О, боже.
— Карал снощи в тъмното към къщи и се блъснал в някаква пощенска кутия.
— Много съжалявам. Сериозно ли е пострадал?
— Целият е надран.
— Но няма нищо счупено, надявам се?
— Е — каза тя и в гласа ѝ долових нотка на горчивина, — поне не кокали.

„О, божичко! — помислих си аз. — О, Ясмин! Какво си направила с него?“

— Моля ви, предайте му искреното ми съчувствие — казах аз, качих се в колата си и потеглих.

На следващата сутрин един много крехък Уърсли се яви на пост.

Изчаках, докато остане сам в лабораторията и поставих на масата пред него листа хартия с печата на Химическия факултет и текста, който бях напечатал над собствения му подпис. До тях стоварих един милиард от неговите собствени сперматозоиди (вече мъртви) и казах:

— Аз спечелих баса.

Той се вторачи в мръсната гумена торбичка. После прочете написаното и се вторачи в подписа си.

— Мошеник! — извика той. — Вие ме измамихте!

— А вие изнасилихте една млада дама.

— Кой напечата това?

— Аз.

Той стоеше и се опитваше да проумее ситуацията.

— Добре — каза накрая, — какво всъщност се случи с мен? Аз направо полудях. Какво направихте с мен?

— Дадохме ви двойна доза *cantharis vesicatoria sudanii* — отвърнах аз. — Добрата стара суданска муха. Страшно ефикасно нещо!

Той ме гледаше съсредоточено и по лицето му разбрах, че е започнал да включва.

— Ааа, ето каква била работата — каза той. — И предполагам сте го напъхали в гадния бонбон?

— Точно така. А щом вие го гълтнахте, защо да не го гълтнат и кралят на Белгия, и принцът на Уелс, и мистър Джоузеф Конрад, и всички останали?

Той закрачи из лабораторията. Забелязах, че ходи много внимателно.

— Вече съм ви казвал, Корнелиус, че вие сте един абсолютно безскрупулен човек.

— Така е! — ухилих се аз.

— Вие знаете ли въобще какво направи с мен тази жена?

— Мога да се досетя.

— Тя е вешница! Тя е... вампир! Тя е просто отвратителна!

— Странно е, че го казвате, защото по всичко личи, че доста ви е харесала — казах аз и посочих гumenото нещо на масата.

— Аз бяхupoен! — извика той.

— Вие сте я изнасилили! Вие сте я изнасилили като животно!

Вие сте бил отвратителният, не тя!

— Това не съм бил аз! Това е била испанската ви муха!

— Разбира се! Но когато Марсел Пруст или кралят на Испания я изнасилят, откъде ще знаят, че това е било заради испанската муха?

Той не ми отговори.

— Няма откъде да знаят — продължих аз. — Ще има да се чудят какво ги е прихванало, също както сте се чудили и вие. Но за разлика от вас, те никога няма да узнаят отговора и в крайна сметка ще го отдадат на изключителната привлекателност на момичето. Това е най-многото, което могат да си помислят, нали?

— Ами... да.

— И ще са страшно притеснени от това, че са я изнасили, също както сте притеснен и вие. Ще се чувстват виновни, също както се чувствате виновен и вие. Ще се опитат да потулят цялата работа, също както ще се опитате да направите и вие. С други думи, няма да ни притесняват повече. Ние оглеждаме с подписа и спермата им и това е.

— Вие сте безподобен мошеник, Корнелиус! Вие сте абсолютен негодник!

— Знам — казах аз и се ухилих пак.

Аргументите ми бяха железни. Планът беше изпипан отвсякъде и виждах как Уърсли, който иначе беше кръгъл глупак, започна да го оценява. Усещах го как постепенно омеква.

— Ами момичето? — попита той. — Коя е тя?

— Тя е третият член на организацията ни, нашият специален прелъстител.

— Наистина я бива за тая работа.

— Затова съм я избрали.

— Ще бъда страшно притеснен, Корнелиус, ако трябва да я видя пак.

— А не би трявало. Тя е великолепно момиче. Много ще ви хареса. Пък и доколкото разбрах, тя също си е паднала по вас.

— Глупости! Какво ви кара да мислите така?

— Тя ми каза. Каза, че сте най-върховния мъж, с когото си е имала работа и че от сега нататък иска всичките ѝ мъже да бъдат като вас.

— Сериозно?! Тя наистина ли каза това, Корнелиус?

— Дума по дума.

А. Р. Уърсли грейна.

— Каза, че карате всички други мъже да изглеждат като евнуси.

Това беше право в целта. Цялото лице на Уърсли засия от щастие.

— Не ми се подигравате, нали, Корнелиус? — попита той.

— Можете да я питате сам, когато я видите.

— Виж ти, виж ти — каза той и започна да приглежда края на гадните си мустаци, — виж ти! Мога ли да попитам какво е името на тази забележителна млада дама?

— Ясмин Хаукъмли. Полуирранка е.

— Я гледай ти. Колко интересно.

— Сигурно сте бил страхотен.

— Аз имам своите златни моменти, Корнелиус — каза той. —

Да, имам своите златни моменти...

Изглежда беше забравил за суданска муха. Искаше да припише всичко на мъжествеността си. Оставил го да се ласкае.

— Тя изгаря от нетърпение да се срещне отново с вас.

— Страхотно! — потри ръце той. — И тя ще бъде част от нашата малка компания, казвате?

— Да. Ще я виждате доста често от сега нататък.

— Добре — каза той. — Много добре!

Ето как А. Р. Уърсли стана член на нашата организация. Толкова беше лесно. На всичкото отгоре, той беше човек, който държи на думата си:

Съгласи се да изчака с публикуването на откритието.

Съгласи се да помага на Ясмин и мен по всички възможни начини.

Съгласи се да изработи портативен контейнер за течен азот, който да можем да разнасяме насам-натам по време на пътуванията.

Съгласи се да ме научи как става разреждането на спермата със специалния разтвор, насипането ѝ в сламки и замразяването ѝ.

Ясмин и аз щяхме да пътуваме и да събираме спермата.

Уърсли щеше да стои на поста си в Кеймбридж, където да построи на някое тайно, но достъпно място огромния централен фризер — Домът на спермата.

От време на време пътниците, т.е. аз и Ясмин, щяхме да се връщаме в базата и да прехвърляме плячката от портативния контейнер в централния дом.

Аз щях да финансирам цялото предприятие. Щях да покривам всички разходи по пътуванията и да отпусна на Ясмин огромна сума, за да си накупи дрехи. Тя трябваше да има първокласен гардероб.

Всичко беше точно и ясно.

Прекъснах обучението си в университета. Същото направи и Ясмин.

Купих къща недалеч от мястото, където живееше Уърсли. Не беше нищо особено — обикновена тухлена постройка с четири спални и две сравнително големи гостни. Преди години някой отдавна изгнил

стожер на Британската империя й беше дал абсурдното име Дънроамин. Дънроамин щеше да бъде щабквартирата. Там аз и Ясмин щяхме да отседнем по време на подготвителния период. Също там Уърсли щеше да установи тайната си лаборатория. Доста пари пръснах по оборудването на тази лаборатория, по всичките му там апарати за втечняване на азот, миксери, микроскопи и т.н. Обзведох къщата. Ясмин и аз се нанесохме. Държа да уточня, че от сега нататък поддържахме само делови отношения.

За по-малко от месец Уърсли беше готов с портативния контейнер за течен азот, който представляваше нещо като вакуумна кутия с двойни алуминиеви стени, отвътре с разни малки метални рейки за поставяне на сламките със сперма и други подобни измишльотини.

Размерите му бяха колкото тези на средно голям пътнически куфар и, което е най-важното, отвън наистина приличаше на обикновен кожен куфар.

Имаше и друг, по-малък, с отделения за лед, ръчен миксер и бутилки за сместа от обезмаслено мляко, жълтък и глицерин, а също и малък микроскоп за проверка на потентността на новопостъпилата сперма. Всичко беше пригответо с педантична точност.

Последно, Уърсли се захвана да построи Домът на спермата в мазето на Дънроамин.

XIII.

В началото на юни, 1919-а, вече бяхме почти готови да започнем работа. Казвам почти, защото все още не бяхме съставили окончателния списък на донорите. Кои щяха да бъдат великите мъже, удостоени с посещение от Ясмин (и мен, разбира се, но скрит зад кулисите)? Тримата проведохме много срещи в Дънроамин, за да обсъдим този труден въпрос. Кралете бяха лесни. Искахме ги всичките. Първо направихме техния списък:

Алберт, крал на Белгия	години	45
Борис, цар на България		25
Кристиан, крал на Дания		49
Александър, крал на Гърция		23
Виктор Емануел, крал на Италия		50
Хоокон, крал на Норвегия		47
Фердинанд, крал на Румъния		54
Алфонсо, крал на Испания		33
Густав, крал на Швеция		61
Петър, крал на Юgosлавия		75

Холандия не присъстваше в списъка, защото имаше само кралица; Португалия също, защото там монархията беше свалена с революцията от 1910 г.; а с Монако нямаше смисъл да си губим времето. Оставаше само нашият крал Джордж V. След много дебати решихме да оставим человека на мира. Първо, щяхме да рискуваме прекалено много на собствена почва и второ, аз имах намерение да използвам Негово Кралско Величество по друг, малко по-различен начин, както ще се убедите след малко. Въпреки това решихме да включим Едуард, Уелския принц, като евентуално допълнение. Ясмин и суданската муха, щяха да го повалят във всеки момент, в който Ясмин пожелаеше. А да си признаем, тя едва чакаше.

Изготвянето на списъка с великите мъже и гениите беше много по-трудно. Малцина от тях, като Пучини, или Джоузеф Конрад, или Рихард Шраус, например, бяха очевидни. Реноар и Моне също — двама доста позастарели кандидати, които трябваше да бъдат посетени колкото се може по-скоро. Задачата ни ставаше още по-трудна, когато трябваше да преценим кои от днешните велики мъже, (1919 г.), ще бъдат все още известни след десет, двайсет или дори петдесет години.

Имаше и още една проблемна група: няколко млади и за момента сравнително популярни личности, които създаваха впечатлението, че ще стават още по-известни за в бъдеще. Но това не беше сигурно, затова включването им в списъците беше малко рисковано. Въпрос на късмет и на усет. Щеше ли младият Джеймс Джойс например, в момента трийсет и седем годишен, да бъде признат за гений от идните поколения? Аз гласувах „за“. Уърсли също. Ясмин никога не беше чувала за него. Включихме го в списъка с мнозинство от два гласа срещу един.

Накрая решихме да съставим два отделни списъка. Първият щеше да включва задължителните донори, а вторият вероятните. С вероятните щяхме да се занимаваме едва след като сме покрили всички задължителни. Щяхме да обръщаме внимание и на възрастта. По-възрастните щяхме да посещаваме първи, винаги когато е възможно, за да не вземат да издъхнат, преди да сме успели да стигнем до тях.

Договорихме се списъците да бъдат актуализирани всяка година, в случай че на хоризонта неочеквано изгрее някое ново величие.

Задължителният списък за 1919 г. изглеждаше по следния начин (по азбучен ред):

АЙНЩАЙН, Алберт	години	40
БЕЛ, Алегзандър Греъм		72
БОНАР, Пиер		52
ДОЙЛ, Артър Конан		60
ЙЕЙТС, Уилям Бътлър		54
КИПЛИНГ, Ръдиард		54
КОНРАД, Джоузеф		62
ЛЕНИН, Владимир Илич		49
ЛОРЪНС, Дейвид Хърбърт		34

ЛОРЪНС, Томас Едуард	31
МАН, Томас	45
МАРКОНИ, Джулиемо	45
МАТИС, Анри	50
МОНЕ, Клод	79
МУНК, Едвард	56
ПРУСТ, Марсел	48
ПУЧИНИ, Джакомо	61
РАХМАНИНОВ, Сергей	46
РЕНОАР, Огюст	78
СИБЕЛИУС, Ян	54
СТРАВИНСКИ, Игор	37
ФОРД, Хенри	56
ФРОЙД, Зигмунд	63
ЧЪРЧИЛ, Уинстън	45
ШОУ, Джордж Бърнард	63
ЩРАУС, Рихард	55

А ето и вторият списък, съдържащ някои все още несигурни млади момчета, както и някои междинни случаи:

АМУНДСЕН, Роалд	години	47
БРАК, Жорж		37
ВАЛЕНТИНО, Рудолфо		24
ГАНДИ, Мохандеш		50
ДЕЛИУС, Фредерик		57
ДЖОЙС, Джеймс		37
КАНДИНСКИ, Василий		53
КАСАЛ, Пабло		43
КАРУЗО, Енрико		46
КЛЕМАНСО, Жорж		79
ЛОЙД ДЖОРДЖ, Дейвид		56

Няма по-трудна задача от това да се разпознае един истински гений, докато е още жив. Петдесет години след смъртта му вече е лесно. Но на нас мъртвите не ни вършиха работа. И още нещо: Рудолф Валентино беше включен не защото смятахме, че е гений. Това беше комерсиално решение. Просто преценихме, че семето на човек, след който в момента се влачи огромна тълпа фанатични поклоннички, ще се продава добре и за в бъдеще. Нито пък смятахме, че Удроу Уилсън или пък Карузо са гении. Но те бяха световноизвестни фигури, а ние трябваше да се съобразяваме с това.

Европа, разбира се, щеше да бъде покрита първа. Дългото пътуване до Америка можеше да почака. И така, на една от стените в гостната очаквахме огромна карта на Европа и я осеяхме с флагчета. Всяко флагче обозначаваше точното местонахождение на съответния кандидат: червено флагче за задължителните, жълто за резервите. На всяко флагче пишеше име и адрес. Така аз и Ясмин щяхме да можем да планираме пътуванията си рационално, според географските разположения, вместо да се налага да търчим от единия край на континента до другия и обратно. По територията на Франция имаше най-много флагчета, а Париж беше буквально претъпкан с тях.

— Колко жалко, че и Дега и Роден умряха преди две години — казах аз.

— Искам първо да обиколим кралете — обади се Ясмин.

Тримата седяхме в гостната на Дънроамин и обсъждахме следващия ход.

— Защо кралете?

— Защото изпитвам непреодолимото желание да бъда обладавана от мъже с кралско потекло.

— Ставаш претенциозна — сряза я Уърсли.

— Защо пък да не си избирам — отвърна му тя. — В крайна сметка аз обирам пешкира, не ти. Искам да започнем с краля на Испания. После можем да отскочим до Италия за стария Виктор Емануел, после до Югославия, до Гърция и т.н. Ще ги оправим всичките за по-малко от две седмици.

— Мога ли да попитам как смяташ да осигуриш достъпа до всички тези кралски резиденции на Европа? — обърна се към мен Уърсли. — Ясмин не може просто да обикаля от врата на врата и да настоява за лична аудиенция с краля. А не забравяй, че срещата им трябва да се проведе на четири очи, иначе няма никакъв смисъл.

— Това въобще не е проблем — отвърнах аз.

— Това е невъзможно — каза Уърсли. — Може би даже ще се наложи въобще да се откажем от кралете.

Бях работил по този въпрос в продължение на няколко седмици и имах готов отговор.

— Лесна работа — казах аз. — Ще използваме крал Джордж V за примамка. Той ще осигурява достъпа за Ясмин.

— Не ставай смешен, Корнелиус.

Отидох до едно чекмедже и извадих няколко листа хартия.

— Да допуснем, че искаме да посетим първо краля на Испания — казах аз и започнах да ровя из листата. — А, ето го! „Скъпи Алфонсо…“

Подадох листа на Уърсли. Ясмин стана и се наведе над рамото му, за да може да чете.

— Боже господи, какво е това? — извика той.

— Поверително писмо от крал Джордж V до Алфонсо — казах аз и бях абсолютно прав.

По средата на листа, в горната му част, беше щампован в червено кралския герб, а в горния десен ъгъл с дълбоки релефни букви, пак в червено, пишеше просто „Бъкингамският Дворец, Лондон“. Отдолу, имитирайки сравнително добре плавния почерк на краля, бях написал:

„Скъпи Алфонсо,

Позволете да Ви представя с това писмо моята добра приятелка, лейди Виктория Нотингам. Тя пътува сама до Мадрид във връзка с уреждането на един малък проблем, възникнал около завещаното от баба й по майчина линия имеение в Испания.

Молбата ми към Вас е да приемете лейди Виктория лично и при пълна дискретност. Тя има затруднения с местните власти по въпроса за някои крепостни актове и аз

съм убеден, че след като проблемът ѝ Ви бъде разяснен, няколко думи от Ваша страна, случайно подхвърлени пред подходящите хора, ще бъдат напълно достатъчни, за да потръгнат нещата за лейди Виктория.

Ще Ви се доверя напълно, скъпи Алфонсо, като Ви кажа, че лейди Виктория е моя особено близка, лична приятелка. Нека спра дотук. Убеден съм, че мога да разчитам на Вашата пълна дискретност.

Когато получите това писмо, въпросната дама ще бъде в хотел Риц в Мадрид. Моля Ви да изпратите известие веднага щом това е възможно, че сте готов да я приемете лично.

Ще Ви помоля също да не ми отговаряте и да изгорите това писмо след прочитането му.

Знаете, че винаги съм на Ваше разположение.

Приемете моите горещи поздрави.

Джордж V“

Уърсли и Ясмин ме гледаха с широко отворени очи.

— Откъде взе тази хартия? — попита Уърсли.

— Напечатах я.

— Това ти ли си го писал?

— Да. И съм много горд с него. Отлична имитация на почерка на краля. А и подписът е почти като истински. Упражнявал съм се по цели дни.

— Ще те дадат под съд за фалшифициране на документ! Ще те бутнат в затвора! — извика Уърсли.

— Глупости — казах аз. — Алфонсо няма да посмее да си отвори устата. Не виждаш ли колко добре съм го измислил? Нашият крал намеква, че има тайна връзка с Ясмин. А това е изключително поверителна и много опасна информация. Не забравяй, че Европейските кралски семейства са най-здравия и най-недостъпния клуб на света. Те работят заедно. Всеки един от тия проклетници е свързан с другите по някакъв шантав начин. Омешали са се като спагети. Не, не съществува и най-малката опасност Алфонсо да предаде краля на Англия. Той веднага ще приеме Ясмин. Ще умира да

я види. Ще изгаря от нетърпение да огледа хубавичко тайната любовница на крал Джордж V. Не забравяй още, че в момента нашият крал е най-уважавания монарх в Европа. Той току-що спечели войната.

— Като те слушам, ми настръхва косата — каза Уърсли. — Ще ни вкараш всички зад решетките.

— Аз мисля, че идеята е страхотна — обади се Ясмин.

— Брилянтна! Просто няма начин да не успеем!

— Ами ако някой секретар отвори илика? — попита Уърсли.

— Това няма да стане — казах аз. Извадих от чекмеджето пачка пликове, изрових този, който трябваше и го подадох на Уърсли. Беше дълъг бял плик от висококачествена хартия, с кралския герб в горния ляв ъгъл и надписа „Бъкингамският Дворец“ в горния десен ъгъл. По средата с почерка на краля бях написал:

„ДО НЕГОВО КРАЛСКО ВЕЛИЧЕСТВО АЛФОНСО
XIV
ЛИЧНО И ПОВЕРИТЕЛНО
ДА БЪДЕ ОТВОРЕН ЕДИНСТВЕНО ОТ НКВ!“

— Това ще уреди въпроса — казах аз. — Пликът ще бъде предаден в Ориент Палас в Мадрид лично от мен.

Уърсли понечи да каже нещо, но си замълча.

— Имам подобни писма до всички останали крале — казах аз. — Разбира се, с малки разлики. Всяко е написано според индивида. Хоокон от Норвегия, например, е женен за сестрата на Джордж V — Мод. Бас ловя, че не знаехте за това. Писмото до него съответно свършва с: „Целунете Мод от мен, но моля Ви не ѝ споменавайте нищо за този малък инцидент“. И т.н., и т.н. Толкова е просто, скъпи ми Артър.

Вече се обръщах към него с малкото му име.

— Изглежда си си написал домашното, Корнелнус. — Той от своя страна, като всички университетски преподаватели и като всички учители, отказваше да използва първото ми име. — Но какво предлагате за другите за тези, които не са крале?

— Те не са проблем — казах аз. — Едва ли ще са много мъжете, които ще откажат да приемат момиче като Ясмин, веднъж почукalo на

вратата им. Ти не ѝ отказа във всеки случай. Бас държа, че са ти потекли лигите още щом си я видял да влиза в лабораторията.

Това му запуши устата.

— Е, можем ли да започнем с краля на Испания? — попита Ясмин. — Той е само на трийсет и три години и поне на фотографиите си изглежда доста апетитен.

— Добре — казах аз. — Спирка номер едно: Мадрид. Но после трябва да отидем до Франция. Реноар и Моне са абсолютно задължителни. Единият е на седемдесет и осем, другият на седемдесет и девет. Трябва да ги изстискаме, преди да е станало прекалено късно.

— С тая суданска муха ще вземем да ги докараме до някой инфаркт — каза тя.

— Ще им дадем по-малка доза.

— А, виж какво, Корнелиус — намеси се Уърсли. — Аз отказвам да бъда съучастник в убийството на мистър Реноар или на мистър Моне. Не искам да си цапам ръцете с кръв.

— Бъди спокоен — отвърнах аз. — Ще си ги поизцапаш единствено с ценна сперма. За другото не се грижи.

XIV.

Вече бяхме готови да започнем. Ясмин и аз стегнахме куфарите си и потеглихме за Мадрид. Взехме абсолютно задължителния контейнер за течен азот, по-малкото куфарче с бутилките специална смес, няколко кутии от най-добрите шоколадови бонбони на „Престат“ и сто грама от скъпоценния прах. За втори път ще спомена, че митническия контрол в онези дни на практика не съществуваше. Нямаше да имаме никакви проблеми със странните си „куфари“. Прекосихме Ламанша и от Париж взехме влак със спални вагони до Мадрид. Цялото пътуване ни отне деветнайсет часа. В Мадрид отседнахме в Риц, където с телеграма бяхме направили предварителни резервации за две отделни стаи: едната на името на Осуалд Корнелиус, ескуайър, другата — на името на лейди Виктория Нотингам.

На следващата сутрин се запътих към Ориент палас. Двама войника ме спряха на портата. Размахвайки плика с английския герб и викайки: „Това е за краля“ на испански, успях да се добера до огромния главен вход. Дръпнах звънеца. На една от вратите се появи лакей. Обърнах се към него и издекламирах испанското изречение, което старателно бях наизустил: „Това е за негово величество Алфонсо от краля на Великобритания — Джордж V. Много е спешно“. После се обърнах и си отидох.

Когато се върнах в хотела, седнах да чета книга в стаята на Ясмин, в очакване развоя на събитията.

— Ами ако не е в Мадрид? — попита Ясмин.

— В Мадрид е — отвърнах аз. — Видях националния флаг да се вее над двореца.

— Ами ако не ни отговори?

— Ще ни отговори. Няма начин да не го направи, след като види този почерк на тази хартия. Просто няма да посмее.

— Той знае ли английски?

— Всички крале знаят английски. Това е част от обучението им. Алфонсо говори английски перфектно.

Малко преди обед на вратата се почука. Ясмин отиде да отвори. Отвън стоеше самият управител на хотела с тържествена физиономия. Държеше сребърен поднос, върху който имаше бял плик. Поклони се и каза:

— Спешно съобщение за вас, милейди.

Ясмин взе плика, благодари му и затвори вратата.

— Отвори го! — извиках аз.

Тя разкъса плика и извади отвътре лист висококачествена хартия, върху който ръкописно бе написан следния текст:

„Скъпа лейди Виктория,

Много ще се радваме да се видим с вас днес следобед
в четири часа. Съобщете името си на входа и ще бъдете
допусната незабавно.

Алфонсо“

— Лаконичен е, нали? — казах аз.

— Какво иска да каже с това „ще се радваме“?

— Всички монарси говорят за себе си в първо лице множествено
число. Имаш точно три часа да се приготвиш и да стигнеш до двореца.
Трябва да оправим шоколадчето.

Бях купил от „Престат“ няколко малки, елегантни кутийки, с по
пет-шест бонбона. Ясмин трябваше да даде една от тях като подарък
на Алфонсо и да каже: „Сър, донесла съм ви едни много вкусни
шоколадови бонбончета. Джордж поръчка да ги направят специално за
мен“. В този момент тя трябваше да отвори кутията и да каже с най-
обезоръжаваща усмивка: „Имате ли нещо против да си открадна
едно? Просто не мога да им устоя!“. Тук тя трябваше да лапне някое от
бонбончетата, после да вземе набелязаното и да го подаде на краля с
думите: „Опитайте и вие!“. Бедният човек трябваше да остане
очарован и да лапне бонбончето, също както беше направил Уърсли в
лабораторията. И това е. Оттам нататък Ясмин просто трябваше да
води игрив, неангажиращ разговор в продължение на девет минути,
без да се впуска в подробности около причината за посещението си.

Извадих кутията с праха и натъпкахме фаталното бонбонче.

— Този път никакви двойни дози — каза Ясмин. — Не искам да ми се налага да използвам иглата за шапка.

Бях напълно съгласен с нея. Тя набеляза бонбончето с няколко едва забележими драскотини.

Беше горещ юнски ден. Ясмин се облече много елегантно, но с възможно най-леките дрехи. Дадох ѝ едно от гадните гумени неща. Тя го прибра в портмонето си.

— И, за бога, не забравяй, че трябва да му го сложиш на всяка цена — казах аз. — Нали в крайна сметка за това е цялата работа. След това се прибирай веднага. Ела първо в моята стая.

Пожелах ѝ успех и тя потегли.

Прибрах се в стаята си и се заех да направя необходимите приготовления, за да мога да замразя спермата веднага щом Ясмин я донесе. Това щеше да бъде първия път, в който го правя при полеви условия, затова исках всичко да е пригответо предварително и проверено. Ще си призная, че бях нервен. Ясмин вече трябваше да е в двореца и сигурно беше дала праха от судански мухи на испанския крал. Представях си срещата по борба, която щеше да последва и се молех всичко да мине по вода.

Времето се точеше мъчително бавно. Приключи с приготовленията. Отворих прозореца и се наведох да гледам каретите, които минават по улицата. От време на време се появяваше някоя кола, но тук нямаше толкова много, колкото в Лондон. Погледнах часовника си. Минаваше шест часа. Налих си едно уиски със сода. Изпих го на отворения прозорец. Всеки момент се надявах да видя как Ясмин слизи от някоя карета и влиза в хотела. Но това все не ставаше. Налих си второ уиски. Седнах и се опитах да чета. Вече беше шест и половина. Ясмин беше излязла оттук преди два часа и половина. Изведенъж на вратата силно се почука. Скочих да отворя. Ясмин влетя в стаята с пламнали бузи.

— Успях! — извика тя, размахвайки дамската си чантичка като боен флаг. — Взех я! Ето тук е, вътре!

— Дай ми я веднага! — извиках аз.

В гадното, завързано на възел гумено нещо, което ми подаде Ясмин, имаше поне три кс кралска сперма. Сложих мъничко под микроскопа, за да проверя потентността ѝ. Малките кралски червейчета се бъхтеха като пощурели насам-натам, пълни с енергия.

— Първокласна стока! — казах аз. — Нека да ги замразя веднага. После искам да ми разкажеш точно какво се случи.

Ясмин отиде в стаята си да се изкъпе и преоблече. Аз се заех със замразяването. С Уърсли се бяхме договорили да правя по петдесет сламки от всеки донор, но не повече, за да мога да събера всички в портативния фризер. Разредих спермата с жълтък, обезмаслено мляко и глицерин. Разбърках хубаво сместа и я разпределих с градиран капкомер по сламките. Запечатах ги и ги сложих върху парчета лед за половин час. После ги подържах няколко минути в азотни изпарения. Накрая ги спуснах в контейнера с течен азот и го запечатах. Това беше всичко. Вече имахме петдесет дози от спермата на испанския крал и то доста качествени! Равномерното им разпределение не беше трудно. Първоначално кралят ни беше снабдил с три кс течност, т.е. — с общо три милиарда сперматозоида, което, разделено на петдесет, правеше по шайсет милиона сперматозоида на доза! Точно три пъти оптималната цифра от двайсет милиона, която беше достигнал Уърсли. С други думи, испанската кралска сперма имаше изключително висока степен на потентност. Бях страшно въодушевен. Обадих се на обслужването по стаите и поръчах бутилка „Круг“ в лед.

След малко Ясмин се появи на вратата, отново свежа и спретната. Шампанското пристигна заедно с нея. Изчакахме, докато келнерът отвори бутилката и напълни чашите и когато излезе от стаята, се обърнах нетърпеливо към Ясмин:

— А сега искам да ми разкажеш всичко!

— Беше страхотно! — каза тя. — Предварителните церемонии минаха точно както ти ми каза. Въведоха ме в огромна стая с картини от Гоя и Ел Греко по стените. Кралят седеше зад огромно бюро в дъното. Беше семпло облечен. Стана и тръгна към мен. Има мустаци и да ти кажа съвсем не изглежда зле. Целуна ми ръка. И, божичко, Осуалд, трябваше да видиш само как ме оглеждаше от всички страни, защото си мислеше, че съм любовницата на английския крал.

„Мадам — каза той, — очарован съм да се запозная с вас. Как е нашият общ приятел?“

„Малко го мъчи подаграта — отвърнах аз, — но иначе е в отлично състояние.“

После минах през процедурите с бонбончето. Той го лапна като агънце и то с видима наслада.

„Много са вкусни — каза той дъвчейки. — Трябва да поръчам на посланика ми да изпрати няколко килограма.“

Когато преглътна последното парченце шоколад, засякох време по часовника си.

„Моля ви, седнете“ — каза той.

В стаята имаше четири големи дивана и преди да седна, хубаво ги огледах. Исках да избера най-мекия и най-удобния. Знаех, че точно след девет минути, той ще се превърне в бойно поле.

„Благодаря ви“ — казах аз.

В крайна сметка се спрях на едно огромно, дълго канапе с кадифена пурпурна повърхност. Кралят остана прав и докато си говорехме, крачеше напред-назад из стаята и се опитваше да изглежда царствен.

„Нашият общ приятел, сър — казах аз, — ме помоли да ви предам, че ако вие самия имате нужда от помощ, свързана с поверителна информация в неговото кралство, можете да разчитате на него без колебания.“

„Ще го имам предвид“ — отвърна кралят.

„Той ми нареди да ви кажа и още нещо, Ваше Величество.“

„Слушам ви, мадам.“

„Обещавате ли, че няма да се разсърдите като ви го кажа?“

„Разбира се, че няма да се разсърдя, мадам. Кажете.“

„Е, добре. Той каза: «Предупреди този красавец Алфонсо да не смееш да докосва момичето ми». Точно това каза, Ваше Величество, дума по дума.“

Алфонсо плесна с ръце и се засмя.

„Скъпа лейди Виктория — каза той. — Аз ще спазя това условие, но само с огромни усилия на волята.“

— Ясмин — прекъснах я аз, — ти си една малка, хитра кучка.

— О, толкова беше забавно — отвърна тя. — Голямо удоволствие ми доставяше да си играя с него. Той изгаряше от любопитство за моята така да се каже „афера“ с крал Джордж, но не смееше да обели дума за това. Само ми задаваше разни общи въпроси от рода на: „Предполагам, че имате къща в Лондон?“.

„О, да — отвърнах му аз, — имам голяма къща в Лондон, където приемам гости. Имам и друга къща в Уиндзор Парк, където един човек обикновено се отбива при мен, докато е на езда. Имам и вила в

Сандрингам Естейт, където пак същия човек се отбива на чаша чай, докато е на лов за fazani. Както може би знаете, той обожава да стреля.“

„Да, знам — каза Алфонсо. — И доколкото ми е известно, е най-добрият стрелец в цяла Англия.“

„Да — казах аз. — И не само в едно отношение, Ваше Величество.“

„Ха! — каза той. — Виждам, че имате чувство за хумор.“

— Ти засичаше ли време? — попитах аз.

— Естествено — отвърна тя. — Не си спомням точно за какво говореше, когато го удари, но интересното беше, че мълкна точно по средата на изречението, също като стария Уърсли онзи път в лабораторията. „Аха, започва се, казах си аз, слагай си боксовите ръкавици.“

— Скочи ли ти?

— Не. Не забравяй, че на Уърсли бяхме дали двойна доза.

— А, да.

— Както и да е. Стоеше прав пред мен, в неестествена и поза и понеже беше с тесни панталони, виждах съвсем ясно какво става в тях. Точно в този момент му казах, че имам колекция от подписите на велики личности и го попитах дали би имал нещо против да ми даде един автограф върху лист с печата на двореца. Станах, отидох до бюрото му, взех един такъв лист и му посочих къде да подпише. Беше много лесно. Горкият човек, дори не знаеше какво прави. Разписа се. Сгънах листа и го прибрах. Отново седнах на канапето. Знаеш ли, Осуалд, човек може да ги накара да направят абсолютно всичко, стига да ги хване в този първи момент, когато ги удря праха. Толкова са стреснати и изненадани от това, което става с тях или по-точно от бързината, с която става, че са в състояние да направят всичко, без да се замислят. Никога няма да имаме проблем с подписите. Както и да е, седях на дивана, а Алфонсо стоеше прав срещу мен и ме гледаше втренчено, с широко отворени очи и през цялото време преглъщащо, а адамовата му ябълка подскачаше нагоре-надолу. Лицето му започна да почервенява. Дишането му се учести.

„Елате да седнете, Ваше Величество“ — казах аз и потупах с ръка дивана до себе си.

Той седна. Около една минута продължи да прегльща, да ме гледа и да се върти неспокойно и през цялото време виждах как страстта се надига в него и всеки момент ще избухне. Приличаше ми на бойлер, в който се събира пара, която няма откъде да се измъкне, освен през предпазния клапан. В случая предпазния клапан беше онай ми работа и ако той не се добереше до нея скоро, просто щеше да експлодира. Изведнъж той каза с леко дрезгав, официален глас:

„Бих искал да свалите дрехите си, мадам.“

„О, сър! — извиках аз, като покрих с две ръце гърдите си. — Какво говорите?“

„Съблечете се!“ — каза той и прегълтна.

„Но в такъв случай вие искате да ме обладаете, Ваше Величество!“ — извиках аз.

„Моля ви, не ме карайте да чакам“ — каза той и прегълтна още веднъж.

„Но, сър, ако ме обладаете, аз ще забременея и тогава нашият общ приятел ще научи какво се е случило между нас. Той толкова ще се ядоса, че ще изпрати военни самолети да бомбардират градовете ви.“

„Ще му кажете, че сте бременна от него. Хайде сега, побързайте. Не мога повече да чакам.“

„Той ще разбере, че съм бременна от вас, Ваше Величество, защото ние с него винаги вземаме предпазни мерки.“

„Тогава вземете мерки и сега! — тръсна се той. — И моля ви, не спорете с мен, мадам!“

— Страхотно си го изиграла — казах аз на Ясмин. — Значи успя да му го сложиш?

— Без проблеми. Нямах никакви затруднения. С Уърсли се поизмъчих, но този път беше толкова лесно, колкото да нахлузиш калъф върху чайник.

— И после какво?

— Доста са страни тези монарси — каза Ясмин. — Знаят някои трикове, за които ние, простосмъртните, не сме и подозирали.

— Какви пример?

— Ами, първо, той въобще не се движи, предполагам, защото кралете по принцип не извършват никакъв физически труд.

— Искаш да кажеш, че трябваше ти да правиш всичко?

— Не, на мен също не ми беше позволено да се движа.

— Това вече са пълни глупости, Ясмин. Никой не може да осъществи статична копулация.

— Кралете могат. Ей сега ще чуеш как. Няма да повярваш. Просто няма да повярваш, че такова нещо може да се случи.

— Какво?

— Казах ти, че си бях избрала едно канапе с пурпурна кадифена повърхност.

— Да.

— Е, оказа се, че съм се спряла точно на това, на което трябва. Този дяволски диван беше нещо като специално конструирана машина за лудорийте на краля. По-великолепно преживяване не съм имала никога. Имаше нещо под него, убий ме, не знам какво, нещо като мотор, може би, защото когато кралят дръпна някаква ръчка, целият диван започна да се тресе.

— Глупости! Какво ме занасяш?

— Не те занасям! — извика Ясмин. — Не бих могла да си измисля такова нещо, дори и да искам и ти много добре го знаеш.

— Наистина ли имаше мотор под дивана? Ти видя ли го?

— Естествено, че не можах да го видя, но затова пък много добре го чух. Издаваше някакви отвратителни стържещи звуци.

— С какво се задвижваше този мотор, с петрол ли?

— Не, не беше с петрол.

— Е какво тогава?

— С часовников механизъм.

— С часовников механизъм? Това не е възможно! Защо реши, че е часовников механизъм?

— Защото, когато започна да се изтощава, кралят трябваше да стане и да го навие отново с една ръчка.

— Не мога да повярвам — казах аз. — Каква ръчка?

— Една голяма ръчка. Като манивелата на кола. И докато той я навиваше, започнах да чувам едно тихичко „тик-так“. По това разбрах, че е часовников механизъм, защото правеше „тик-так“.

— Божичко! — възкликах аз. — Все още не мога да повярвам.

— Това е защото знаеш малко неща за кралете по принцип. Те са различни. Много се отегчават, затова винаги гледат да си измислят някое забавление. Като онзи смахнат баварски крал, в чиято

трапезария на всички столове имало дупки и някъде по средата на вечерята, както всичките му гости си седели на столовете, издокарани в скъпи, пищни тоалети, той завъртал някакъв таен кран и от дупките избликвала вода. Представяш ли си: една силна, студена струя точно в средата на задниците им. Кралете са луди.

— Кажи още нещо за часовниковия диван — подканих я аз. — Как беше?

Ясмин отпи от шампанското си и не ми отговори веднага.

— Пишеше ли някъде по него името на производителя? Откъде мога да си намеря такъв?

— Не би искал да имаш такова нещо — каза тя.

— Защо? — попитах аз.

— Няма смисъл. Това е само една играчка. Една играчка за глупави крале. Има шокиращ ефект в началото, но това е всичко. Когато го пусна за първи път, страшно се стреснах.

„Хей! — извиках. — Какво, по дяволите, е това?“

„Тишина! — заповяда кралят. — Говоренето е забранено!“

Проклетият диван вибрираше и се тресеше по най-ужасяващия начин, а изпод него долиташе оглушително тракане. Честно казано, Осуалд, беше като да язиш кон върху палубата на кораб в бурно море. По някое време се уплаших, че ще ме хване морска болест. Но нищо не ми стана и когато го навихме за втори път, вече започнах да влизам в ритъм. Беше точно като да язиш кон — трябва да се нагаждаш към неговите движения, да уловиш ритъма.

— Значи започна да ти харесва?

— Не мога да кажа, че особено ми хареса. Но има своите предимства. Например, никога не се изморяваш. Би било много удобно за възрастни хора.

— Алфонсо е само на трийсет и три.

— Алфонсо е луд. Веднъж като навиваше манивелата каза: „Обикновено това го прави някой слуга“. „По дяволите — помислих си аз, — тоя глупав педераст наистина не е добре.“

— Как успя да се измъкнеш?

— Не беше лесно. Нали разбираш: той въобще не се движеше, само трябваше да става от време на време и да навива машината, затова можеше да си кара така с часове. Някъде към края на първия час започна да ми писва.

„Стига — казах аз. — Изключете машината. Не мога повече.“

„Ще продължим, докато аз издам заповед за прекратяване“ — отвърна той.

„О, не бъдете такъв — казах аз. — Хайде, изключете машината.“

„Никой не заповядва тук, освен мен“ — отсече той.

„Е, добре тогава — помислих си аз. — Ясно е, че ще трябва да използваме иглата.“

— Наистина ли го убоде?

— Разбира се! Влезе му на около три сантиметра.

— И какво стана?

— Едва не си удари главата в тавана. Нададе пронизителен писък и се изтърколи на пода.

„Вие ме убодохте!“ — изпищя той, като се държеше за задника.

Скочих веднага и започнах да се обличам колкото можех по-бързо, а той през цялото време подскачаше по пода чисто гол и пищеше:

„Вие ме убодохте! Убодохте ме! Как посмяхте да го направите!“

— Страхотно! — възхитих се аз. — Великолепно! Блестящо! Как ми се иска да го бях видял! Кръв пусна ли?

— Не знам и не ме интересува — отвърна Ясмин. — Беше ми дошло до гуша от него, ядосах се и му казах направо:

„Вижте сега какво: нашият общ приятел ще ви откъсне топките, ако научи за това, което направихте току-що. Вие ме изнасилихте! Съзнавате ли това? Изнасилихте ме!“

Това му запуши устата.

„Какво ви прихвана изведенъж, за бога? — развиkah се аз. (Обличах се колкото можех по-бързо и се опитвах да спечеля време.) — Какво ви накара да постъпите така с мен?“

„Не знам“ — отвърна той. Изведенъж беше станал кротък като агънце.

Когато бях напълно готова, отидох до него, целунах го по бузата и казах:

„Нека просто да забравим какво се случи днес.“

В този момент ловко издърпах лепкавото гумено нещо от кралския му член и с тържествена походка излязох от стаята.

— Някой опита ли се да те спре?

— Никой не ме докосна.

— Отлично! — казах аз. — Свършила си страхотна работа. Най-добре е да ми дадеш листа с подписа.

Тя го извади от чантичката си и ми го подаде. Прибрах го в специална папка.

— А сега — казах аз, — отивай да си приготвяш багажа. Напускаме Мадрид със следващия влак.

XV.

Половин мас по-късно вече си бяхме стегнали багажа, уредили сметките с хотела и бързахме към гарата. Следващата спирка беше Париж.

И ето че пристигнахме — посрещна ни една прекрасна юнска утрин. (Пътувахме с нощния влак от Мадрид.) Отседнахме в Риц. Баща ми винаги казваше: „Когато отидеш някъде и се чудиш къде да отседнеш, избери Риц“. Мъдри слова. Ясмин дойде в стаята ми, за да обсъдим следващия ход. Поръчахме си малък ранен обяд: два студени омара и бутилка Шабли. Пред мен на масата стоеше списъкът със задължителните донори.

— Каквото и да става, Реноар и Моне са първи — казах аз. — В този ред.

— Къде ще ги намерим? — попита Ясмин.

Никога не е трудно да засечеш координатите на един известен човек.

— Реноар е в Есои — казах аз, — малко градче на около сто и четирийсет километра югозападно от Париж, между Шампан и Бургундия. В момента е на седемдесет и осем години и ми казаха, че бил в инвалидна количка.

— Господи, Осуалд, не ми се иска да давам суданска муха на някакъв нещастник в инвалидна количка!

— Защо? Аз мисля, че много ще му хареса. На него всъщност нищо му няма, като се изключи артрита му. Все още рисува. Той без съмнение е най-почитаният жив художник на нашето време. И още нещо: няма друг художник в историята на човечеството, който да е продавал картините си на по-високи цени приживе от Реноар. Той е гигант. След десет години сламките му ще струват цяло състояние.

— А жена му къде е?

— Починала е. Той е един самoten възрастен човек. Ти безкрайно ще го зарадваш. Предполагам, че като те види, веднага ще поиска да те рисува гола.

— Това би ми харесало.

— От друга страна, той има един модел Деде, по който е абсолютно луд.

— Ще я оправим — каза Ясмин.

— Ако добре си изиграеш картите, може дори да ти подари картина.

— Хей, и това ще ми хареса.

— Помисли по въпроса тогава.

— А Моне? — попита тя.

— Той също е самотен възрастен човек. На седемдесет и девет е, година по-стар от Реноар и живее като отшелник в Дживърни — градче недалеч оттук, някъде в покрайнините на Париж. Много малко хора ходят при него. Казаха ми, че Клемансо се отбивал от време на време, но почти никой друг. Ти ще бъдеш малък слънчев лъч в неговия живот. И ще получиш още едно платно, може би? Някой пейзаж от Моне? Тези картини ще струват стотици хиляди след години. Те вече струват десетки хиляди.

Идеята да получи картина от един от тези велики художници, а може би и от двамата, доста развълнува Ясмин.

— А и ти ще продължаваш да се срещаш с велики художници — казах аз. — Погледни само какво имаме в списъка! Накрая може дори да си направила малка колекция от платна.

— Това е страхотна идея! — каза тя. — Реноар, Моне, Матис, Бонар, Мунк, Брак и всички останали. Да, това е страхотна идея. Трябва да я запомня.

Омарите бяха вкусни и сочни, с огромни щипки. Шаблито също не беше лошо — „Гран Кру Бугро“. Изпитвам особени предпочтения към Шабли, не просто към строго сухите „Гран Кру“, но и към някои „Премиер Кру“, където ароматът на плода е по-осезаем. Бугрото, което пиех в момента, беше едно от най-строго сухите вина, които някога съм вкусвал. Ясмин и аз обсъждахме стратегията, докато се хранехме. Моето твърдо убеждение беше, че на света не съществува мъж, който би отблъснал една млада жена с чара и поразителната хубост на Ясмин. Сигурен бях, че дори и сред най-възрастните, няма да се намери такъв, който да остане безразличен към нея. Навсякъде, където отидехме, получавах доказателства за това. Дори мазният регистратор с каменно изражение долу на рецепцията се разтрепери, когато я видя.

Наблюдавах го много внимателно и забелязах онази добре позната искра да припламва точно в центъра на зениците на лъскавочерните му очички, върхът на езика му се показа и започна бавно да се движи по горната му устна, а пръстите му мотаеха машинално регистрационните ни картони и накрая ни даде ключове от съвсем други стаи. Много вълнуващо иексапилно същество беше нашата Ясмин, нещо като живия женски вариант на самата суданска муха и както вече казах, съмнявах се, че има мъж, който ще й покаже вратата.

Но тази сексуална химия нямаше да ни помогне по никакъв начин, ако Ясмин не успееше да се добере до съответния клиент. Застрашителните икономи и още по-опасните съпруги можеха да ни създадат истински проблеми. Оптимизъмът ми, въпреки всичко, извираше от факта, че почти всички мъже, към които се стремяхме, бяха художници, музиканти или писатели. С други думи — хора на изкуството. А хората на изкуството са може би най-лесно достъпните хора на земята. Дори и най-великите от тях никога не са охранявани, като бизнесмените например, от свирепи секретарки с метални челюсти и гангстери-аматьори в черни костюми. Големите бизнесмени живеят в нещо като пещери, до които може да се стигне само след като се мине по безкрайни тунели, през много стаи, с Цербери зад всеки ъгъл. Хората на изкуството са самотници и даже най-често сами отварят вратата, когато позвъниш.

Но защо Ясмин щеше да звъни на вратата им, първо на първо?

Ами защото тя е млада английска студентка по изобразителни изкуства (или музика, или литература, в зависимост от случая) и изпитва такова силно възхищение към творчеството на мосю Реноар, Моне, Стравински, или който и да е там, че е дошла чак от Англия, само за да изрази почитта си към този велик човек, да се запознае лично с него, да му остави един малък подарък и отново да си замине. *Nunc dimittis.*

— Това — казах аз на Ясмин, докато изсмуквах последната сочна щипка на омара в чинията си — а, между другото, не изпитвате ли някакво особено удовлетворение, когато успеете да изтеглите розовочервеникавото мясо от щипката цяло, без да го разкъсвате? Не е ли това една малка победа? Може би ще ви прозвучи детински, но същия триумф изпитвам и когато успея да измъкна ядката на един орех от черупката му цяла. Всъщност, винаги подхождам към орехите с това

намерение. Животът е много по-хубав, когато си играем игрички. Но да се върнем към Ясмин. — Това — казах ѝ аз — ще ти осигури достъп до ателието в деветдесет и девет процента от случаите. С твоята усмивка и прельстителен вид, просто не виждам как някой би могъл да откаже да те приеме и то веднага.

— Ами пазачите им и съпругите им?

— Мисля, че ще се справиш и с тях. Само понякога може да ти кажат, че човекът е зает, защото пише или рисува и да се върнеш пак в шест часа. Но в крайна сметка ти ще си победител. Не забравяй, че си дошла от толкова далече, само за да поздравиш съответния човек. И винаги подчертавай, че ще постоиш само няколко минути.

— Девет — ухили се тя. — Само девет минути. Кога започваме?

— Утре — казах аз. — Днес следобед ще купя кола. Ще ни е необходима за операциите във Франция и Европа. Утре ще отидем с нея до Есой, за да се срещнеш с мосю Реноар.

— Ти никога не си губиш времето, нали, Осуалд?

— Скъпа моя — отвърнах аз, — в момента, в който натрупам голямото богатство, ще започна да си губя времето и възнамерявам да го правя до края на живота си. Но докато не видя парите в банката, ще работя много здраво. Същото трябва да правиш и ти.

— Колко време мислиш, че ще ни отнеме това?

— Да станем богати ли? Около седем или осем години. Не повече. Това не е чак толкова много, като знаеш, че после можеш да лежиш и да си клатиш краката до края на живота си.

— Да, наистина не е — каза тя. — И все пак, в момента доста се забавлявам.

— Знам, че се забавляваш — отвърнах аз.

— Това, което най-много ми харесва, е мисълта, че ще бъда обладавана от най-великите мъже на нашето време. И от всички крале. Това просто гъделичка въображението ми.

— Хайде да излезем и да потърсим френска кола — предложих аз.

Излязохме по магазините и този път си купих един прекрасен, малък, четиридесет Ситроен „Торпедо“ с двигател десет конски сили. Моделът беше чисто нов, току-що излязъл на пазара. Дадох за него триста и петдесет лири във френска валута. Беше точно това, което ми трябваше. Въпреки че нямаше багажник, на задните седалки имаше

достатъчно място за всичките ни куфари и апаратури. Купето беше открито, но платненият покрив се вдигаше за по-малко от минута, в случай, че завали дъжд. Боядисано беше в тъмносиньо — цветът на кралската кръв — и стигаше до вълнуващите осемдесет километра в час.

На следващата сутрин потеглихме към Есой, с малката портативна лаборатория на задната седалка на „Ситроен“-а. На обед спряхме в Трой, където хапнахме пъстърва от Сена (аз изядох две, толкова бяха вкусни), с бутилка *vin du pays*. Пристигнахме в Есой в четири и половина и си взехме стая в някакъв малък хотел, не мога да се сетя името. Моята стая отново се превърна в лаборатория и когато всичко беше готово за незабавното тестуване, разреждане и замразяване на спермата, аз и Ясмин излязохме да потърсим мосю Реноар. Не беше трудно да го открием. Жената на рецепцията ни обясни точно къде се намира. Голяма бяла къща, каза тя, от дясната страна, на около триста метра от църквата или нещо такова.

Френският ми беше добър, след годината, прекарана в Париж, а Ясмин знаеше точно толкова, колкото да се оправя. Известно време в детството си беше имала гувернантка-французойка и бе успяла да закачи нещо от езика.

Намерихме къщата без затруднения: средно голяма дървена бяла постройка, разположена в средата на приятна градина. Знаех, че това не е основната резиденция на художника, която беше в Кан, но сигурно тук му се струваше по-хладно през горещите летни месеци.

— Успех! — казах аз на Ясмин. — Ще те чакам сто метра понадолу.

Тя слезе от колата и тръгна към портата. Наблюдавах я: носеше ниски обувки и кремава ленена рокля, без шапка. Хладна и целомъдрена, тя влезе през портата и се запъти нагоре по пътеката, като небрежно размахваше ръце. Походката ѝ беше лека, дори малко играва. Приличаше по-скоро на млада послушничка, която отива да види майката игуменка, отколкото на жена, която е на път да предизвика сочна експлозия в ума и тялото на един от най-великите художници на света.

Беше топъл слънчев следобед. Седнал в откритата кола, неусетно съм задрягал и съм спал до момента, в който, два часа по-късно, Ясмин отвори вратата и седна на седалката до мен.

— Какво стана? — скочих аз. — Кажи ми бързо! Добре ли мина всичко? Видя ли го? Взе ли каквото трябва?

В едната си ръка тя държеше дамската си чантичка, а в другата стискаше малък кафяв пакет. Отвори чантичката и измъкна отвътре лист с подписа на Реноар и безценното гумено нещо. Подаде ми ги, без да каже дума. На лицето ѝ имаше странно изражение — нещо като смесица от възторг и страхопочитание и имах чувството, че дори не ме чува, когато ѝ говоря. Беше на километри от действителността, на хиляди километри.

— Какво става с теб? — попитах аз. — Защо мълчиш като риба?

Тя гледаше право напред през стъклото на колата и дори не ме чу. Очите ѝ светеха като звезди, цялото ѝ лице сияеше в просветлено, почти блажено изражение.

— По дяволите, Ясмин. Какво става с теб? Изглеждаш така, сякаш си видяла привидение.

— Просто карай към хотела — каза тя — и ме остави на мира.

Прибрахме се в хотела, без да се пророни дума и всеки отиде в стаята си. Аз веднага се заех да проверя потентността на семенната течност. Сперматозоидите бяха живи, но концентрацията беше крайно незадоволителна. Успях да направя само десет сламки. Но това бяха десет здрави, потентни сламки с по двайсет милиона сперматозоида в тях. По дяволите, помислих си аз, за тези сламки някой ще даде страшно много пари в близките години. Ще бъдат толкова безценни, колкото първото фолио на Шекспир. Поръчах шампанско и чиния foie gras и изпратих съобщение на Ясмин, че се надявам да се присъедини към мен.

Тя дойде половин час по-късно. Носеше малкия кафяв пакет. Налях ѝ шампанско и ѝ подадох една препечена филийка с foie gras. Тя прие шампанското, но не погледна филийката. Мълчеше през цялото време.

— Хайде де — подканих я аз, — кажи какво те притеснява.

Тя изпи чашата си на един дъх и я протегна за още шампанско. Изпи половината от това, което ѝ налях втория път и я остави на масата.

— За бога, Ясмин! — извиках аз. — Ще ми кажеш ли какво се случи?

Тя ме погледна право в очите и каза просто:

— Той ме разтърси.

— Искаш да кажеш, че те е ударил. Боже господи, наистина много съжалявам! Лошо ли те удари?

— Не се прави на глупак, Осуалд.

— Какво искаш да кажеш тогава?

— Това, което казах — че бях разтърсена от него. Той е първият човек, който ме е поразявал така.

— О, боже, чак сега разбрах какво искаш да кажеш!

— Този човек е истинско чудо — каза тя. — Този човек е гений.

— Разбира се, че е гений. Нали затова го избрахме.

— Да, но той е и красив гений, Осуалд, толкова е красив, и нежен, и прекрасен. Никога през живота си не съм срещала човек като него.

— Виждам, че наистина те е разтърсил.

— Да, наистина ме разтърси.

— Е, какъв ти е проблемът тогава? Виновна ли се чувствуваш?

— О, не! Въобще не се чувствам виновна. Просто съм зашеметена.

— Ще има да се зашеметяваш още много, преди да приключим

— казах аз. — Той не е единствения гений, когото ще посетиш.

— Знам — отвърна тя.

— Не се отказваш от играта, нали?

— Разбира се, че не. Налей ми още малко вино.

Напълних за трети път чашата ѝ, а бяха минали само няколко минути. Тя седеше и пиеше шампанското. После изведнъж каза:

— Слушай, Осуалд...

— Слушам те.

— До този момент гледахме на цялата тази работа малко като на шега, нали? Всичко беше един голям майтап.

— Глупости! Аз го приемам много сериозно.

— Ами майтапите за Алфонсо?

— Ти се майтапеше за него, не аз.

— Да, защото той е шут. Той го заслужава.

— Все още не разбирам накъде биеш.

— Реноар е различен — каза тя. — Ето накъде бия. Той е гигант.

Картините му ще бъдат ценени високо векове напред.

— Също и спермата му.

— Мълкни за малко и ме изслушай! Това, което искам да кажа, е, че някои хора са шутове, а други не са. Алфонсо е шут. Всички крале са шутове. Имаме и още няколко шута в списъка.

— Кой например?

— Хенри Форд. И той Фройд от Виена. За мен той също е шут. И безжичното момче Маркони. И той е шут.

— Какво точно се опитваш да mi кажеш?

— Опитвам се да ти кажа, че нямам абсолютно нищо против да си правя майтап с шутовете. Нямам нищо против и да бъда малко грубичка с тях, ако се налага. Но да пукна, ако тръгна да забивам игли за шапки в задниците на хора като Реноар, Конрад или Стравински. Не и след това, което видях днес.

— Какво видя днес?

— Казах ти вече, видях един наистина велик и прекрасен човек.

— Който те разтърси.

— Да, който направо ме порази.

— Нека да ти задам един въпрос: а той забавлява ли се?

— Разбира се! Това беше невероятно преживяване за него.

— Разкажи mi как стана всичко.

— Не — отсече тя. — Нямам нищо против да ти разказвам за шутовете. Но гениите са лични преживявания.

— Той в инвалидна количка ли беше?

— Да. Даже вече трябва да си завързва четката за ръката; защото не може да я държи с пръсти.

— Заради артрита, нали?

— Да.

— И ти му даде от суданска муха?

— Разбира се.

— Не му дойде много, нали?

— Не. Когато си на тази възраст, дори имаш нужда от това.

— И той ти подари картина — казах аз и посочих кафявия пакет.

Тя го разви и извади малко платно без рамка. Беше портрет на младо момиче с дълги златни коси, розови бузи и сини очи — великолепна малка картина, истинско чудо, неземно красиво. От платното се процеждаше омайна мека светлина, която изпълваше цялата стая.

— Не съм го молила за нея — каза Ясмин. — Той ме накара да я взема. Не е ли прекрасна?

— Да — казах аз, — наистина е прекрасна.

XVI.

Драматичният ефект, който посещението ни в Есои предизвика у Ясмин, слава богу, не успя да разруши удоволствието от по-нататъшните ни операции. Аз лично винаги съм се затруднявал да гледам сериозно на нещата и ми се струва, че ако всички следваха моя пример, светът щеше да бъде много по-хубав. Аз нямам никакви амбиции. Сигурно вече сте се досетили, че девизът ми е: „По-добре да си навлечеш леко мъррене, отколкото да направиш нещо, което не ти се прави“. Всичко, което искам от живота, е да се забавлявам. Но за да се постигне това блажено състояние, първо трябва да се спечелят много пари. Без пари сибаритът не може да съществува. Парите са ключът към царството му. На всичко това придирчивият читател ще отговори: „Казвате, че сте лишен от всякакви амбиции, но не съзнавате ли, че желанието да се натрупат пари само по себе си е една от най-грозните амбиции?“.

Не е задължително. Важен е начинът, по който се натрупват парите — той определя дали желанието е грозно или не. Аз, например, съм много внимателен при подбора на методите, с които си служа. За мен най-важното е: първо, да се забавлявам безкрайно, докато го правя и второ, хората, от които измъквам плячката също да се забавляват безкрайно. Това е много простишка философия и горещо я препоръчвам на всички бизнес магнати, шефове на казина, министри на финансите и бюджетни директори по света.

Две неща ми правеха най-силно впечатление през този период. Първо: невероятното усещане за духовна извисеност, което получаваше Ясмин след всяко посещение при някой от великите хора на изкуството. Тя излизаше от техните къщи (или ателиета) със сияещ поглед и с по една великолепна червена роза, разцъфнala на всяка буза. Което ме караше да се замислям дали хората с подчертани творчески способности не притежават и по-специални сексуални умения. Дали изумителните им оригиналност и изобретателност не се прехвърляха и в други области? И ако наистина беше така, дали знаеха

разни тайни и магически методи за възбуждане на жените, които ние, обикновените мъже, никога няма да узнаем? Алени рози на бузите на Ясмин и особеният блесък в очите ѝ ме караха да подозирам, да си призная леко неохотно, че това наистина е така.

Второто нещо, което ме впечатли в цялото начинание, беше невероятната лекота, с която вървяха нещата. Ясмин изглежда нямаше никакви затруднения да измъкне стоката от съответния мъж. Всъщност, колкото повече се замислям за това, толкова повече откривам, че тя никога нямаше и да има затруднения по този въпрос. Първо на първо, мъжете са по природа полигами същества. Добавете към това и отдавна доказания факт, че гениалните хора на изкуството са по правило по-потентни от обикновените мъже, (също както и по-лесно стават алкохолици) и ще започнете да разбирате защо Ясмин никога нямаше да има проблеми. Значи какво се получава: един изключително надарен и следователно хиперактивен мъж, солидно подплатен с прах от най-хубавите судански мухи, се оказва лице в лице с младо, неописуемо красиво момиче. Е, той вече е готов. Той е приготвен и поднесен на хрупка препечена филийка от момента, в който гълтне фаталното бонбонче. Убеден съм, че и папата, поставен при същите условия, ще захвърли расото си точно след девет минути, както всички останали.

Но да се върна там, откъдето бях започнал.

След посещението при Реноар, се прибрахме в щабквартирата в Париж. На ход беше Моне. Закарах Ясмин до великолепната му къща в Дживърни. Тя се бави вътре повече от три часа, но аз нямах нищо против. Тъй като знаех много добре, че ми предстоят и други такива дълги чакания, бях инсталирал в задната част на колата малка библиотека: пълният Шекспир, малко Джейн Остин, малко Дикенс, малко Балзак и последните издания на Киплинг.

Когато Ясмин най-сетне се появи, видях, че носи под мишница огромно платно. Вървеше бавно, просто се разхождаше по тротоара като унесена, но когато се приближи, първото нещо, което забелязах, беше вече познатият ми екстатичен блесък в очите ѝ и великолепните червени рози на бузите ѝ. Приличаше на красива питомна тигрица, която току-що е наляпала императора на Индия и е харесала вкуса му.

— Наред ли е всичко? — попитах аз.

— Да — промърмори тя.

— Дай да видя картината.

Беше великолепен искрящ пейзаж на водните лилии в малкото градинско езерце зад къщата на Моне — истинска прелест.

— Той каза, че съм магьосница.

— Прав е.

— Каза, че съм най-красивата жена, която някога е виждал.

Помоли ме да остана.

Оказа се, че спермата на Моне е с почти два пъти по-голяма концентрация от тази на Реноар, въпреки че Моне беше година по-стар. Успях да напълня двайсет и пет сламки. Във всяка от тях се съдържаше минималното необходимо количество от двайсет милиона сперматозоида, но и така бяха добре. Щяхме да ги продаваме за десетки хиляди в близко бъдеще, пресмятах аз.

По това време извадихме голям късмет, защото в Париж беше пристигнал един много динамичен и впечатляващ балетен продуцент на име Диагилев. Този Диагилев притежаваше таланта да разпознава истински надарените творци и през 1919 г., когато се беше заел да прегрупира състава си след войната и да изгответя нови балетни репертоари, беше съbral около себе си група доста талантливи хора. В момента, например, с него работеха:

Игор Стравински, дошъл специално от Швейцария, за да напише музиката за диагилевата „Пулчинела“. Пабло Пикасо правеше декорите.

Пикасо също така правеше декорите за „Триъгълната шапка“.

Анри Матис беше нает да направи дизайна, костюмите и декорите за „Le Chant de Rossignol“.

И още един художник, за когото никога не бяхме чували — Андре Дерен, се занимаваше с подготовката на декорите за „La Boutique Fantasque“.

Стравински, Пикасо и Матис вече бяха в списъка. След като преценихме, че мнението на мосю Диагилев е по-компетентно от нашето, решихме да включим и Андре Дерен. Всички тези мъже в момента бяха в Париж.

Оправихме първо Стравински. Ясмин влязла при него направо, точно докато той работел на пианото по „Пулчинела“. Бил по-скоро изненадан, отколкото ядосан.

— Здравейте — казал той. — Коя сте вие?

— Пропътувала съм цялото разстояние от Лондон до Париж, за да ви предложа едно малко бонбонче — отвърнала тя.

Това абсурдно обяснение, което Ясмин щеше да използва неведнъж, напълно обезоръжило този мил и дружелюбен човек. Нататък било лесно и въпреки че умирах за пикантни подробности, Ясмин отказа да говори.

— Можеш поне да ми кажеш какъв беше като човек.

— Сияещ — отвърна тя. — Толкова сияещ, и толкова бърз, и толкова остроумен! Имаше огромна глава и нос като варено яйце.

— Гений ли е?

— Да, гений е. В него я има искрата. Същата искра, която я имаше и в Реноар, и в Моне.

— Каква е тази искра? — попитах аз. — Къде е? В очите ли?

— Не. Не е на никакво специално място. Просто я има. Знаеш, че я има. Като невидимо изльчване е.

От Стравински направих петдесет сламки.

Следващият беше Пикасо. По онова време той работеше в студиото си на Рю дьо ла Бети. Закарах Ясмин дотам и я оставил пред разпадаща се дървена врата, покрита с почти напълно олющена кафява боя. Нямаше звънец или метална скоба за почукване, затова Ясмин просто блъсна вратата и влезе. Настаних се удобно в колата с „La Cousine Bette“ — роман, който все още считам за най-доброто постижение на френския майстор.

Не бях прочел и четири страници, когато вратата на колата се отвори с трясък и Ясмин се друсна на седалката до мен. Пуфтеше като кашалот, а косата ѝ стърчеше на всички посоки.

— За бога, Ясмин. Какво се е случило?

— О, божичко — задъхваše се тя. — О, божичко!

— Изхвърли ли те? — извиках аз. — Направи ли ти нещо?

Тя се задъхваše прекалено силно, за да може да ми отговори веднага. Тънка струйка пот се стичаше по слепоочието ѝ. Изглеждаше така, сякаш е обиколила четири пъти квартала, гонена от маниак с готварски нож. Изчаках я да се успокои.

— Не се притеснявай — казах аз. — Няма начин да минем без един-два неуспеха. Този човек е демон!

— Какво ти направи?

— Той е бик! Той е като малък кафяв бик!

— Кажи ми какво стана.

— Влязох в ателието му. Той рисуваше по някакво голямо платно и когато се обърна и ме погледна, очите му така се разшириха, че станаха като огромни черни балони. После извика „Оле!“ или нещо такова и започна бавно да се придвижва към мен, някак си леко приклекнал, все едно всеки момент ще скочи...

— И скочи ли?

— Да. Скочи.

— Боже господи!

— Дори не си остави четката.

— Значи не успя да му сложиш шлиферчето?

— Не. Нямах време дори да си отворя чантата.

— По дяволите!

— Той беше като ураган, Осуалд.

— Не можа ли да го позабавиш малко? Спомни си как се справи със стария Уърсли.

— Нищо не беше в състояние да спре този мъж.

— На пода ли те събори?

— Не. Хвърли ме върху някакво мръсно канапенце, по което имаше разхвърляни туби с бои.

— Личи си. Виж, цялата ти рокля е омащана.

— Знам.

Не можех да се сърдя на Ясмин за неуспеха, знаех това. И все пак доста се ядосах. Това беше първият ни пропуск. Молех се за в бъдеще такива неща да не се случват.

— И знаеш ли какво направи след това? — каза Ясмин. — Просто си закопча панталоните и каза: „Благодаря ви, мадмоазел. Това беше много ободрително. А сега трябва да продължа да работя“. И наистина ми обърна гръб, Осуалд! Просто се обърна и продължи да рисува!

— Той е испанец — казах аз. — Като Алфонсо.

Слязох от колата, за да навия манивелата. Когато се върнах, Ясмин оправяше косата си пред огледалото.

— Не ми се иска да го призная — каза тя, — но всичко това много ми хареса.

— Знам — отвърнах аз.

— Феноменална енергичност!

— Кажи ми, гений ли е мосю Пикасо?

— Да. Много беше силно. Той ще стане страшно популярен един ден.

— По дяволите.

— Не можем да превземем всички, Осуалд.

— Сигурно си права.

Следващият беше Матис.

Ясмин се бави при него някъде около два часа и пак, дявол да я вземе, се измъкна с платно под мишница: истинска магия, пейзаж на фон, с дървета в синьо, зелено и алено, с подпис и датата 1905 г.

— Страхотна картина! — казах аз.

— Страхотен мъж! — каза тя.

И това беше всичко, което чух за Анри Матис. Нито дума повече. Петдесет сламки.

XVII.

Портативният ми контейнер за течен азот беше започнал да се напълва със сламки. Дотук бяхме минали през крал Алфонсо, Реноар, Моне, Стравински и Матис. Но имаше място и за още няколко. Една сламка събираще четвърт кг течност, беше малко по-дебела от кибритена клечка и наполовина толкова дълга. Петдесет сламки, наредени плътно една до друга в металната рейка, заемаха много малко място. Прецених, че мога да сместя още три партиди, затова съобщих на Ясмин, че преди да заминем обратно за Англия, ще посетим Марсел Пруст, Морис Равел и Джеймс Джойс. И тримата живееха в околностите на Париж.

Ако съм създал у вас впечатлението, че аз и Ясмин правехме посещенията си в горе-долу последователни дни, много съм ви заблудил. Всъщност, ние се движехме бавно и обмисляхме внимателно всеки следващ ход. Подготовката за едно посещение ни отнемаше обикновено по седмица. През това време аз напълно разузнавах жертвата. Никога не рискувахме просто да отидем до къщата, да позвъним на вратата и да се надяваме на най-доброто. Преди да пристъпим към человека, вече знаехме всичко за навиците и работните му часове, за семейството и прислугата му, ако имаше такива и винаги се съобразявахме с тези неща при избора на момента. И въпреки това, от време на време се налагаше Ясмин да изчаква в колата, докато някая съпруга или прислужник излязат на пазар.

Мосю Пруст беше на ред. Тогава той беше четирийсет и три годишен и преди шест години, през 1913-а, беше публикувал „*Du Cote de chez Swann*“. Съвсем накърно бе излязла „*A l’Ombre des Jeunes Filles en Fleurs*“. Тази книга се посрещна от критиците с много ентузиазъм и му извоюва наградата „Гонкур“. Но едно нещо ме притесняваше в мосю Пруст. След като поразпитах тук-там, се убедих, че той наистина е много странна птица. Беше доста богат. Абсолютен сноб. Заклет антисемит. Безкрайно суетен. Хипохондрик, страдащ от астма. Спеше до четири часа следобед и будуваше цяла нощ. Живееше с някаква

вярна прислужничка-пазачка на име Селест в апартамент на Рю Лорент-Пизе №8. Къщата принадлежеше на прочутата актриса Режан, чийто син обитавал апартамента непосредствено под този на мосю Пруст, а самата актриса разполагала с останалата част от сградата.

Научих, че мосю Пруст бил, в буквния смисъл на думата, абсолютно безскрупулен и не се свенял да използва и словесен натиск, и пари, за да предизвиква въодушевени статии за книгите си по вестници и списания. От горе на това, бил заклет хомосексуалист. Никоя жена, освен вярната Селест, не била допускана в спалнята му. За да поразгледам по-отблизо този особняк, си уредих покана за вечеря у неговата близка приятелка, принцеса Сутцо. Там открих, че мосю Пруст не беше нищо особено на външен вид. Черните му мустаци, кръглите му изпъкнали очи и дребната му, отпусната фигурка, го караха да изглежда досущ като един актьор от кинематографичния еcran — Чарли Чаплин. По време на вечерята мосю Пруст непрекъснато се оплакваше, че в трапезарията ставало течение и се държеше като прокурор на съдебно заседание — очакваше всички да мълчат, докато той говори. Спомням си две невероятни изказвания от негова страна онази вечер. За мъжете, които предпочитат жени, той каза: „Аз знам какво им е — те са абсолютно ненормални“. А по някое време го чух да казва: „Любовта към мъжете води до мъжественост“. С други думи, щекотлив случай беше този Пруст.

— А, чакай малко — прекъсна ме Ясмин, докато й разказвах всичко това. — Да пукна, ако тръгна да се занимавам с някакъв педераст.

— Защо не?

— Не ставай глупав, Осуалд, ако той наистина е заклет, стопроцентов педал...

— Той използва думата „обратен“.

— Въобще не ме интересува коя дума използва.

— Това е много прустова дума — казах аз. — Погледни я в речника и ще видиш, че едно от значенията й е „обърнат с главата надолу“.

— Няма да му позволя да обръща мен с главата надолу, много моля.

— Добре де, не се вълнувай толкова.

— Все едно, това е загуба на време. Той дори няма да ме погледне.

— Аз мисля, че ще те погледне.

— Какво искаш от мен, да се облека като момченце, което пее в църковен хор ли?

— Ще му дадем двойна доза от суданска муха.

— Това няма да промени навиците му.

— Не, но така ще го разгорещи, че въобще няма да го интересува към кой пол принадлежиши.

— Той ще ме направи обратна.

— Няма да те направи обратна.

— Ще ме направи обратна като кавичка.

— Вземи си иглата за шапка.

— Не, няма да стане. Ако той наистина е абсолютно, двайсет и четири каратово педи, тогава всички жени са физически противни за него.

— Много е важно да го изстискаме — настоявах аз. — Колекцията ни няма да е пълна без петдесет сламки от него.

— Наистина ли е толкова важен?

— Ще бъде! Сигурен съм в това! Ще има огромно търсене на пазара за деца от Пруст в следващите години.

Ясмин се загледа през прозореца на хотела в облачното лято над небе над Париж.

— В такъв случай — каза тя замислено, — има само един начин.

— Какъв? — попитах аз.

— Ти да се срещнеш с него.

Бях толкова шокиран, че подскочих.

— Я по-полека — казах.

— Той иска мъж. Е, ти си мъж. Ти си идеален! Ти си млад, красив и развратен.

— Да, но не съм манаф.

— Страх те е, това е всичко.

— Глупости! Въобще не ме е страх! Просто работата на бойното поле е твоя специалност, не моя.

— Кой го назва?

— Аз не мога да се справя с един мъж, Ясмин, и ти много добре го знаеш.

— Това не е мъж. Това е педал.

— По дяволите, Ясмин! — извиках аз. — Проклет да бъда, ако допусна това малко педерастче да се докосне до мен! Трябва да знаеш, че дори една обикновена клизма ме кара да сънувам кошмари в продължение на една седмица.

— Сега сигурно ще ми кажеш и че имаш тесен сфинктер.

— Да. И не изгарям от желание мосю Пруст да ми го разширява.

— Ти си страхливец, Осуалд.

Случаят беше безнадежден. Нацепих се. Ясмин стана и си наля едно питие. Налях си и аз. Отпивахме от чашите си мълчаливо. Беше късен следобед.

— Къде ще вечеряме днес? — попитах аз.

— Все ми е едно — отвърна тя. — Мисля, че първо трябва да се опитаме да разрешим проблема с мосю Пруст. Не ми се иска да се измъкне това малко педерастче.

— Някакви идеи?

— Мисля.

Налях си още едно питие.

— Искаш ли? — предложих и на нея.

— Не — отвърна тя.

Оставих я да мисли. След малко тя каза:

— Добре... чудя се дали това ще свърши работа...

— Кое?

— Току-що ми хрумна една малка идейка.

— Кажи ми.

Ясмин не отговори. Тя стана, отиде до отворения прозорец и се надвеси навън. Стоя така цели пет минути, дълбоко замислена и неподвижна. Наблюдавах я, но не казах нито дума. Изведенъж тя протегна назад дясната си ръка и започна да опипва въздуха с пръсти, все едно се опитваше да хване някаква муха. Не се обърна нито за миг, просто висеше там, над отворения прозорец и ловеше тези невидими, несъществуващи муhi зад гърба си.

— Какво, по дяволите, става? — не издържах аз.

Тя се обърна и ме погледна. На лицето ѝ беше цъфнала широка усмивка.

— Страхотна идея! — извика тя. — Много ми харесва! Умница съм си аз.

— Кажи ми де, хайде!

— Няма да е много лесно. Ще трябва да съм страшно бърза и ловка. Каквато всъщност съм. Сега, като се замисля, при крикет винаги хващах топката по-добре от брат ми.

— За какво, по дяволите, става въпрос?

— Трябва да се дегизирам като мъж.

— Лесна работа. Въобще не е проблем.

— Един красив, млад мъж.

— Ще му дадеш ли от праха?

— Да. Двойна доза.

— Не е ли малко рисковано? Спомни си случката със стария Уърсли.

— Точно такъв го искам — пощурял от страст!

— Ще ми кажеш ли най-накрая какво точно си намислила да направиш?

— Стига си задавал въпроси, Осуалд. Остави това на мен.

— Мосю Пруст е шут, затова ще играя с него като с шут. За мен това е честна игра.

— Не си права — казах аз. — Пруст не е шут. Пруст е гений. Но си вземи иглата за всеки случай. — Онази, кралската игла, дето е била три сантиметра в задника на испанския крал.

— Бих била по-спокойна с готварски нож.

Следващите няколко дена минаха в приготовления.

Трябваше да облечем Ясмин като мъж. Казахме на шивача, на майстора на перуки и на обущаря, че се подготвяме за някакъв невероятно голям и пищен маслен бал и те се заеха да ни помогат с ентузиазъм. Просто е невероятно какво може да направи подходящата перука с едно лице. В момента, в който Ясмин си сложи готовата перука и махна грима, тя се превърна в мъж. За костюма избрахме: бледосиви панталони, синя риза, копринена широка вратовръзка, жилетка на цветчета и сиво-бежово сако. Обувките: лачени бомбета в бяло и кафяво. Шапката: мека и с широка периферия, цвят екрю. Прикрихме благородните възвишения на гърдите ѝ като ги превързахме с широк бандаж от креп. Научих я да говори с леко шепнещ глас, за да снижава тембъра си и няколко пъти изрепетирахме думите, които трябваше да каже първо на Селест и после на самия мосю Пруст.

След една седмица бяхме напълно готови. Ясмин все още не ми беше казала как възнамерява да се справи, без да бъде обърната по типично прустовски начин, а и аз не я разпитвах повече за това. Бях достатъчно доволен, че се е съгласила въобще да се заеме с него.

Решихме, че ще позвъни на вратата му към седем вечерта, когато вече е станал и е бил буден поне три часа. Помогнах й да се облече в Риц. Перуката беше великолепна: с дълги, златно-бронзови къдрици. Бледосивите панталони, жилетката на цветчета и сиво-бежовото сако я превръщаха в леко женствен, но поразително красив млад мъж.

— Никой педераст няма да може да ти устои — казах аз.

Тя се усмихна, но не ми отговори.

— Чакай — спрях я аз на вратата, — панталоните ти са издайнически празни. Това направо може да провали нещата.

На бюфета имаше панер с плодове — подарък от ръководството на хотела. Избрах един средно голям банан. Ясмин смъкна панталона си и закрепихме банана към ханша ѝ с лейкопласт. Когато се загаши отново, ефектът беше поразяващ: едно малко съблазнително хълмче издуваше многозначително панталоните ѝ точно на подходящото място.

— Ще го види — казах аз. — И ще се побърка.

XVIII.

Слязохме долу и се качихме в колата. Подкарах към Рю Лоран Пише. Спрях на около двайсет метра от №8, на отсрещната страна на улицата. Къщата беше голяма, каменна, с черна входна врата.

— Хайде, тръгвай — казах аз. — Пожелавам ти успех. Мосю Пруст е на втория етаж.

Ясмин слезе от колата.

— Този банан е малко неудобен — подхвърли тя.

— Е, сега знаеш какво е да си мъж.

Тя се обърна и закрачи към къщата, пъхнала ръце в джобовете на панталоните си. Видях, че опита входната врата. Не беше заключена, може би защото всички в къщата живееха поотделно. Ясмин отвори вратата и влезе.

Настаних се удобно в колата и зачаках. Аз, генералът, бях направил всичко, което е по силите ми, за подготовката на предстоящата битка. Останалото зависеше от Ясмин — войника. Тя беше добре въоръжена — двойна доза прах (накрая се спряхме на този вариант) и дългата игла за шапка, по чийто страховит връх все още личаха следите от засъхнала кралска кръв. Ясмин бе отказала да ги изтрие.

Вечерта беше гореща и облачна, в края на август. Платненият покрив на синия ми Ситроен „Торпедо“ лежеше спуснат назад. Седалката беше удобна, но не можех да се концентрирам върху книгата, която се опитвах да чета. Бях прекалено неспокоен. Виждах добре къщата и започнах да я разглеждам не без възхищение. Очите ми се спряха върху огромните прозорци на втория етаж, където живееше мосю Пруст. Зелените кадифени пердета бяха дръпнати настрани, но не можех да видя какво става в стаята. Може би точно в този момент Ясмин беше вътре и декламираше фразите, които бяхме репетирали така старателно: „Моля да ми простите, мосю, но аз съм влюбен във вашето изкуство. Дошъл съм чак от Англия, само за да почета огромния ви талант. Моля ви, приемете тази малка кутия шоколадови

бонбони... много са вкусни... имате ли нещо против да си взема един... а ето и за вас, опитайте...“.

Изтекоха двайсет минути. Изтече половин час. Непрекъснато поглеждах часовника си. Отношението на Ясмин към „това малко педерастче“ ме караше да мисля, че срещата ѝ с него няма да премине под формата на приятен разговор *tate a tate*, както беше станало с Реноар и Моне. Даже напротив, мислех си, посещението щеше да бъде кратко, делово и може би доста мъчително за великия писател.

Оказа се, че съм бил прав, поне за бързината. Точно трийсет и три минути след влизането на Ясмин в къщата, черната входна врата се отвори и тя изхвърча на улицата.

Опитвах се да открия следи от боричкане по дрехите ѝ, докато идваše към колата, но не забелязах нищо такова. Меката, кремава шапка стоеше килната на главата ѝ под същия кокетен ъгъл, както преди и общо взето цялата изглеждаше така спретната и свежа, както при влизането си в къщата.

Или се лъжех? Не ходеше ли някак по-сковано, по-тромаво от преди? Да, точно така... И не движеше ли великолепните си дълги крака някак по-внимателно от обикновено? Да, имаше нещо такова... Всъщност походката ѝ беше като на човек, който е карал колело с неудобна седалка доста дълго време и най-сетне е слязъл от него.

Тези дребни детайли ме успокоиха. Те бяха доказателство за жестоката битка, която галантният ми войник със сигурност беше провел.

— Браво — казах аз, когато тя седна в колата.

— Какво те кара да мислиш, че съм успяла?

Много беше свежа нашата Ясмин!

— Само не ми казвай, че не си.

Тя не ми отговори. Настани се удобно в колата и затвори вратата.

— Аз трябва да знам, Ясмин, защото ако си успяла да измъкнеш плячката, трябва да бързам да я замразя, преди да е станало прекалено късно.

Да, тя беше успяла. Разбира се, че беше успяла. Подкарах бясно обратно към хотела, където направих петдесет изключителни сламки. Всяка от тях, според теста ми за концентрация, съдържаше най-малко седемдесет и пет милиона сперматозоида. Сега вече със сигурност знам, че са били истински ударни дози, защото днес, деветнайсет

години след случая, мога да заявя абсолютно отговорно, че някъде из Франция тичат четиринайсет дечица, чийто баща е Марсел Пруст. Аз съм единственият човек, който знае това. Всичко се държи в пълна тайна. Тайна, известна само на мен и на майките. Съпрузите не знаят нищо. Това е тайна на майките. Трябваше да ги видите тези четиринайсет наивни, богати и амбициозни жени, запалени по литературата. Сигурно всеки ден се взират с умиление в децата си, заченати от спермата на Марсел Пруст и си мислят, че са станали майки на поредния велик писател. Лъжат се. Не съществуват никакви доказателства, поне до този момент, че преките потомци на велики писатели също са велики писатели. Понякога се раждат второстепенни писатели, но това е всичко.

С великите художници нещата като че ли стоят по малко по-различен начин. Вземете например Тение, или Брюгел, или Тиеполо, или дори Писаро. В музиката също е така. Великолепният Йохан Себастиян е притежавал толкова мощн талант, че просто е нямало начин да не предаде нещичко от него и на децата си. Но с писателите определено не е така. Най-великите от тях почти винаги изникват от неплодородна почва: от семействата на миньори, касапи или обеднели даскали. Но тази пристрастие не беше в състояние да спре снобски настроените по отношение на литературата богати дами, които искаха да имат бебета от великолепния мосю Пруст или изключителния мистър Джойс. Каквото и да е, моята цел беше да правя пари, а не да развъждам гении.

Някъде към девет часа вечерта вече бях приключил със замразяването на сламките и запечатването им в контейнера с течен азот. Ясмин се беше изкъпала и преоблякла в хубави женски дрехи. Заведох я на вечеря в „Максим“, за да отпразнуваме успеха. Тя все още не ми беше разказала нищо подробно.

От дневника си разбирам, че и двамата сме започнали вечерята си с порция escargots. Беше средата на август и дивите кокошки вече пристигаха от Йоркшир и Шотландия. Поръчахме си по една за основно ястие. Казах на оберкелнера, че трябва да бъдат пригответи полусурови. Поръчах още бутилка „Волне“ — едно от любимите ми бургундски вина.

— А сега — казах аз, след като приключихме с поръчките, — искал да ми разкажеш всичко.

— Подробен отчет ли искаш?

— Да. До най-малките детайли.

Ясмин взе една репичка от чинийката пред себе си, сложи я в устата си и бавно я схруска.

— На вратата имаше звънец — започна тя, — затова позвънихи. Отвори ми Селест. Трябваше да я видиш тази Селест, Осуалд. Беше мършава, с остръ нос, уста като нож и малки кафяви очички, които ме измериха от глава до пети с нескрито отвращение.

„Какво желаете?“ — попита остро тя.

Надрънках ѝ ония работи: че идвам чак от Англия, само за да поднеса един малък подарък на великия писател, когото боготворя.

„Мосю Пруст в момента работи“ — каза тя и се опита да затвори вратата, но аз сложих крак в процепа, бълснах я и влязох вътре.

„Не съм изминал целия път от Англия, само за да ми захлопнат вратата под носа — казах аз. — Много ви моля да уведомите господаря си, че съм тук.“

— Браво на теб! — възхитих ѝ се аз.

— Трябваше да бъльфирам — каза тя. — Селест се вторачи в мен.

„Името ви, моля?“

„Мистър Ботъмли — отвързах аз. — От Лондон.“

Много ми хареса това име.

— Подходящо е — казах аз. — Тя съобщи ли му?

— О, да. И той излезе в приемната, този малък, смешен педераст с изцъклени очички. Още държеше молив в ръка.

— И после какво стана?

— Веднага се впуснах да декламирам дългата реч, която ме накара да науча наизуст, но едва бях успяла да изрека: „Моля да ми простите, мосю, но аз...“, когато той вдигна ръка и извика: „Стоп! Вече ви простих!“.

Гледаше ме така, сякаш бях най-красивия, най-съблазнителния и най-желания млад мъж, който някога е виждал през живота си и бас държа, че наистина беше така.

— На френски ли си говорихте или на английски?

— По малко и от двете. Английският му не беше лош, на нивото на моя френски, така че нямаше значение.

— И той веднага си падна по теб?

— Не можеше да откъсне очи от мен!

„Това беше всичко. Благодаря ти, Селест“ — каза той и се облиза. Но това съвсем не се хареса на Селест. Тя не помръдна от мястото си. Явно, че надушваше някаква опасност.

„Свободна си, Селест“ — каза мосю Пруст, повишавайки тон.

Но тя продължаваше да стои там като закована.

„Не желаете ли още нещо, мосю Пруст?“ — попита тя.

„Желая да бъда оставен на мира“ — тросна се той.

Селест се нацупи и излезе от стаята.

„Моля ви, седнете, мосю Ботъмли — обърна се към мен той. — Мога ли да взема шапката ви? Извинявам се за неприятния инцидент. Прислужничката ми е малко властна. Все гледа да ме защитава.“

„От какво гледа да ви защитава, мосю?“ — попитах аз.

Той се усмихна и показва отвратителните си, редки зъби.

„От вас“ — отвърна той с галещ глас.

По дяволите, помислих си аз, тоя ще ме обърне всеки момент. Точно тогава, Осуалд, започнах сериозно да разсъждавам дали да му давам изобщо от суданска муха. Та на него вече лигите му течаха от страсть. Достатъчно беше да се наведа, за да си завържа обувката и край! Щеше да ми скочи като едното нищо!

— Но все пак му даде бонбончето, така ли?

— Да. Дадох му го.

— Защо?

— Защото, когато са под влиянието на праха, са по-лесно управляеми в някои отношения. Просто не знаят какво правят.

— Добре ли му подейства праха?

— Прахът винаги действа добре. Но това беше двойна доза, затова му подейства по-добре.

— Колко по-добре?

— При педерастите е различно.

— Вярвам ти.

— Нали се сещаш? Когато един нормален мъж е под въздействието на този прах, всичко, което иска да направи, е да изнасили жената пред себе си на място. Но когато един педераст е под въздействието му, той не тръгва да го прави веднага, а първо се опитва да докопа нишката на другия педераст.

— Лоша работа.

— Много лоша! Знаех, че ако го допусна достатъчно близо до себе си, всичко, което ще успее да докопа, ще бъде един сплескан банан.

— И какво направи?

— Непрекъснато отскачах назад. Накрая, естествено, цялата игра се превърна в една гоненица: той търчеше след мен из стаята, като събaryaше разни неща отляво и отдясно по пътя си.

— Доста изморително трябва да е било.

— Да. И точно по средата на цялата тая гоненица, вратата се отвори и ужасната Селест застана на прага и каза:

„Мосю Пруст, това, което правите, е абсолютно противопоказано за вашата астма.“

„Вън! — изкряска той. — Вън оттук, вещица такава!“

— Тя сигурно е свикнала на такова отношение.

— Да, очевидно. Както и да е, в средата на приемната имаше кръгла маса и знаех, че за да не може да ме хване, трябва да обикалям около нея. Колко момичета са били спасявани от лапите на разни дърти мръсници благодарение на такива кръгли маси! Лошото беше, че цялата тази гоненица явно му допадаше много и накрая взех да си мисля, че подобен род изпълнения са нещо като задължително въведение при тези момчета.

— Нещо като ритуалното изпушване на лула.

— Да. И през цялото време, докато обикаляхме около масата, той ми дрънкаше разни глупости.

— Какви глупости?

— Мръсотии. Просто не си заслужава да ги повтарям. Между другото, това с банана беше грешка.

— Защо?

— Прекалено голяма издутина се получаваше. Той веднага я забеляза. И през цялото време, докато ме гонеше около масата, я сочеше с пръст и възхваляваше качествата ѝ. Изгарях от желание да му кажа, че това е просто един малък, глупав банан от хотел Риц, но това не беше в сценария. Направо го побъркваше този банан, а суданска муха го удряше все по-здраво. И изведнъж изскочи следващият проблем: как, дявол да го вземе, щях да го накарам да си сложи гumenото нещо? Естествено, не можех да му кажа, че това са необходимите мерки против забременяване.

— Да, наистина.

— Искам да кажа, в края на краищата, аз дори нямах причини да нося в себе си такова нещо.

— Трудно. Много трудно. Как успя да се справиш с този проблем?

— Накрая просто го попитах: „Искате ли ме, мосю Пруст?“.

„Да! — изпищя той. — Искам те повече от всичко в моя живот! Стига си бягал!“

„Добре — казах аз, — но първо трябва да си сложите това смешно нещо, за да ви поддържа горенето.“

Извадих го от джоба си и го метнах през масата. Той спря да ме гони и се вторачи в него. Съмнявам се, че някога през живота си беше виждал такова нещо.

„Какво е това?“ — извика той.

„Нарича се «гъделичниче» — отвърнах аз — и е измислено от мистър Оскар Уайлд.“

„Оскар Уайлд! — извика той. — Ха-ха! Той е страхотен човек!“

„Той е изобретил гъделичничето — казах аз, — а лорд Алфред Дъглас му е помогал.“

„Лорд Алфред е друг достоен мъж!“ — извика той.

„Крал Едуард VII — продължавах да лъжа аз — е носел такова нещо със себе си навсякъде.“

„Крал Едуард VII! О, боже!“

Той взе гumenото нещо от масата.

„И е добро, казвате, така ли?“

„Удвоюва удоволствието — казах аз. — Бъдете добро момче и си го слагайте по-бързо, че вече нямам търпение.“

„Няма ли да дойдете да mi помогнете?“

„А, не. Сам ще си го сложите.“

И докато той си играеше с него аз... ами... аз трябаше да направя така, че той в никакъв случай да не види банана и така нататък... И все пак знаех, че ще дойде ужасният момент, в който ще трябва да си сваля панталоните...

— Малко рисковано цялото това нещо.

— Просто нямаше начин, Осуалд. Затова, докато той продължаваше да се мотае с великото изобретение на Оскар Уайлд, аз се обърнах с гръб към него, съмкнах си панталоните и се наведох

върху облегалката на дивана, което според мен беше правилната поза...

— Боже господи, Ясмин, не ми казвай, че си имала намерение да му позволиш да...

— Разбира се, че не — каза тя. — Но трябваше да направя така, че той да не може да докопа банана.

— Да, но той не ти ли скочи?

— Засили се към мен като стенобойна машина.

— Как го избегна?

— Въобще не съм го избягвала — усмихна се тя. — Точно в това е целият номер.

— Чакай, нещо не те разбрах. Щом се е засилил към теб като стенобойна машина и не си го избягнала, значи те е намушкал.

— Да, но не там, където ти си мислиш, че ме е намушкал. Гледай сега, Осуалд, аз много добре си спомнях едно нещо: аз много добре си спомнях случая с Уърсли и онзи бик и как Уърсли и брат му изльгали бика, че пишката му е там, където трябва да бъде, когато тя била на съвсем друго място. Нали Уърсли я беше хванал и я беше вкаран в една гумена торба?

— Е, ти така ли направи?

— Да.

— Но ти си нямала гумена торба като Уърсли.

— Защо се правиш, че не разбираш, Осуалд? За какво ми е гумена торба?

— Ами... не, не ти трябва, наистина... Ааа, сега разбирам какво имаш предвид, но... не ти ли беше малко трудно?... Искам да кажа, че... все пак ти си с гръб и... и той се е засилил към теб като стенобойна машина и... ти трябва да си била доста бърза, нали?

— Да, бях много бърза. Хванах го на сред полет.

— Той не се ли усети?

— Колкото и онзи бик се е усетил. Даже по-малко и ще ти кажа защо.

— Защо?

— Първо на първо, той направо се побъркваше от суданската муха, разбираш, нали?

— Да.

— Грухтеше, сумтеше и пляскаше ръце.

— Да.

— И главата му беше отнетната назад, също като на онзи бик.

— Да, най-вероятно.

— Но най-важното от всичко беше, че той ме мислеше за мъж.

Той си въобразяваше, че го прави с мъж, нали?

— Да.

— И нишката му беше на хубаво място и си прекарваше добре, нали?

— Да.

— Значи, в неговото собствено съзнание имаше само едно място, където тя може да бъде. Защото мъжете имат само една такова място.

Погледнах я с искрено възхищение.

— Писано му било да го прелъжа — каза тя, като измъкна един охлюв от черулката му и го сложи в устата си.

— Брилянтно! — казах аз. — Блестящо изпълнение!

— И аз останах много доволна от себе си.

— Това е абсолютната заблуда.

— Благодаря ти, Осуалд.

— Има само едно нещо, което не мога да разбера.

— Какво?

— Когато той се е засилил към теб като стенобойна машина, не се ли е прицелил все пак?

— Само до известна степен.

— Но той трябва да е много опитен в това.

— Миличкият ми Осуалд. Ти изглежда още не можеш да проумееш какво става с един човек, поел двойна доза прах от судански мухи.

Много добре знам, помислих си аз. Бях зад шкафовете в лабораторията, когато Уърсли я пое.

— Не — казах аз, — наистина не мога. Какво става с човек, поел двойна доза?

— Превръща се в берсек. Единият му край буквально не знае какво прави другия. Можех да му го навра в буркан с мариновани лукови главички и пак нямаше да се усети.

Убедил съм се от опит в една много проста истина за младите дами и тя е следната: колкото са по-красиви лицата им, толкова по-неделикатни са мислите им. Ясмин не правеше изключение. Ето я сега,

седи пред мен в „Максим“, облечена в разкошна рокля „Форчъни“ и изглежда в очите на целия свят като кралица Семирамида върху трона на Египет, а говори вулгарни неща.

— Говориш вулгарни неща — казах аз.

— Аз съм вулгарно момиче — ухили се тя.

„Волне“-то пристигна. Дегустирах го. Отлично вино. Баща ми казваше: „Никога не подминавай едно «Волне» внесено от добър търговец, ако фигурира в менюто на вината“.

— И как успя да се измъкнеш толкова скоро?

— Той беше много груб — каза тя. — Груб и някак си оствър. Все едно ми се беше качил гигантски омар.

— Отвратително.

— Ужасно беше. Имаше някаква тежка златна верига през гърдите; която непрекъснато стържеше по гръбнака ми. И часовник в джобчето на жилетката.

— Лошо за часовника.

— Да, строши се. Чух го как изпуска.

— Да, добре де...

— Страхотно вино е това, Осуалд!

— Да, знам. Но как успя да се измъкнеш толкова бързо?

— Това явно винаги ще бъде проблема с по-младичките. На колко години е този?

— На четирийсет и осем.

— Ами да, в разцвета на силите си. По-различно е, когато са на седемдесет и шест. Тогава дори и със суданската муха в един момент се изморяват.

— Но не и този?

— О, боже, не! Перпетуум-мобиле. Механичен омар.

— И ти какво направи?

— Какво ми оставаше да направя? Въпросът беше: или аз, или той. Затова го изчаках, докато приключи с първата експлозия, за да съм сигурна, че стоката е доставена, бръкнах в джоба на сакото си и извадих вярната игла.

— И го набоде, така ли?

— Да, но не забравяй, че този път трябваше да го направя с обратно завъртане, което никак не е лесно. Трябваше да извъртя ръката си назад.

— Разбирам.

— Добре, че бекхендът винаги е бил най-силното ми място.

— Имаш предвид в тениса?

— Да.

— И го уцели още от първия път?

— Дълбоко в основната линия. По-дълбоко и от краля на Испания дори. Първокласен удар!

— Той каза ли нещо?

— О, боже, той се разквича като прасе. Хвана се за задника и затанцува из стаята, пищейки през цялото време: „Селест! Селест! Викай доктор! Пронизаха ме!“. Дъртата кранта трябва да е гледала през ключалката през цялото време, защото се втурна веднага вътре и се впусна към него, крещейки: „Къде? Къде? Дайте да видя!“. Използвах момента, докато тя разглеждаше задника му, за да изскубна съществено важното гумено нещо от него и да се втурна навън, загащвайки се в движение.

— Браво! — похвалих я аз. — Какъв триумф!

— Всъщност, голям майтап беше. Доста се позабавлявах.

— Ти винаги се забавляваш.

— Много хубави охлюви — каза тя. — Огромни, пълни и сочни.

— В развъдниците ги слагат да постоят в стърготини два дена, преди да ги продават за готовене.

— Защо?

— За да изхвърлят всички отпадъци от себе си. Кога взе подписа му? Още в началото?

— Да. Винаги така правя.

— Но защо под него беше написано булевард Хосман, вместо Рю Лоран Пизе?

— Аз го помолих за това. Каза, че булевард Хосман е стария му адрес. Преместил се е от скоро.

— А, добре.

Прибраха празната чиния с черупки от охлюви и скоро след това донесоха дивите кокошки. Като казвам диви кокошки, имам предвид шотландски яребици, не тетреви, глухари или бели яребици. И те са добри, особено бялата яребица, но шотландската безспорно е кралицата. Няма на света по-крехко и по-вкусно мясо от нейното, стига разбира се да е ударена същия сезон. Уловът започва на

дванайсети август и всяка година очаквам тази дата дори с по-голямо нетърпение, отколкото датата първи септември, когато стридите излизат от Колчестър и Уитстейбъл. Също като говеждото филе, шотландската яребица трябва да се яде почти сурова, малко по-тъмна от първоначалния й кървав цвят, а в „Максим“ нямаше и да те погледнат с много добро око, ако си я поръчаш другояче.

Наслаждавахме се на яребиците, като бавно отрязвахме тънки парченца гърди и ги оставяхме да се стапят в устата ни, редувайки всяка хапка с гълтка ароматно „Волне“.

— Кой следва по списъка? — попита Ясмин.

Аз също си бях задал този въпрос.

— Трябваше да бъде мистър Джеймс Джойс, но може би ще е по-добре да се поразходим надолу до Швейцария, за да сменим малко пейзажа.

— Идеално. Кой е в Швейцария?

— Нижински.

— Той не е ли тук, в състава на оня Диагилев?

— Де да беше — казах аз. — Нещо се е побъркал този Нижински — въобразява си, че е женен за господ и ходи навсякъде с един огромен, златен кръст, овесен на шията.

— Колко жалко. Това значи ли, че вече не танцува?

— Никой не знае. Разправят, че танцуval в някакъв хотел в Сейнт Мориц само преди няколко седмици. Но това било просто моментно хрумване, за да позабавлява гостите.

— Той в хотел ли живее?

— Не. Има вила в Сейнт Мориц.

— Сам?

— За съжаление, не. Има жена, дете и цяла банда прислужници. Той е богат човек. Навремето взимаше огромни суми. Разправят, че Диагилев му плащал по двайсет и пет хиляди франка на едно представление.

— Мили боже! Ти виждал ли си го някога как танцува?

— Само веднъж, в годината, когато избухна войната, 1914-а, в стария театър Палас в Лондон. Постановката беше *Les Sylphides*. Зашеметяващо! Той танцува като бог.

— Умирам да се срещна с него! Кога заминаваме?

— Утрe. Нямаме време за губене.

XIX.

В този момент от разказа, точно когато се готвех да опиша пътуването ни до Швейцария и срещата с Нижински, писалката се отпусна в ръката ми и открих, че се колебая. Не започвах ли да се повтарям, да навлизам в шаблон? Ясно беше, че в следващите дванайсет месеца Ясмин щеше да се среща със страшно много и все очарователни мъже. Но начинът, по който протичаха тези срещи (с едно-две малки изключения, разбира се), беше на практика един и същ: тя им даваше бонбончето с праха, развихряше се поредния катаклизъм, после тя се измъкваше с плячката, и т.н., и т.н., в общи линии — нищо ново и колкото и интересен да беше самият човек, описанията можеха доста да досадят на моя читател. За мен нямаше нищо по-лесно от това да разкажа в детайли как срещнахме Нижински на една пътека в боровата гора под вилата му, както и стана, как Ясмин му даде бонбончето, след което го баламосвахме с приказки в продължение на девет минути, докато праха му подейства и как след това той подгони Ясмин в тъмната гора, прелитайки от камък на камък с великолепни високи подскоци. Но ако направех това, трябваше да опиша и срещата ни с Джеймс Джойс в Париж: Джеймс Джойс, облечен в тъмносин шевиотен костюм, с тъмна филцова шапка на главата и стари тенис обувки, обикаля като бесен около едно дърво и говори мръсотии. А след Джойс идваше ред на мистър Бонар и мистър Брак, след което Ясмин и аз направихме едно бързо обратно пътешествие до Кеймбридж, за да прехвърлим ценната стока в централния Дом на сперматата. Всичко това трябваше да стане бързо, защото с Ясмин вече бяхме навлезли в ритъм и не ни се искаше да прекъсваме, докато не приключим на практика с всички.

Уърсли страшно се зарадва като му показвах богатия улов. Сега вече имахме сламки от крал Алфонсо, Реноар, Моне, Матис, Пруст, Стравински, Нижински, Джойс, Бонар и Брак.

— А и добре си се справил със замразяването — похвали ме той, докато внимателно прехвърляше металните рейки с етикетчета от

портативния контейнер за течен азот в основния ни фризер в мазето на щабквартирата Дънроамин.

— Продължавайте в същия дух, деца — каза той, потривайки доволно ръце като зеленчукар, — продължавайте в същия дух.

И ние продължавахме. Беше началото на октомври. Смъкнахме се до южната част на Италия в търсене на Д. Х. Лорънс. Открихме го в Палацо Фераро на Капри. Живееше с дебелата Фрида и в този случай се наложи да я изведа на скалите за два часа, докато Ясмин се труди върху Лорънс. Но той ни поднесе малка изненада: когато се върнах тичешком в хотела в Капри и сложих семето му под микроскопа за обичайния тест, се оказа, че сперматозоидите са мъртви. Не се забелязваше никакво движение.

— О, боже — казах аз на Ясмин, — той бил стерилен.

— Не се държеше като такъв, във всеки случай — отвърна тя. — Беше направо като козел. Като разгонен козел.

— Ще трябва да го зачертаем от списъка.

— Кой е следващият?

— Джакомо Пучини.

XX.

— Пучини е велик — казах аз. — Гигант. С него трябва да успеем на всяка цена.

— Къде живее?

— Близо до Лука. На около петдесет километра западно от Флоренция.

— Разкажи ми за него.

— Пучини е един невероятно богат и известен човек. Построил си е огромна къща, вилата „Пучини“, на брега на малко езерце, близо до родното му село Тор дел Лаго. Той, Ясмин, е авторът на „Манон“, „La Boheme“, „Тоска“, „Мадам Бътерфлай“ и „Момичето от Златния запад“: всички до една шедъври. Той може да не е Моцарт, или Вагнер или дори Верди, но все пак е гениален и е гигант. Също така си пада малко особняк.

— В какъв смисъл?

— Невероятен женкар!

— Супер!

— В момента е на шейсет и една години, но това въобще не му пречи. Прославил се е като луд веселяк, незапомnen пияч, бесен шофьор, страсен рибар и още по-страсен ловец на диви патици. Но преди всичко той е сваляч и развратник. Някой веднъж казал за него, че преследва жени, дивеч и либрета, в тази последователност.

— Звучи много добре.

— Страхотен мъж! Има съпруга — една стара повлекана на име Елвира и ако щеш ми вярвай, тази Елвира веднъж била осъдена на пет месеца затвор, защото доказали, че е виновна за смъртта на една от приятелките на Пучини. Приятелката била прислужничка в къщата им и Елвира ги хванала с Пучини в градината късно една вечер. Последвал страхотен скандал, момичето било уволнено, но нещата не свършили дотам. Ужасната Елвира продължила да я преследва дълго след случая, докато накрая бедното девойче нагълтало отрова и

умряло. Семейството ѝ завело дело срещу Елвира и присъдата била пет месеца в пандиза.

— И тя излежала ли ги?

— Не. Пучини я измъкнал, като платил дванайсет хиляди италиански лири на семейството на момичето.

— Какъв е планът, в такъв случай? Просто отивам, звъня на вратата и влизам, така ли?

— Не. Така нищо няма да стане. Той е заобиколен от верни слуги и охраняван от свирепата си съпруга.

— Какво предлагаш в такъв случай?

— Можеш ли да пееш?

— Е, не съм Мелба, но имам приятно гласче.

— Идеално! — казах аз. — Значи това е начинът. Така ще го направим.

— Как? — попита Ясмин.

— Ще ти кажа по пътя.

Точно се бяхме върнали на континента от Капри. В момента се намирахме в Соренто. В тази част на Италия през октомври времето беше, горещо и небето бе ясно и синьо, когато натоварихме багажа си на верния Ситроен „Торпедо“ и потеглихме към Лука. Покривът лежеше сгънат назад и беше невероятно удоволствие да се возим в откритата кола по брега на морето от Соренто към Неапол.

— Първо, нека ти разкажа как Пучини се запознал с Карузо — казах аз, — защото това има пряка връзка с нещата, които ще трябва да направиш ти. Пучини вече бил световноизвестен. Карузо не съвсем, даже все още никой не знаел за него. Но той отчаяно искал да получи партията на Рудолф в операта „La Boheme“, която щяла да се поставя в Ливорно. Затова веднъж просто отишъл до вила „Пучини“, позвънил на вратата и помолил да се срещне с великия композитор. Почти не минавал ден, без разни второстепенни певци да направят опит да се доберат до Пучини, затова се налагало да го пазят от такива, иначе нямал да има минута покой.

„Кажете му, че съм зает“ — казал Пучини.

Но след малко слугата се върнал и му съобщил, че човекът отвън категорично отказва да си тръгне.

„Каза, че ще си опъне палатка в градината ви и ще живее в нея, докато не го приемете“ — допълнил той.

„Как изглежда?“ — попитал Пучини.

„Нисък, набит, с мустаци и бомбе. Казва, че е от Неапол.“

„Какъв певец е?“ — попитал Пучини.

„Каза, че е най-добрания тенор в света.“

„Те всички така казват“ — промърморил Пучини, но нещо — и той самият до ден-днешен не знае какво — го подтикнало да остави книгата, която четял и да излезе в антрето.

Входната врата била широко отворена и през нея се виждал дребничкият Карузо, който стоял в градината, точно пред къщата.

„Кой, по дяволите, сте вие?“ — извикал Пучини.

Карузо извисил великолепния си, плътен глас и отговорил с думите на Рудолф от една от ариите му в „La Boheme“:

„Chi son? Sono un poeta.“ „Кой съм аз? Аз съм поет.“

Пучини бил направо смаян от качеството на гласа. Никога през живота си не бил чувал такъв тенор. Той се втурнал към Карузо, прегърнал го и извикал:

„Рудолф е ваш!“

— Това е истински случай, Ясмин. Самият Пучини обича да го разказва. И днес, естествено, Карузо наистина е най-великия тенор в света, а той и Пучини са много близки приятели. Великолепна история, не смяташ ли?

— Да, но какво общо има тя с моето пеене? Гласът ми, както се досещаш, едва ли ще смае Пучини.

— Разбира се, че не. Но идеята е същата. Карузо е искал партия, ти искаш три кубични сантиметра сперма. А на Пучини ще му е много по-лесно да даде второто, отколкото първото, особено на такова красиво момиче като теб. Пеенето е просто трик, за да се привлече вниманието му.

— Продължавай тогава.

— Пучини работи само нощем, от около десет и половина вечерта до четири сутринта. По това време цялата къща спи. Точно в полунощ аз и ти се промъкваме в градината на вилата и виждаме къде е стаята, в която той работи и която, надявам се, е на приземния етаж. Някой от прозорците със сигурност е отворен, защото нощите все още са горещи. И така, аз се скривам зад един храст, а ти заставаш под отворения прозорец и започваш тихичко да пееш нежната ария „Un bel di vedremo“ от „Мадам Бътерфлай“. Ако всичко върви по план, Пучини

трябва да се спусне към прозореца и да види под него едно неописуемо красivo момиче — т.e. теб. Нататък вече няма проблеми.

— Това много ми харесва — каза Ясмин. — Италианците все си пеят един на друг под прозорците.

Когато пристигнахме в Лука, се укрихме в едно малко хотелче и там, в гостната му стая, седнал зад едно старо пиано, научих Ясмин да пее арията. Тя знаеше много малко италиански, но скоро научи думите наизуст и изпълняваше цялата ария доста сполучливо. Гласът ѝ не беше силен, но тя имаше много верен слух. Научих я да казва на италиански: „Маestro, обожавам вашето изкуство. Идвам чак от Англия, само за да...“ и т.н., и т.н., и още няколко други полезни фрази, между които, разбира се: „Единственото, за което ви моля, е да ми дадете един автограф върху собствения си бележник“.

— Смятам, че при него няма да имаш нужда от суданска муха — казах аз.

— И аз така мисля — отвърна тя. — Нека този път да я пропуснем.

— И никакви игли за шапки, ако обичаш — продължих аз. — Този човек е мой кумир и няма да позволя да бъде набоден.

— Иглата ще бъде абсолютно излишна, ако не му дам от праха — каза Ясмин. — С нетърпение очаквам да го видя, Осуалд.

— Сигурно ще си прекараши много добре.

Когато всичко беше готово, се вдигнахме с колата един ден и отидохме до вила „Пучини“, за да поогледаме терена. Сградата беше масивна, разположена на брега на широко езеро и заобиколена от всички страни с ограда, чиито яки метални пръчки бяха високи по три метра. Много гаден номер!

— Ще ни трябва стълба — казах аз.

Върнахме се в Лука и купихме малка дървена стълба, която сложихме на задната седалка на откритата кола.

Малко преди полунощ отново стояхме пред вила „Пучини“, вече готови за щурм. Нощта беше тъмна, гореща и тиха. Подпрях стълбата на металната ограда. Изкачих се по нея и скочих в градината от другата страна. Ясмин ме последва. Прехвърлих стълбата отвътре, за да е готова за отстъплението ни.

Веднага забелязахме единствената осветена стая в къщата. Прозорците ѝ гледаха към езерото. Хванах Ясмин за ръка и започнахме

да се промъкваме натам. Въпреки че нямаше луна, светлината от стаята се отразяваше във водата на езерото и хвърляше слаби отблъсъци върху градината и къщата. Градината беше пълна с дръвчета, храсти и цветни лехи. Много ми харесваше. Такива неща Ясмин наричаше „забавни“. Когато се приближихме достатъчно, дочухме звуците на пиано. Един от прозорците беше отворен. Допълзяхме до него и надникнахме в стаята. И ето там, вътре, седеше самият Пучини, само по риза, с пура в уста и тихичко потропваше на едно обикновено пиано, като от време на време спираше, за да запише нещо в някаква тетрадка и после продължаваше отново. Беше набит, малко подпухнал мъж с черни мустаци. Върху двете стени на пианото имаше завинтени два свещника, в изящно орнаментирани поставки, но свещите им не бяха запалени. На една полица до пианото беше поставена голяма, препарирана, бяла птица, някакъв вид жерав, ако не се лъжа. По стените висяха портретите на известните прародители на композитора — пра-прадядо му, прадядо му, дядо му и баща му — всичките почитани музиканти. В продължение на повече от двеста години мъжете от семейство Пучини бяха прехвърляли големия си музикален талант върху синовете си. Сламките на Пучини, стига да успееш да ги направя, щяха да имат изключително висока стойност. Веднага реших да направя сто, вместо петдесет.

И ето ни с Ясмин — стоим в градината и се взирате във великия композитор през отворения прозорец на къщата му. Забелязах, че има гъста черна коса, сресана плътно назад.

— Аз изчезвам — прошепнах на Ясмин. — Изчакай, докато престане да свири и започни да пееш.

Тя кимна.

— Ще се видим при стълбата.

Ясмин кимна отново.

— Успех! — казах аз и се отдалечих на пръсти към едно малко храстче, само на около пет метра от прозореца. През редките му листа продължавах да виждам не само Ясмин, но и всичко, което ставаше в стаята, тъй като прозорците ѝ стигаха почти до пода.

Пианото продължаваше да ромоли. После спря. След това почна отново. Той удряше клавишите само с един пръст и беше неповторимо преживяване да стоиш в такава прекрасна, тиха нощ на брега на малко езерце някъде в Италия и да слушаш как Джакомо Пучини съчинява

мелодия, която най-вероятно е някоя великолепна ария за новата му опера. Пианото мълкна отново. Този път композиторът беше съставил вярно фразата и сега я записваше в ноти. Беше се навел над пианото и пишеше направо в ръкописа, над думите на либретиста.

И изведнъж, в абсолютната нощна тишина се разнесе мекият, приятен глас на Ясмин, който пееше „*Un bel di vedremo*“. Ефектът беше поразяващ. На това великолепно място, в тази тъмна нощ, в неповторимата обстановка, застанал под прозорците на Пучини, край малкото езерце, аз се развълнувах повече, отколкото мога да опиша с думи. Видях как Пучини замръзна на място. Ръката му все още стискаше писалката, допряна до хартията пред него и той продължаваше да стои наведен над пианото, заслушан в гласа, който долиташе от градината. Не се обърна, може би от страх да не развали магията. Под прозореца му стоеше младо момиче и пееше една от любимите му арии с тих и нежен глас. Лицето му не се промени. Устните му не помръднаха. Нищо по него не трепна. Просто слушаше. Вълшебен момент! Изведнъж Ясмин мълкна. За няколко секунди Пучини продължаваше да стои пред пианото. Може би чакаше гласът да продължи или да му бъде даден някакъв друг знак от градината. Но Ясмин също не помръдна и не каза нищо. Просто стоеше под прозореца, с лице, обърнато нагоре и чакаше той да дойде при нея.

Така и стана. Видях го как остави писалката ибавно се надигна от столчето на пианото. Тръгна към прозореца. И тогава я видя. Много пъти съм описвал възпламеняващата красота на Ясмин. Сега тя стоеше под прозореца спокойна, нежна, тиха. Тази гледка сигурно е дошла като благословен шок за Пучини. Той се вторачи в нея и устата му бавно се разтвори. Сънуваше ли? Тогава Ясмин му се усмихна и разпръсна магията. Той се отърси от транса си и продума: „*Dio mio come bello!*“. Намери се с един скок в градината и прихвана Ясмин със силните си мъжки ръце.

А, така вече е по-добре, помислих си аз. Това е истинският Пучини. Ясмин не се поколеба да му отвърне. Тогава го чух да казва на италиански: „Трябва да влезем вътре. Ако пианото замълкне прекалено дълго, жена ми се събуджа и става подозрителна“. Видях как се усмихна при тези думи и как блеснаха прекрасните му, бели зъби. Той вдигна Ясмин на ръце и я прехвърли през прозореца. После скочи в стаята след нея.

Аз не съм воайор. Гледах щуротиите на Уърсли с Ясмин от чисто професионални съображения, но нямах никакво намерение да наблюдавам Ясмин и Пучини през прозореца. Половият акт е като да си бъркаш в носа — няма нищо лошо, когато го правиш сам, но отстрани определено е неприятна гледка. Затова тихичко напуснах сцената. Отидох до стълбата, прехвърлих се от другата страна на оградата и се разходих край езерото. Когато се върнах при стълбата след един час, от Ясмин нямаше и следа. Два часа по-късно се прехвърлих обратно в градината, за да проуча обстановката.

Промъквях се предпазливо покрай някакви храсти, когато чух стъпки по чакълената пътека. Обърнах се и видях Пучини и Ясмин, хванати под ръка, да минават на по-малко от три метра зад гърба ми. Чух го да ѝ казва на италиански: „Никой джентълмен не би позволил на една дама да се върне до Лука сама по това време на денонощието“. „Какво? — помислих си аз. — Ще я изпраща до хотела?“ Проследих ги, за да видя къде отиват. Колата на Пучини беше паркирана на алеята пред къщата. Видях го как помогна на Ясмин да седне на пътническото място. После с доста суетня и чупене на кибритени клечки запали ацетиленовите фарове. Завъртя манивелата. Моторът изръмжа и затрака равномерно. Пучини отключи портата в дъното на алеята, скочи на мястото на шофьора и ги видях как потеглят с гръм и трясък.

Хукнах обратно към собствената си кола и запалих мотора. Подкарах като бесен към Лука, но така и не успях да настигна Пучини. Всъщност, бях някъде по средата на пътя, когато го видях да прелита покрай мен по отсрещната страна на шосето, този път сам.

Намерих Ясмин в хотела.

— Взе ли го? — попитах аз.

— Разбира се — отвърна тя.

— Бързо! Дай ми го веднага!

До зазоряване направих сто сламки от спермата на Пучини, всичките с добра концентрация. Докато се занимавах с това, Ясмин се беше отпуснала в стаята ми на един фотьойл, пиеше червено „Кианти“ и ми разказваше.

— Страхотно си прекарахме! — каза тя. — Направо беше великолепно! Защо не са всички като него?

— Радвам се за теб.

— Той е толкова жизнерадостен! Смяхме се през цялото време. И дори ми изпя една малка част от новата си опера, тази, която пише в момента.

— Каза ли ти как ще се казва?

— Турио — каза тя. — Туридот. Нещо такова.

— Съпругата не ви ли създаде неприятности?

— О, не! Но беше много смешно, защото дори когато се въргалихме на дивана, полудели от страст, той трябваше да се протяга от време на време и да бълска по пианото, само за да увери съпругата си, че се труди върху новата си опера, а не върху някоя жена.

— Велик мъж, не мислиш ли?

— Страхoten! Поразителен! Намери ми още един такъв.

От Лука тръгнахме на север към Виена, като по пътя се отбихме при Сергей Рахманинов в приятната му къща на езерото Люцерн.

— Много странно — каза Ясмин, когато се върна в колата след едно очевидно изморително запознанство с великия музикант, — много странно, но между мистър Рахманинов и мистър Стравински има невероятна прилика.

— В лицето ли?

— Като цяло. И двамата имат дребни телца и бузести физиономии. Огромни носове като ягоди. Красиви ръце. Фини стъпала. Слаби крака. И огромни членове.

— Това ли ти показва опитът ти досега — че гениите имат по-големи пишки от обикновените мъже?

— Определено — каза тя. — Много по-големи.

— Страхувах се, че ще го кажеш.

— А и по-добре си служат с тях — продължаваше тя. — Превъзходни фехтовачи са!

— Глупости! — извиках аз.

— Не са глупости, Осуалд! Позволи ми да знам!

— Забравяш, че всичките са били под въздействието на суданска муха!

— Прахът им помага, прав си. Разбира се, че им помага. Но не може да се направи никакво сравнение между начина, по който един велик творец си служи с шпагата си и начина, по който го прави един обикновен мъж. Именно това ме кара да се забавлявам толкова.

— Аз обикновен мъж ли съм?

— Не ставай ревнив, Осуалд. Не можем всички да бъдем Рахманинов или Пучини.

Бях дълбоко наранен. Ясмин бе засегнала най-болното ми място. Сърдих се по целия път до Виена, но гледката на този величествен град бързо възвърна настроението ми.

Срещата на Ясмин с доктор Зигмунд Фройд в кабинета му на „Бергасе“ №19 във Виена беше изключително забавна, затова смяtam, че си струва да ѝ бъдат отделени няколко реда.

Първо Ясмин си записа час при известния доктор, като заяви, че се нуждае от спешно психиатрично лечение. Казаха ѝ, че ще трябва да почака четири дена. За да запълним времето, ѝ уредих да се срещне първо с внушителния Рихард Щраус. Мистър Щраус току-що беше назначен за помощник-директор на виенската държавна опера и според Ясмин беше много помпозен. Съборихме го като зряла круша. Направих от него петдесет отлични сламки.

Сега вече беше ред на доктор Фройд. За мен известният психиатър спадаше към групата на полушутовете и не виждах причина да не се подиграем малко с него. Ясмин беше на същото мнение. Затова ѝ спретнахме една интригуваща психиатрична болест и в два и половина един хладен, слънчев следобед тя потъна зад вратите на огромната сива сграда на „Бергасе“. Ето какво ми разказа за срещата по-късно същия ден на бутилка „Круг“, след като вече бях замразил сламките.

— Той е едно олизано, малко човече. Много стегнат и никак си строго облечен, като банкер или нещо такова.

— Говореш ли английски?

— Доста добре, но с онзи отвратителен германски акцент. Покани ме да седна от другата страна на бюрото. Веднага му предложих шоколадчето. Той го лапна като агънце. Не е ли странно, Осуалд, как всичките приемат шоколадчето, без да задават никакви въпроси?

— Не мисля, че е странно. Това е най-нормалната реакция. Ако едно красиво момиче ми предложи бонбон и аз ще го лапна.

— Беше доста обрасъл — продължи тя. — Имаше прошарени мустаци и гъста, заострена брадичка, която изглеждаше така, сякаш е била старательно подравнявана с ножица пред огледалото. Но непосредствено под и над устата беше гладко обръснат и космалациите

му оформяха нещо като рамка около устните му. Точно те ми направиха най-силно впечатление. Поразителни, плътни устни! Не можех да се отърва от усещането, че са изкуствени гумени устни, лепнати върху истинските.

„Е, фройлайн — каза той, дъвчейки шоколадчето, — да чуем за вашия толкова спешен проблем.“

„О, доктор Фройд, искрено се надявам, че сте в състояние да ми помогнете! — извиках аз, влизайки веднага в ролята си. — Мога ли да бъда откровена с вас?“

„Точно за това сте тук. Легнете, ако обичате, на онази кушетка и просто се отпуснете.“

И така аз легнах на проклетата кушетка, Осуалд, и си мислех, че трябва да бъда благодарна за това, че поне веднъж ще се случи да съм на сравнително удобно място, когато бурята се развихри.

— Разбирам.

— После казах: „С мен се случва нещо страшно, доктор Фройд! Нещо шокиращо и ужасно!“.

„И какво е то?“ — наостри уши той. Явно обичаше да слуша за шокиращи и ужасни неща.

„Просто няма да ми повярвате, доктор Фройд, но за мен е невъзможно да прекарам повече от няколко минути в компанията на един мъж, без той да се опита да ме изнасили! Той направо се превръща в разгонено животно! Разкъсва дрехите ми! Изважда органа си... това ли е правилната дума?“

„Това е толкова правилна дума, колкото всички останали — каза той. — Продължавайте, фройлайн.“

„Той скача върху мен! — извиках аз. — Събаря ме на земята! Прави с мен каквото си иска! Всички мъже, с които се срещам, се държат по този начин с мен, доктор Фройд! Вие трябва да ми помогнете! Изнасилват ме до смърт!“

„Скъпа госпожице — каза той, — всички неща, които ми наговорихте, са често срещана фантазия в главите на някои истерични жени. Тези жени се страхуват да имат полови контакти с мъже. Въсъщност, те изгарят от желание да се впускат в полови сношения, копулации и всички останали сексуални забавления, но изпитват ужас от последствията. Затова започват да си фантазират. Въобразяват си, че

биват изнасилвани. Но това никога не се случва. Въщност, повечето от тях са девственици.“

„Не, не! — извиках аз. — Грешите, доктор Фройд! Аз съвсем не съм девственица! Аз съм най-изнасилваното момиче на света!“

„Вие халюцинирате — каза той. — Никой никога не ви е изнасилвал. Приемете това и ще се почувствувате мигом спокойна.“

„Как мога да приема това — извиках аз, — когато то не е истина? Истината е, че всеки мъж ме изнасилва! И вие ще направите така, ако остана още малко, ще видите!“

„Не ставайте смешна, фройлайн“ — сопна се той.

„Така ще стане, ще видите! — извиках аз. — И вие ще започнете да ме тормозите като всеки друг мъж, още преди да сме приключили с консултацията.“

При тези думи, Осуалд, старият козел завъртя очите си към тавана и каза с тънка, презрителна усмивчица: „Фантазии, фантазии. Само фантазии“.

„Какво ви кара да мислите, че вие сте толкова прав, а аз въобще не съм?“

„Нека да ви обясня още нещо — каза той, като се облегна назад в стола и кръстоса ръце на корема си. — Във вашето подсъзнание, скъпа фройлайн, вие си представяте мъжкия полов орган като картечница...“

„Той е точно това, що се отнася до мен! — извиках аз. — Смъртоносно оръжие!“

„Именно — каза той. — Ето сега вече стигнахме до нещо конкретно. И всеки път, когато някой мъж го насочи срещу вас, вие си представяте, че той ще дръпне спусъка и ще ви напълни с куршуми.“

„Не с куршуми — казах аз. — С нещо друго.“

„Затова се опитвате да избягате — продължи той. — Отблъсквате всички мъже. Криете се от тях. Седите вкъщи сама по цели нощи...“

„Не седя сама — прекъснах го аз. — Седя с прекрасния си доберман — Фрици.“

„Мъжки или женски?“ — попита рязко той.

„Мъжки.“

„По-зле, отколкото очаквах. Впускате ли се в сексуални развлечения с този доберман?“

„Не ставайте циничен, доктор Фройд. За каква ме смятате?“

„Значи бягате от мъже — каза той, — бягате от кучета, бягате от всичко, което има орган...“

„По-големи глупости не съм чувала през живота си! — извиках аз. — Не се страхувам от никакъв орган! И не мисля, че мъжкия полов орган е картечница! Мисля само, че е адски досаден, това е! Писнало ми е от него! Не мога повече!“

„Обичате ли моркови, фройлайн?“ — попита той изведнъж.

„Моркови ли? — казах аз. — Боже господи. Не особено, не. Защо? Обикновено ги нарязвам на кубчета, ако изобщо ги ям.“

„А какво ще кажете за краставиците, фройлайн?“

„Краставиците ли? Много са безвкусни. Предпочитам ги на туршия.“

„Я, я — каза той, записвайки всичко това в картона ми. — Може би ще ви е интересно да разберете, фройлайн, че и моркова, и краставицата са много силни фалически символи. Те представляват мъжкия полов орган. А вие изпитвате желание или да го нарежете, или да го направите на туршия!“

В този момент, Осуалд, едва се сдържах да не избухна в смях. И като си помислиш, че хората наистина вярват в тези идиотщини...

— Той също си вярва — казах аз.

— Знам. Седеше там и си записваше абсолютно всичко на един огромен лист. После каза:

„И какво още имате да ми кажете, фройлайн?“

„Мога да ви кажа какво аз мисля, че става с мен.“

„Да, слушам ви.“

„Аз мисля, че в мен има малко динамо, което се върти и произвежда мощно сексуално електричество.“

„Много интересно — каза той, като не спираше да си записва. — Продължавайте, моля.“

„Това електричество е с толкова висок волтаж, че всеки път, когато някой мъж се приближи до мен, то прескача към него и го разцентрова.“

„Какво значи това «разцентрова»?“

„Възбуджа го. Наелектризира slabините му. Направо го подлудява. И точно тогава той се нахвърля върху мен. Не ми ли вярвате, доктор Фройд?“

„Вие сте много сериозен случай — каза тоя дърт пръч. — Ще трябва да проведем доста психоаналитични сеанси, преди да станете нормална.“

През цялото това време, Осуалд, аз гледах часовника си и когато изтече осмата минута, казах:

„О, моля ви, не ме изнасилвайте, доктор Фройд. Вие трябва да сте над тези неща.“

„Не ставайте смешна, фройлайн — сопна се той. — Това пак са халюцинации.“

„Но моето електричество! — извиках аз. — То ще ви разцентрова! Сигурна съм, че ще стане така! Ще прескочи от мен към вас и ще наелектризира слабините ви! Питката ви ще се нажежи до бяло! Ще разкъсате дрехите ми! Вие ще ме изнасилите!“

„Веднага престанете с тези истерични писъци! — извика той, стана от стола зад бюрото си и се приближи до кушетката, на която лежах. — Ето! — каза той и разпери ръце. — Не ви правя нищо лошо, нали? Не се опитвам да ви изнасиля, нали?“

И точно в този момент, Осуалд, прахът го удари и оная му работа се втвърди и щръкна, все едно имаше бастун в гащите.

— Страхотно си го преценила! — казах аз.

— Не беше зле, нали? Тогава протегнах ръка и посочих панталоните му.

„Ето! — извиках аз. — Ето, и с вас стана така, мръсник такъв! Електричеството ми ви удари! Сега ще ми повярвате ли, доктор Фройд? Ще повярвате ли на всичко, което ви казах?“ Трябваше да видиш физиономията му, Осуалд. Наистина трябваше да я видиш. Прахът го удряше здраво и в очите му беше започнал да се появява онзи налудничав маниакален блясък. После взе да пляска с ръце като никаква врана. Но трябва да му се признае нещо: не ми се нахвърли веднага. Успя да се сдържи цяла минута, като през това време се опитваше да проумее какво, по дяволите, става с него. Само поглеждаше панталоните си, поглеждаше мен и мърмореше: „Това е невероятно!... Изключително!... Не мога да повярвам!... Трябва да си водя бележки!... Трябва да си записвам всеки момент! Къде ми е писалката, за бога? Къде ми е мастилото? Къде има хартия? О, по дяволите тая хартия! Много ви моля да свалите дрехите си, фройлайн! Не мога да издържам повече!“.

— Трябва да е било шок за него — казах аз.

— Абсолютен! — отвърна Ясмин. — Това опровергаваше една от най-известните му теории.

— Не го набоде с иглата за шапка, нали?

— Разбира се, че не. Той всъщност се държа много почтено. Веднага след първата експлозия скочи от кушетката, въпреки че прахът продължаваше да го тормози, отиде до бюрото си и както беше чисто гол започна да си води бележки. Трябва да е много волеви човек. Голям ум. Но беше абсолютно объркан и раздразнен от това, което му се случва.

„Вярвате ли ми сега, доктор Фройд?“ — попитах аз.

„Аз трябва да ви повярвам! — извика той. — Вие отваряте вратите към една абсолютно непозната за мен област в науката с това ваше електричество! Този случай ще постави началото на исторически важни открития! Аз трябва да се срещна отново с вас, фройлайн!“

„Но, доктор Фройд, вие пак ще се нахвърлите върху мен — казах аз. — Просто няма да сте в състояние да се въздържите.“

„Знам, фройлайн — отвърна той, като се усмихна за първи път. — Знам. Отлично съзнавам това.“

Направих петдесет първокласни сламки от доктор Фройд.

XXI.

Подкарахме под бледото есенно слънце на север към Берлин. Войната беше свършила едва преди единайсет месеца и градът изглеждаше мрачен и запуснат, но в него живееха двама особено важни кандидати, които държаха да бъдат посетени на всяка цена. Единият беше мистър Алберт Айнщайн, който живееше на Хаберландщрасе №9. Ясмин проведе приятна и резултатна среща с този изключителен мъж.

— Как беше? — зададох й аз обичайния въпрос в колата.
— Той страшно се забавлява.
— А ти не се ли забавлява?
— Не особено. Той е само мозък. Никакво тяло. Дай ми Пучини на мене!

— Кога най-сетне ще престанеш да ми говориш за този италиански Ромео?

— Добре, няма да го споменавам повече, но знаеш ли, Осуалд, какво ми направи впечатление? Забелязах, че умните мъже, искам да кажа големите мозъци, наистина големите интелекти, реагират много по-различно, когато ги удари суданская муха от хората на изкуството.

— В какъв смисъл?

— Ами, овладяват се и започват да мислят. Започват да се опитват да разберат какво, по дяволите, се случва с тях и защо се случва. Докато хората на изкуството просто го приемат така както е дошло и се хвърлят в него с главата напред.

— Как реагира Айнщайн?

— Беше безкрайно учуден. Всъщност надуши, че нещо не е наред. Той е първият, който се усъмни, че го манипулират по някакъв начин. Виж колко е умен!

— Какво каза?

— Седеше и ме гледаше изпод рунтавите си вежди.

„Тук има нещо безкрайно съмнително, фройлайн — каза той. — Това не е нормалната ми реакция, когато ме посещава красива жена.“

„Може би има значение колко е красива жената“ — казах аз.

„Не, фройлайн. Няма никакво значение. Какъв беше този бонбон, който ми дадохте?“

„Най-обикновен. Аз също изядох един.“

Попритесних се малко, честно да ти кажа. Мухата постепенно започва да подлудява този малък умник, макар че в началото той успя да се въздържи поне за малко, също като стария Фройд. През цялото време крачеше напред-назад из стаята и си мърмореше под носа:

„Какво става с мен? Това не е нормално... Тук има нещо гнило... Аз никога не бих позволил...“

Бях се излегнала на един диван във възможно най-прельстителната поза и го чаках всеки момент да скочи отгоре ми. Но не, Осуалд, нищо такова! За почти цели пет минути умствената му дейност абсолютно блокира плътските му желания, или както там се наричат. Едва ли не чувах тракането на мозъка му, докато се опитваше да проумее какво става с него.

„Мистър Айнщайн — казах аз. — Защо просто не се отпуснете?“

— Ти си си имала работа с най-големия интелект на земята — казах аз. — Този човек има свръхестествени умствени възможности. Опитай се да разбереш теорията му за относителността и ще видиш какво искам да кажа.

— Ако някой надуши какво правим, свършено е с нас.

— Няма страшно. Има само един Айнщайн.

Вторият ни важен донор в Берлин беше мистър Томас Ман. Ясмин каза, че бил приятен, но някак си сух.

— Също като книгите си — отбелязах аз.

— Тогава защо го избра?

— Защото е написал някои хубави неща. Името му ще остане в историята.

В портативния ми контейнер за течен азот сега имаше сламки от Пучини, Рахманинов, Щраус, Фройд, Айнщайн и Ман. Върнахме се отново до Кеймбридж, за да разтоварим ценния багаж.

Уърсли беше във възторг. Той вече отлично разбираше, че се готви нещо наистина голямо. Всички бяхме във възторг, но аз нямах намерение да си губим времето с тържествени настроения. Поне не за момента.

— Докато сме тук — разпоредих се аз, — ще обиколим някои от английските момчета. Утре започваме.

Джоузеф Конрад беше може би най-важният от тях, затова го посетихме пръв. Отидохме до дома му — Капел Хаус, Орлстоун, Кент в средата на ноември или ако трябва да бъдем абсолютно точни, на шестнайсети ноември 1919 г. Вече споменах, че не ми се иска да давам детайлни описания на всичките ни посещения, от страх да не започна да се повтарям. Няма да наруша това правило, освен ако не се появи нещо наистина сочно и забавно. Срещата на Ясмин с Конрад не беше нито сочна, нито забавна. Тя беше рутинна, въпреки думите на Ясмин след това, че Конрад бил един от най-милите хора, които е срещала.

От Кент подкарахме към Кроубъро в Съсекс, където изненадахме мистър Х. Д. Уелс.

— Не е лош — каза Ясмин на излизане. — Доста помпозен и авторитетен, но иначе много приятен. Знаеш ли кое е странното при великите писатели? Всичките изглеждат толкова обикновени. В тях няма абсолютно нищо, което да ти загатва за гениалността им, както е при художниците например. На един велик художник някак винаги му личи, че е велик художник. А великият писател обикновено прилича на касиера в завод за сирене.

От Кроубъро се спуснахме до Ротингдийн, пак в Съсекс, за да се отбием при мистър Ръдиард Киплинг.

— Космато малко педерастче — беше единствения коментар на Ясмин по въпроса.

Петдесет сламки от Киплинг.

Вече бяхме влезли в ритъм и на следващия ден съборихме сър Артър Конан Дойл в същото графство на Съсекс. Беше толкова лесно, колкото да откъснеш зряла черешка. Ясмин просто позвънила на вратата и казала на прислужничката, че е от издателството и трябва да предаде някои важни книжа на писателя. Веднага я пуснали в кабинета му.

— Как ти се видя мистър Шерлок Холмс? — попитах я аз.

— Нищо особено. Поредният писател с тънък молив.

— О, чакай — казах аз. — Следващият по списък също е писател, но се съмнявам, че ще ти се види скучен.

— Кой е той?

— Мистър Бърнард Шоу.

Трябваше да минем през Лондон на път за Ейот Сейнт Лорънс в Хафърдшър, където живееше Шоу и по пътя поразказах това-онова на Ясмин за този самодоволен литературен клоун.

— Първо на първо, той е заклет вегетарианец. Не яде нищо друго, освен сувени зеленчуци, плодове и зърнени храни. Имам сериозни подозрения, че няма да приеме шоколадчето.

— Какво предлагаш да направим, да му го дадем в морков?

— Какво ще кажеш за една репичка?

— Ще я изяде ли?

— Най-вероятно не. Затова по-добре да опитаме с грозде. Ще купим чепка хубаво грозде от Лондон и ще го натъпчим с праха.

— Така вече ще стане.

— Трябва да стане! Тоя няма да мине без праха.

— Защо? Какво му е?

— Никой не знае.

— Не практикува ли благородното изкуство?

— Не. Той не се интересува отекс. Държи се като някакъв скопен петел.

— О, ужас.

— Той е един дългнест, бъбрив скопен петел с невероятно голямо самомнение.

— Това значи ли, че машинарията му не работи?

— Не съм сигурен, да ти кажа. На шейсет и три е. Оженил се на четирийсет и две, за да има кой да му прави компания, не за нещо друго. Никакъвекс.

— Откъде знаеш?

— Не знам. Но това е общото мнение. Той самият веднъж казал: „Аз не съм имал сексуални отношения с жена, докато не навърших двайсет и девет години“.

— Малко късничко.

— Съмнявам се, че въобще е и имал. Много известни жени са го преследвали, но безуспешно. Мисис Пат Камбъл, страхотна актриса, казала за него: „Той е едно нежно цвете, без нито един бодил“.

— Харесва ми това.

— Диетата му има за цел единствено да подпомага умствената му дейност. „Съвсем открыто заявявам — писал веднъж той, — че от

човек, който се храни с уиски и мъртви тела, не може да се очаква да работи добре.“

— В сравнение с друг, който се храни с уиски и живи тела, предполагам.

Много остроумна беше нашата Ясмин.

— Той е марксист-социалист — добавих аз. — Смята, че държавата трябва да е собственик на всичко.

— В такъв случай е още по-голям тъпак, отколкото си представях. С нетърпение очаквам да видя физиономията му, когато го цапардоса суданска мушица.

На път през Лондон купихме чепка великолепно парнико во грозде „Мускат“ от „Джаксънс“ на Пикадили. Беше страшно скъпо, с много едри, бледо жълто-зеленикави зърна. Когато излязохме от града, спрях колата край пътя и извадих кутията с праха.

— Двойна доза ли да му дадем? — попитах аз.

— Тройна — отвърна Ясмин.

— Мислиш ли, че е безопасно?

— Ако това, което казваш за него е истина, ще му е необходима половината кутия.

— Е, добре тогава. Тройна да е.

Избрахме зърното, което висеше най-отдолу на чепката и го пробихме внимателно с нож. Изстисках мъничко от вътрешността и натъпках вътре три дози с върха на една карфица. После потеглихме за Ейот Сейнт Лорънс.

— Съзнаваш ли, че това ще е първия път, в който даваме на някого тройна доза? — попитах аз.

— Този факт не ме притеснява — отвърна Ясмин. — Тоя очевидно е някакъв антисексуален тип. Чудя се дали не е евнух? Гласът му тънък ли е?

— Нямам представа.

— Тия проклети писатели!

Тя се отпусна назад в седалката и прекара останалата част от пътуването в мрачно мълчание.

Къщата, известна като „Бърлогата на Шоу“ беше голяма и не особено красива купчина от тухли, разположена в средата на хубава градина. Когато спрях пред нея, часът беше четири и двайсет следобед.

— И сега какво? — попита Ясмин.

— Сега влизаш вътре, заобикаляш къщата и вървиш право надолу до дъното на градината. Там ще видиш дървена барака с наклонен покрив. Това е работният му кабинет. Най-вероятно ще е вътре в момента. Нахълтваш и започваш да му говориш обикновените глупости.

— Ами ако ме види жена му?

— Ще трябва да рискуваш. Най-вероятно е да успееш. И му кажи, че си вегетарианка. Това ще му хареса.

— Кои са имената на писците му?

— „Мъж и супермъж“, „Дилемата на доктора“, „Майор Барбара“, „Цезар и Клеопатра“, „Андрокъл и лъвът“ и „Пигмалион“.

— Той ще ме пита коя най-много ми харесва.

— Кажи „Пигмалион“.

— Добре, ще кажа „Пигмалион“.

— Ласкай го. Кажи му, че е не само най-великия драматург на всички времена, но и най-големия музикален критик. Не се притеснявай, той ще говори нататък.

Ясмин слезе от колата и се запъти с твърда крачка към портата на градината. Наблюдавах я, докато изчезна зад къщата и подкарах колата. Няколко метра нагоре по пътя резервирах две стаи в една малка странноприемница, на име „Каруцата и впряга“. Качих се в стаята си и приготвих всичко необходимо за скоростното превръщане на спермата на Шоу в петдесет замразени сламчици. Час по-късно се върнах пред „Бърлогата на Шоу“, за да прибера Ясмин. Не се наложи да чакам дълго, но няма да ви кажа края, преди да сте чули началото. Такива неща е най-добре да бъдат разказвани в своята последователност.

— Отидох до дъното на градината — разказа ми по-късно Ясмин на бутилка що-годе свистно „Бон“ и великолепна пържола с пудинг от бъбреци в малката странноприемница, — отидох до дъното на градината и видях дървената барака. Бързо се придвиших натам, като очаквах всеки момент да чуя гласа на мисис Шоу зад гърба си да вика: „Спри!“, но никой не ме видя. Приближих се до бараката и отворих вратата. Вътре нямаше никой. Видях плетен стол и една обикновена маса с разхвърляни по нея листа. Но от Шоу нямаше и следа. „Е, това е, казах си аз. По-добре да се изнizвam. Връщам се при Осуалд. Пълен провал.“ Затръшнах вратата.

„Кой е там?“ — извика някой зад бараката. Гласът беше мъжки, но много тънък, почти фалцетен. „О, боже, помислих си аз, тоя значи наистина е евнух.“

„Ти ли си, Шарлот?“ — попита пискливият глас.

„Какъв ефект въобще, разсъждавах аз, би могъл да има прахът от судански мухи върху един стопроцентов евнух?“

„Шарлот! — извика той. — Какво правиш?“

Иззад бараката се показа високо, кокалесто същество с огромна брада. В едната си ръка държеше голяма градинска ножица.

„Коя, ако смея да попитам, сте вие? — изписка той. — Това е частна собственост.“

„Търся обществената тоалетна“ — казах аз.

„Какво търсите тук, млада госпожице? — попита той, като насочваше ножиците си към мен като пистолет. — Вие влязохте в бараката ми. Какво сте откраднали?“

„Абсолютно нищо не съм ви откраднала — сопнах се аз. — И ако искате много да знаете, съм дошла тук, за да ви дам един малък подарък.“

„Подарък, а?“ — каза той, малко поомекнал.

Извадих чепката грозде от чантата и я повдигнах на един пръст.

„И с какво съм заслужил тази щедрост?“ — попита той. „Вие ми доставихте огромно удоволствие в театъра — казах аз, — затова си помислих, че ще е добре, ако ви дам нещо в замяна. Е, това е всичко, което мога да ви дам — откъснах най-долното зърно от чепката и го поднесох към него. — Ето, опитайте. Наистина е страшно вкусно.“

Той пристъпи към мен, взе зърното и го набута в устата си през всичките тия космалаци.

„Отлично грозде! — заяви той. — Мускат!“

После се взря в мен изпод надвисналите си вежди и каза: „Имате късмет, млада госпожице, че не работех, защото щях направо да ви изхвърля, с гроздето или без него. Случайно подрязвах розите си“.

„Извинете ме, че се натрапвам така — казах аз. — Ще ми простите ли?“

„Ще ви прости, едва когато се уверя, че мотивите ви са чисти“ — отвърна той.

„Чисти са като самата дева Мария.“

„Съмнявам се. Една жена никога не посещава един мъж, освен ако не се опитва да измъкне някаква полза за себе си. Подчертал съм това на много места в писите си. Жената, мадам, е хищно животно. Тя преследва мъжа.“

„Това е най-голямата глупост, която съм чувала — възразих аз. — Мъжът е този, който преследва.“

„Никога през живота си не съм преследвал жени. Винаги те са ме преследвали. И винаги съм бягал като лисугер, гонен от хрътки... Алчни същества — добави той, като изплю една семка от гроздето. — Алчни, хищни, ненаситни животни.“

„Хайде стига — казах аз. — Всеки преследва някого от време на време. Жените преследват мъжете, за да се оженят за тях и какво лошо има в това? Виж, мъжете преследват жените, само за да спят с тях. Къде да сложа това грозде?“ „Вътре ще го сложим“ — каза той и го взе от ръката ми. Обърна се и влезе в бараката. Влязох след него. Молех се деветте минути да минат бързо. Той седна на плетения си стол и заби в мен поглед изпод огромните си рунтави вежди. Бързо се настаних на единствения друг стол в бараката.

„Вие сте смела млада дама — каза той. — Обожавам смелостта.“

„А вие говорите големи глупости за жените — казах аз. — Съмнявам се, че знаете първото и най-основно нещо за тях. Влюбвал ли сте се някога страстно?“

„Типично женски въпрос. За мен има само един вид страсть. Интелектът е страсть. Интелектуалната дейност е най-голямата страсть, която мога да изпитам.“

„А какво ще кажете за физическата страсть? Няма ли шансове тя при вас?“

„Не, мадам, няма. Декарт е извлякъл много повече наслада от живота си, отколкото Казанова.“

„А какво ще кажете за Ромео и Жулиета?“

„Бебешка история. Слаба работа.“

„Да не би да искате да кажете, че вашата «Цезар и Клеопатра» е по-велика пьеса от «Ромео и Жулиета»?“

„Без съмнение.“

„Боже, не ви липсва смелост, мистър Шоу.“

„На вас също, млада госпожице.“

Той взе един лист от масата.

„Слушайте — каза той и зачете на висок глас с гадния си фалцет — в крайна сметка винаги се оказва, че тялото не представлява нищо. Мисълта е тази, която остава винаги красива и интересна. Защото мисълта — това е живота.“

„Разбира се, че в крайна сметка тялото нищо не представлява — обадих се аз. — Това е съвсем очевидно. Но на моята възраст все още не е така. На моята възраст тялото е сочен плод. Коя е пиемата?“

„Обратно в Метусела“ — отвърна той. — „А сега, ще трябва да ви помоля да ме оставите на мира. Вие сте остроумна и красива, но това не ви дава право да ми губите времето. Благодаря за гроздето.“

Погледнах часовника си. Оставаше само малко повече от минута. Трябваше да продължа да говоря.

„Е, добре, ще тръгвам тогава — казах аз, — но преди това ми се иска да ви помоля, в замяна за гроздето, да ми дадете автограф на една от прочутите ви картички.“

Той се пресегна, взе една картичка и се разписа.

„А сега да ви няма — каза той. — Загубихте достатъчно от времето ми.“

„Да, да, тръгвам си“ — повторих аз, като се суетях наоколо и се опитвах да запълня секундите. Деветте минути изтекоха. О, суданска мушице, мила суданска мушице, сладка суданска мушице, къде си? Защо ме изостави?

— Малко неловко е било цялото положение — заключих аз.

— Бях отчаяна, Осуалд. Това не се беше случвало никога преди.

„Мистър Шоу — казах аз. Бях спряла на отворената врата и се чудех какво да измисля, за да убия времето. — Майка ми, която ви смята за самия Господ Бог, ме помоли непременно да ви попитам нещо...“

„Вие сте истинска напаст, мадам!“ — изляя той.

„Знам, знам — казах аз, — но много ви моля да ѝ отговорите. Ето какъв е въпросът: вярно ли е наистина, че вие не одобрявате хората, които правят изкуство заради самото изкуство?“

„Да, вярно е, мадам.“

„Искате да кажете, че само красотата не е достатъчна?“

„Не, не е достатъчна. Изкуството трябва винаги да има дидактическа цел, да служи на обществото по някакъв начин.“

„А Бетовен служил ли е на обществото? Или Ван Гог?“

„Махайте се оттук! — изръмжа той. — Нямам никакво намерение да си подмяtam думи...“

Той спря насред изречението. Защото в този момент, Осуалд, слава на бога, суданска мушица го удари.

— Ура! Здраво ли го цапардоса?

— Това беше тройна доза, не забравяй.

— Да бе, да. И какво стана?

— Не мисля, че е безопасно да им даваме тройни дози, Осуалд.

Повече няма да го правим.

— Сигурно го раздруса здраво, а?

— Първата фаза беше направо ужасяваща. Все едно седеше в електрически стол и някой беше включил електричеството, което го беше ударило с хиляди волтове.

— Толкова зле?

— Слушай. Цялото му тяло се изстреля от стола нагоре и застина насред въздуха, треперещо, с изцъклени очи и разкривено лице.

— О, боже.

— Направо се смразих от ужас.

— Не се съмнявам.

— Ами сега, помислих си аз, какво да правя? Изкуствено дишане, кислород, какво?

— Не преувеличаваш, нали, Ясмин?

— Боже господи, не! Човекът се беше схванал. Беше се парализирал. Задушаваше се. Не можеше да говори.

— Беше ли в съзнание?

— Кой го знае?

— Ти уплаши ли се, че може да хвърли топа?

— Имах чувството, че това ще стане всеки момент.

— Сериозно?

— Само трябваше да го погледнеш, Осуалд.

— Божичко, Ясмин.

— Спомням си как седях там и си мислех, че каквото ще да става, тоя си е написал последната пиеса.

„Ехoo, мистър Шоу — обадих се аз. — Хеей.“

— Той чуваше ли те изобщо?

— Съмнявам се. Между космалациите му започна да излиза нещо бяло, като морска пяна.

— Колко време продължи цялата тая работа?

— Около две минути. Накрая започнах да се притеснявам за сърцето му.

— За сърцето му ли? Защо, за бога?

— Лицето му стана моравочервено. Виждах, че и кожата му започна да почревенява.

— Асфиксия.

— Нещо такова. Не са ли прекрасни пържолата и бъбреекът?

— Да, много са вкусни.

— И изведнъж, той се върна на земята. Примигна с очи, погледна ме, нададе нещо като индиански боен вик, скочи от стола и започна да си разкъсва дрехите.

„Ирландците нападат! — изписка той. — Стегнете редиците си, мадам! Стегнете редиците си и се пригответе за бой!“

— Е, в такъв случай не е бил точно евнух.

— Поне не приличаше на такъв.

— Как успя да му сложиш гumenото нещо?

— Има само един начин, по който мога да направя това, когато започнат да буйстват. Хванах се за чепа му и увиснах на него като черна чума, след което го завъртях рязко един-два пъти, за да го накарам да застане на място.

— Ay.

— Много ефективно.

— Не се съмнявам.

— Можеш да ги водиш навсякъде, където си поискаш, като ги хванеш така.

— Убеден съм.

— Все едно да сложиш юзда с шипове на кон.

Отпих глътка „Бон“ и го вкусих внимателно. Беше внесено от Луи Латур и наистина бе добро. Истинско щастие е, че бях намерил такова вино в една селска кръчма.

— И после какво? — попитах аз.

— Хаос. Дървен под. Ужасни ожулвания. И така нататък. Но ще ти кажа кое беше най-интересното, Осуалд. Той не знаеше какво да прави. Аз трябваше да му показвам.

— Значи наистина е бил девствен?

— Най-вероятно. Но и много бързо схващаше. Никога не бях виждала такава енергичност в шейсет и три годишен човек.

— Това е заради вегетарианската диета.

— Сигурно — каза Ясмин, като набуши едно парче бъбрек с вилицата си и го сложи в устата си. — Но и не забравяй, че машинарията му беше чисто нова.

— Кое?

— Машинарията му. Повечето мъже на тази възраст малко или много са се износили. Онази им работа, искам да кажа. Навъртели са толкова много километри, че частите им са започнали да се раздрънкват.

— Искаш да кажеш, фактът, че той е бил девствен...

— Точно така, Осуалд. Машината беше чисто нова, абсолютно неизползвана. Никакви засечки и боксувания.

— Но пък трябваше да я поразработи малко в началото, нали?

— Не. Просто я пусна да си работи. Равномерно през цялото време. Газ до дупка. И когато навлезе в ритъм, извика: „Ето, сега виждам какво е имала предвид мисис Пат Камбъл!“.

— Предполагам, че накрая се е наложило да извадиш иглата за шапка?

— Разбира се. Но знаеш ли какво, Осуалд. Когато си им дал повече от една доза, толкова се отнасят, че направо нищо не усещат. На тоя можех и да му гъделничкам задника с перце, ефектът щеше да е същия.

— Колко пъти го наръга?

— Удрях, докато ръката ми се измори.

— И как се справи най-накрая?

— Има и други начини — каза Ясмин мрачно.

— Ау — казах аз отново. Спомних си какво беше направила на Уърсли едно време в лабораторията, за да се измъкне от него. — Той скочи ли?

— На около един метър право нагоре. Това ми даде точно толкова време, колкото да грабна трофеите и да изчезна през вратата.

— Добре, че не си се съблякла.

— Трябваше да не се събличам! Всеки път, когато даваме допълнителни дози, измъкването става само със спринт.

Това беше разказът на Ясмин. А сега ще ви разкажа какво видях аз от тук нататък, докато си седях кротко в колата пред „Бърлогата на Шоу“ в сгъстяващия се здрач. Изведнъж Ясмин се появи галопирайки по пътеката на градината, с развети назад коси. Бързо отворих другата врата на колата, за да може да скочи веднага вътре. Но знаете ли какво направи тя? Не седна в колата, а изтича пред нея и се хвани за манивелата. В онези дни нямаше автоматично запалване, нали се сещате?

— Включвай мотора, Осуалд! — извика тя. — Включвай мотора!
Той идва!

Врътнах стартера. Ясмин завъртя манивелата. Моторът изръмжа и започна да работи. Ясмин се втурна обратно и скочи на седалката до мен.

— Тръгвай бе, човек, тръгвай! — изпища тя. — Пълен напред!

Но преди да успея да преместя скоростния лост, чух пронизващ писък от градината. Обърнах се и видях висок, белобрад старец, подобен на призрак, да тича като луд към нас, чисто гол и да вика:

— Върни се, кучко! Още не съм свършил с тебе!

— Давай! — извика Ясмин.

Преместих на скорост, освободих амбреажа и потеглихме.

На тротоара пред къщата имаше улична лампа и когато се обърнах назад, видях мистър Шоу, който скачаше гол под нея, целия бял, с изключение на два къси чорапа, с брада на главата си и с брада на едно друго място, с внушителния си розов член, който стърчеше от по-долната брада като пушка с отрязана цев. Това беше гледка, която едва ли някога ще забравя — този внушителен и надменен драматург, който винаги се бе подигравал с желанията на плътта да подскача, наблюден на копието на страстта и да крещи на Ясмин да се върне. *Cantharis vesicatoria sudanii*, помислих си аз, беше в състояние да обърне и Месията на маймуна.

XXII.

Неусетно беше дошла Коледа и Ясмин заяви, че иска ваканция. Аз исках да продължаваме.

— Хайде де — навивах я аз. — Нека да направим още един тур. Този път само крале. Ще опукаме останалите девет монарха на Европа. После и двамата ще си направим по една дълга почивка.

Възможността да полудува малко с кралете, както се изразяваше Ясмин, беше неустоимо изкушение, затова тя се съгласи да отложи ваканцията си и да прекара Коледа в снежна Европа. Заедно изработихме маршрут, по който щяхме да обиколим всички монархии в следния ред: Белгия, Италия, Югославия, Гърция, България, Румъния, Дания, Швеция и Норвегия. Прегледах внимателно деветте отдавна пригответи писма от нашия крал Джордж V. Уърсли напълни отново портативния ми контейнер за течен азот, снабди ме с нови сламки и с Ясмин се качихме на верния ситроен и потеглихме към Дувър, където щяхме да вземем ферибота до Брюксел — първата спирка от пътуването.

Ефектът, който писмото от нашия крал има върху първите осем монарха от списъка, беше общо взето един и същ. Всичките се вързаха. Нямаха търпение да направят услуга на Джордж V, както нямаха търпение да огледат тайната му любовница. За тях това беше пикантна история. Нямаше случай Ясмин да не бъде поканена в двореца няколко часа, след като бях предал писмото. Жънехме успех след успех. Понякога се налагаше да бъде използвана иглата за шапка, понякога — не. Имаше един-два смешни момента и една-две трудности, но в крайна сметка Ясмин винаги успяваше да вземе това, което ни трябваше. Тя успя да го измъкне дори от седемдесет и осем годишния крал Петър на Югославия, въпреки че старият човек припаднал накрая и се наложило да го свестява, като лиснала студената вода от нощното гърне върху лицето му. Когато пристигнахме в Кристиания (днешен Осло) в началото на април, в чантата вече имахме сламките от осем

кralе. Оставаше ни само Хоокон от Норвегия, който беше на четирийсет и осем години.

В Кристиания се настанихме в Гранд хотела на „Портата на Карл Йохан“ и от прозореца на стаята си виждах как тази великолепна улица се издига нагоре по хълма до портите на кралския дворец. Предадох писмото в десет часа сутринта един вторник. По обед Ясмин получи отговор, написан собственоръчно от краля. Канеше я да се представи в двореца в два и половина същия следобед.

— Това ще бъде последният ми крал — каза тя. — Ще ми липсва да бъда канена в дворци и да се боричкам с монарси.

— Какво е общото ти мнение за тях — попитах я аз, — сега, когато си обиколила повечето? Как ги намираш?

— Различни са. Тоя Борис от България беше ужасен, цялата ме омата в телена мрежа.

— Българите хич не са лесни.

— Фердинанд от Румъния също беше доста ненормален.

— Оня, дето имал криви огледала в спалнята си ли?

— Да. Да видим сега какви ли отблъскващи навици има той норвежец.

— Чувал съм, че бил доста благоприличен мъж.

— Никой не е благоприличен, когато го удари мухата, Осуалд.

— Бас държа, че ще е нервен.

— Защо?

— Казах ти вече защо. Съпругата му, кралица Мод, е сестра на Джордж V. Така че писмото ни все едно е било написано от зет му. Доста близо до кокала, не намираш ли?

— Пикантно е. Харесва ми.

И така, тя тръгна към двореца с кутията бонбони, иглата за шапка и други необходими неща в чантичката, а аз останах в хотела, за да пригответя лабораторията за победното й завръщане.

След по-малко от час Ясмин се втурна в стаята ми като ураган.

— Провалих се! — извика тя. — О, Осуалд, направих нещо ужасно, ужасно! Край, всичко отиде по дяволите!

— Какво стана? — попитах аз. Усетих, че се разтрепервам.

— Дай ми нещо за пиене — каза тя. — Бренди.

Налях й няколко пръста силно бренди.

— Хайде — подканих я аз, — казвай! Готов съм да чуя и най-лошото.

Ясмин отпи една дълга гълтка, отпусна се назад със затворени очи и въздъхна:

— Ааа, така е по-добре.

— За бога, Ясмин! — извиках аз. — Кажи ми какво се случи!

Тя изпи остатъка от брэндито и поиска още едно. Бързо напълнила чашата ѝ.

— Великолепна голяма стая — каза тя. — Великолепен висок крал. С черни мустаци, изискан, мил и красив. Лапна бонбончето като агънце. Започнах да броя минутите. Говореше почти перфектно английски.

„Никак не ми харесва тази работа, лейди Виктория — заяви той, като почукваше с пръст писмото от крал Джордж. — Това съвсем не е в стила на зет ми. Крал Джордж е най-почтения и най-честния мъж, когото познавам.“

„Той е просто човек, Ваше Величество.“

„Той е идеалния съпруг“ — каза кралят.

„Бедата е в това, че е женен“ — отвърнах аз.

„Разбира се, че е женен. Какво намеквате?“

„Женените мъже винаги са лоши съпрузи, Ваше Величество.“

„Говорите глупости, мадам!“ — тросна се той.

— Защо не си затвори устата в този момент, Ясмин? — извиках аз.

— О, не можех, Осуалд. Веднъж като започна така, просто не мога да се спра. И знаеш ли какво му казах след това?

— Изгарям от нетърпение да чуя — бях започнал да се изпотявам.

— Казах му: „Вижте, Ваше Величество, в края на краищата, след като на един мъж са му поднасяли оризов пудинг всяка вечер в продължение на години, съвсем естествено е да започне да си търси хайвер“.

— О, боже!

— Беше много глупаво от моя страна, съзнавам това.

— Той какво отговори?

— Лицето му позеленя. Помислих си, че ще ме удари, но той само стоеше, гледаше ме, пуштяше и издаваше свистящи звуци като

онези фойерверки, дето пuftят и свистят, дълго преди да избухнат.

— И избухна ли?

— Не тогава. Държа се много достойно. Само каза: Ще ви бъда много благодарен, мадам, ако престанете да наричате кралицата на Англия „оризов пудинг“.

„Съжалявам, Ваше Величество, не го казах сериозно.“

Все още стоях по средата на стаята, защото той не ме беше поканил да седна. По дяволите етикета, казах си аз, избрах един огромен зелен диван и се проснах на него, готова за удара на суданска муха.

„Просто не мога да си обясня как може Джордж да е излязъл от релсите по този абсурден начин“ — каза кралят.

„Е, хайде сега, Ваше Величество. Много добре знаете, че той просто следва примера на баща си.“

„Бихте ли обяснили какво имате предвид, мадам?“

„Старият Едуард VII — казах аз, — този дърт мръсник, е топил кралското чушле из цялата страна.“

„Как смеете! — избухна той за първи път. — Това са долни лъжи!“

„А Лили Лангтри?“

„Крал Едуард е баща на съпругата ми — изрече той с леден глас — и няма да позволя да бъде обиждан в моя дом.“

— Какво, по дяволите, те накара да се държи така, Ясмин? — извиках аз. — Веднъж ти се пада един наистина достоен крал и ти го обиждаш до смърт.

— Той е страхотен мъж.

— Тогава защо го направи?

— Защото дяволът беше влязъл в мен, Осуалд. Плюс това, предполагам, че съм се забавлявала.

— Ти просто не можеш да говориш такива работи на един крал.

— О, разбира се, че мога. Знаеш ли, Осуалд, открила съм, че няма никакво значение какво им говориш в началото или до каква степен ги караш да се разбеснеят, защото в крайна сметка суданска муха винаги те спасява. Накрая винаги те са тези, които изглеждат глупаво.

— Но ти каза, че всичко си оплескала.

— Нека да продължа и ще видиш какво стана. Високият крал продължаваше да крачи нагоре-надолу из стаята и да си мърмори нещо под носа, а аз продължавах да си гледам часовника. Не знам защо, но деветте минути се точеха изключително бавно. Тогава кралят каза:

„Как можахте да направите това на собствената си кралица? Как можахте да паднете до такава степен, че да съблазните милия й съпруг? Кралица Мери е най-чистата дама на земята ви.“

„Наистина ли мислите така?“ — попитах аз.

„Аз го знам — отвърна той. — Тя е чиста като пресен сняг.“

„О, чакайте малко, Ваше Величество. Не сте ли чували всичките гадни слухове?“

Като казах това, Осуалд, той подскочи и се обърна, все едно го беше ужилел скорпион.

— Господи, Ясмин, ти си се държала ужасно дръзко!

— Беше ми кеф. Исках само да се измайтапя с него.

— Страшен майтап, няма що.

„Слухове! — извика кралят. — Какви слухове?“

„Много гадни слухове“ — отвърнах аз.

„Как смеете! — изрева той. — Как смеете да идвate тук и да говорите такива неща за кралицата на Англия! Вие сте уличница и лъжкиня, мадам!“

„Може да съм уличница — отвърнах аз, — но не съм лъжкиня. Нали разбирате, Ваше Величество, в Бъкингамския дворец има един полковник, завеждащ конюшните, някакъв grenadier, много красив мъж, с огромни черни мустаци, който всяка сутрин се среща с кралицата в гимнастическия салон и ѝ дава уроци за поддържане на фигурата.“

„И какво лошо има в това? — сопна се кралят. — Какво лошо има в упражненията за поддържане на фигурата? Аз също ги правя.“

Погледнах часовника си. Деветата минута вече наблизаваше. Всеки момент този висок, горд крал щеше да се превърне в буйстващ развратник.

„Ваше Величество — продължих аз, — колко пъти сме надничали с Джордж през прозорците на салона и сме виждали...“

В този момент мъркнах. Просто гласът ми секна. Не можех дума да пророня.

— Какво беше станало, дявол да го вземе?

— Помислих си, че съм получила сърдечен удар. Започнах да се задъхвам. Не можех да дишам нормално и някакво гъделичкащо усещане пълзеше бавно по цялото ми тяло. Наистина си помислих, честно ти казвам, наистина си помислих, че ще взема да хвърля топа.

— Защо? Какво ти беше станало, за бога?

— И кралят това ме попита. Той наистина е почен човек, Осуалд. Само преди една минута бях бълвала ужасни обиди по адрес на роднините му в Англия и ето че сега той се интересуваше за здравословното ми състояние.

„Желаете ли да повикам лекар?“ — каза той.

Дори не можех да му отговоря. Само седях и гъргорех. И изведнъж това ужасно гъделичкащо усещане ме удари с нова сила в петите и започна бързо да се разлива нагоре по краката ми. Парализирам се, помислих си аз. Не мога да говоря. Не мога да се движа. Едва смогвам и да мисля. Всеки момент ще умра. И тогава изведнъж праас! Удари ме!

— Какво те удари?

— Суданская муха, разбира се.

— Чакай, чакай малко...

— Бях лапнала не това, което трябва, Осуалд! Бях объркала бонбончетата! Бях му дала чистото, а аз бях лапнала това с праха!

— Боже господи, Ясмин!

— Знам. Но бързо се досетих какво е станало и си помислих, че ще е най-добре да се омитам от замъка, преди да съм се направила на още по-голяма маймуна, отколкото вече бях успяла да се направя.

— И омете ли се?

— Ами това беше по-лесно да се каже, отколкото да се направи. За първи път в живота си разбирах какво е да те удари суданская муха.

— Силно усещане е.

— Ужасно. Направо ти смразява мозъка. Не можеш да мислиш като нормален човек. Всичко, което усещаш, е това пулсиращо сексуално желание, което се разлива по цялото ти тяло. Можеш да мислиш само за секс, за нищо друго. Аз поне само за това можех да мисля, Осуалд, и се страхувам... страхувам се, че не бях в състояние да се въздържа... нали разбираш, просто не можех да се спра и затова... затова скочих от дивана и се впуснах към панталоните на краля...

— О, боже!

— Има и още — каза Ясмин, като отново отпи от брендито си.

— Не ми го казвай. Няма да го понеса.

— Добре, няма.

— Не, не. Кажи ми!

Бях направо като побъркана. Хвърлих се върху него и го съборих на дивана. Но той е атлетичен тип, този крал. Беше бърз като изстрел. Успя да се изправи на секундата. После изтича и се барикадира зад бюрото си. Но аз се качих отгоре. И през цялото време той крещеше:

„Престанете веднага! Какво ви става! Махайте се оттук!“

После наистина започна да крещи, да крещи високо имам предвид:

„Помощ! Махнете тази жена оттук!“

И тогава, скъпи ми Осуалд, вратата се отвори и на прага се появи самата кралица на Норвегия, кралица Мод, в цялото си величие. Тя влезе плавно в стаята с ръкodelie в ръка.

— Нямало е начин. При тези крясъци.

— Знам.

— Ти къде беше, когато тя се появи?

На бюрото „Чипъндейл“ на краля. Скачах отгоре и се опитвах да докопам някои части на тялото му. Разни столове хвърчаха наоколо, когато тази мъничка и доста красива жена се появи в стаята...

— Тя какво каза?

— Каза само: „Какво правиш, Хоокон?“.

„Изкарай я навън!“ — изпища кралят.

„Искам го! — извиках аз. — Искам го и ще го имам!“

„Хоокон! — каза кралицата. — Престани веднага!“

„Не аз, а тя трябва да престане!“ — изкрещя той, тичайки като бесен из стаята, за да се спаси от мен. Но аз го бях сгасила в един ъгъл и точно се готвех да скоча отгоре му и да го задуша, когато двама стражари ме хванаха за ръцете изотзад. Бяха войници — две великолепни норвежки момчета.

„Изнесете я оттук“ — задъхваше се кралят.

„Къде да я сложим, сър?“

„Просто я махнете оттук! Изхвърлете я на улицата!“

И така, младите войничета ме хванаха за ръцете и краката и ме изнесоха от двореца. Всичко, което си спомням, е, че през цялото време им говорех ужасни мръсотии и се кълчех в какви ли не секс пози, а те си умираха от смях...

— И те изхвърлиха, така ли?

— На улицата. Пред портите на двореца.

— Имала си късмет, че не се е случило при краля на България или на някакво друго такова място. Направо щяха да те хвърлят в тъмница.

— Знам.

— Значи те изхвърлиха на улицата пред портите на двореца.

— Да. Бях зашеметена. Седнах на една пейка под някакви дървета и се опитах да си събера акъла. Имах едно голямо предимство, Осуалд, пред всичките си жертви. Аз знаех какво ми става. Аз знаех, че това е от суданската муха. Сигурно е наистина ужасно да се чувствува така и да не знаеш какво ти е. Мисля, че това би ме изплашило до смърт. Но аз знаех, затова можех да се боря с него. Спомням си, че седях там и си казвах: „Това, от което имаш нужда, Ясмин, това, от което имаш нужда, моето момиче, за да се оправиш, е няколко хубави, силни убождания по задника с иглата за шапка“. Тази мисъл ме накара да се разхиля. Но след като го направих, ужасното, влудяващо сексуално усещане започна бавно, много бавно да се разсейва. Успях да стана, да тръгна надолу по улицата и ето ме тук. Съжалявам, че оплесках всичко, Осуалд, наистина съжалявам. За първи път ми се случва.

— Най-добре е да се омитаме оттук — казах аз. — Не мисля, че тези хора ще ни направят нещо лошо, но кралят без съмнение ще започне да задава някои въпроси.

— Убедена съм в това.

— Най-вероятно ще се досети, че писмото ми е фалшификат. Хващам се на бас, на каквото пожелаеш, че в същия този момент се консултира с крал Джордж V.

— И аз — каза Ясмин.

— Бързо тогава! Оправяй си багажа! Ще се измъкнем оттук по най-бързия начин! Връщаме се в Швеция! Просто ще изчезнем!

XXIII.

Върнахме се у дома през Швеция и Дания някъде към средата на април. Носехме със себе си спермата на осем крале — по петдесет сламки от седем от тях и двайсет сламки от стария Петър от Югославия. Жалко за Норвегия. Разваляше ни колекцията, макар да имах усещането, че в крайна сметка няма да се окаже чак толкова важно.

— Сега вече си искам ваканцията — каза Ясмин. — И то една дълга ваканция. Всъщност, ние не свършихме ли общо взето?

— Идва ред на Америка — отвърнах аз.

— Там няма много, нали?

— Не, но ще трябва да съберем каквото има. Ще пътуваме комфортно с „Мавритания“.

— Първо искам да си почина. Ти ми обеща. Никъде не тръгвам, преди да съм изкарала една хубава, дълга ваканция.

— Колко дълга?

— Месец.

Бяхме се прибрали с колата направо в Кеймбридж, след като слязохме от ферибота в Херидж и сега седяхме в гостната на Дънроамин с по чаша питие в ръка. Уърсли влезе, потривайки доволно ръце.

— Поздравления — каза той. — Свършили сте страхотна работа с тези крале.

— Ясмин иска ваканция. Но аз лично смятам, че ще е най-добре да се насилим и да покрием Америка преди това.

Уърсли, който пущеше с ужасната си лула, погледна Ясмин през гъстия дим и каза:

— Аз съм съгласен с Корнелиус. Свършете си работата първо и после си почивайте.

— Не — отсече Ясмин.

— Защо не? — попита Уърсли.

— Защото не искам, затова.

— Е, предполагам, че си зависи от теб.

— Разбира се, че зависи от мен.

— Не се ли забавляваш? — поинтересувах се аз.

— Нещо взе да не ми е приятно вече — каза тя. — В началото беше страшен майтап. Голям смях. Но сега като че ли взех да се изморявам.

— Не казвай това.

— Вече го казах.

— По дяволите.

— Това, което и двамата забравяте, е, че всеки път, когато искаме спермата на някой проклет гений, аз съм тази, която трябва да отиде и да се бие за нея и в крайна сметка на мен ми излиза през носа.

— Не през носа — казах аз.

— О, стига си се опитвал да го обърнеш на майтап, Осуалд.

Тя изглеждаше много мрачна. Уърсли не каза нищо.

— Ако сега отидеш да си починеш някъде за един месец, ще дойдеш ли веднага след това с мен до Америка? — попитах аз.

— Да. Добре — отвърна тя.

— Сигурен съм, че ще ти хареса Рудолфо Валентино.

— Съмнявам се. Мисля, че дните на лудуването ми приключиха.

— Никога! — извиках аз. — Това е все едно да кажеш, че си мъртва!

— Сексът не е всичко!

— По дяволите, Ясмин, говориш като Бърнард Шоу!

— Може би ще стана монахиня.

— Но преди това ще дойдеш до Америка?

— Вече ти казах, че ще дойда.

Уърсли извади лулата от устата си и каза:

— Имаме забележителна колекция, Корнелиус. Наистина забележителна. Кога ще започнем да продаваме?

— Не бива да бързаме — казах аз. — Имам чувството, че трябва да се въздържаме да продаваме спермата на когото и да било преди смъртта му.

— Защо?

— Великите хора са по-интересни мъртви, отколкото живи. Те се превръщат в легенди едва след смъртта си.

— Може би си прав — съгласи се Уърсли.

— Имаме доста възрастнички в списъка — продължих аз. — Повечето няма да издържат много дълго. Хващам се на бас, че половината от тях ще си отидат до пет-десет години.

— Кой ще продава, когато му дойде времето? — попита Уърсли.

— Аз.

— Мислиш ли, че ще можеш да се справиш?

— Виж какво, на крехката възраст от седемнайсет години не изпитвах особени затруднения да продавам червените си хапчета на френския външен министър, десетина чужди посланици и почти всички големи клечки в Париж. А съвсем насърко успях да продам лейди Виктория Нотингам на всички короновани глави в Европа, с изключение само на една.

— Това аз го направих — обади се Ясмин, — не ти.

— О, не — казах аз. — Писмата от крал Джордж го направиха, а това беше моя идея. Та не вярвам да мислите сериозно, че бих имал никакви затруднения да продавам семенната течност на гениите на разни богати жени, нали?

— Не, може би — каза Уърсли.

— И между другото — продължих аз, — ако аз съм този, който извършва продажбите, мисля, че трябва да получа и по-голям дял от печалбата.

— Хей! — извика Ясмин. — Стига си говорил такива работи, Осуалд!

— Бяхме се споразумели за равни дялове, нали така? — каза Уърсли с враждебно изражение.

— Стига де, успокойте се! — казах аз. — Само се шегувах.

— Да се надяваме — измърмори Ясмин.

— Ако трябва да съм честен, мисля, че Артър би трябало да получи най-големия процент, защото той е измислил целия процес на замразяването.

— Е, мога само да кажа, че това е много великодушно от твоя страна, Корнелиус — ухили се Уърсли.

— Четирийсет процента за изобретателя и по трийсет процента за изпълнителите. Ще се съгласиши ли с това, Ясмин?

— Не съм сигурна. Поработих доста здраво. Искам си едната трета.

Това, което и двамата не знаеха, беше, че отдавна бях решил в крайна сметка аз да прибера основната част от парите. На Ясмин, каквото и да ставаше, никога нямаше да ѝ трябват толкова много пари. Тя живееше, за да се облича добре и да яде добре и толкова. А що се отнася до Уърсли, съмнявам се, че би знаел какво да прави с толкова много пари, дори и да ги имаше. Тютюнът беше единствения лукс, който той си позволяваше. Но с мен беше друго. Начинът на живот, към който се стремях, изискваше непременно да притежавам огромно количество пари. За мен беше невъзможно да толерирам едно „щогоде“ добро шампанско или каквото и да е малко неудобство. Така, както аз гледах на нещата, най-доброто за мен и — под това имам предвид наистина най-доброто — не беше просто това, което ме задоволява.

Смятах, че като им оставя по десет процента на всеки и задържа осемдесет за себе си, ще бъдат доволни. Отначало щяха да крещят като пощурели, но после, след като видят, че това е всичко, на което могат да се надяват, щяха да се успокоят и да се радват, че въобще са получили нещо. Естествено, имаше само един начин, по който можех да се наложа над другите двама. Трябваше просто да сложа ръка на Дома на спермата и на всичките богатства, които се съдържаха в него. Трябваше да го преместя на такова място, където нито той, нито тя могат да го достигнат. Това нямаше да бъде трудно. В момента, в който аз и Ясмин се върнеме от Америка, щях да наема една товарна кола, да отида до Дънроамин, когато знам, че мястото е празно и да задигна ценния фризер със сламките.

Никакъв проблем.

Но това щеше да бъде мръсен трик от моя страна, ще кажат някои, малко просташки номер.

Глупости, ще им отговоря аз. Никога нищо няма да получите в този живот, освен ако не използвате възможностите си. Милосърдието никога не е започвало от дома. Поне не от моя дом.

— Кога ще заминете за Америка? — попита Уърсли.

Извадих бележника си.

— Точно след един месец ще бъде събота, петнайсети май — казах аз. — Какво ще кажеш, Ясмин?

— Петнайсети май — повтори тя и също извади бележника си.

— Става. Ще се срещнем тук. След четири седмици.

— А аз ще резервирам кабини за „Мавритания“, за да тръгнем колкото може по-скоро след това.

— Добре — каза тя, като записваше датата в бележника си.

— Ще посетим стария Хенри Форд, мистър Маркони, Рудолфо Валентино и всички останали янки.

— Не забравяйте Алегзандър Греъм Бел — обади се Уърсли.

— Ще ги оправим всичките — успокоих го аз. — След един месец нашето момиче няма да има търпение да тръгне отново, ще видиш.

— Надявам се — каза Ясмин. — Но сега наистина имам нужда от почивка, честна дума.

— Къде ще отидеш?

— В Шотландия, при чичо си.

— Някой любим чичо?

— Да. Брат на баща ми. Ще ходим да ловим съомга.

— Кога тръгваш.

— Сега. Влакът ми потегля след около нас. Ще ме закараши до гарата?

— Разбира се. Аз пък ще замина за Лондон.

Закарах Ясмин до гарата и й помогнах с чантите в чакалнята.

— Ще се видим точно след месец — казах аз. — В Дънроамин.

— Ще бъда там.

— Весела ваканция.

— И на теб, Осуалд.

Целунах я за довиждане, качих се на колата си и подкарах към Лондон. Отидох направо в къщата си на Кенсингтън Скуеър. Чувствах се много добре. Големият план вървеше към осъществяване. Направо се виждах как седя след пет години с някоя глупава богата жена и как тя ми казва:

— Аз много харесвам Реноар, мосю Корнелиус. Просто обожавам неговите картини. Той колко струва?

— Реноар е седемдесет и пет хиляди, мадам.

— А колко е един крал?

— Зависи от краля.

— Ами ето този тук — тъмноокия красавец от Испания — Алфонсо.

— Крал Алфонсо е четирийсет хиляди долара, мадам.

— По-евтин от Реноар?

— Реноар е велик човек, мадам. Спермата му е изключително ценна.

— А какво ще стане, ако нищо не се получи, мистър Корнелиус? Искам да кажа, ако не забременея.

— Нищо няма да платите.

— А кой ще извършва осеменяването?

— Един старши гинеколог, мадам. Всичко ще бъде прецизно изчислено.

— И съпругът ми никога няма да узнае?

— Как би могъл? Той ще си мисли, че сам го е направил.

— Да, сигурно така ще си мисли, нали — ухилва се тя.

— Няма начин, мадам.

— Би било много вълнуващо да имам дете от краля на Испания, нали?

— Помислили ли сте за България, мадам? България е на сметка

— само двайсет хиляди.

— Не бих имала българско копеле, мистър Корнелиус, дори и да е от кралско потекло.

— Напълно ви разбирам, мадам.

— Другият, за когото си мислех, разбира се, е мистър Пучини. „La Boheme“ е най-любимата ми опера. Каква е цената на мистър Пучини?

— Джакомо Пучини е шейсет и седем хиляди и петстотин, мадам. Силно ви го препоръчвам. Дете от него почти със сигурност ще бъде музикален гений.

— Аз самата малко свиря на пиано.

— Това ще увеличи шансовете на бебето стократно.

— Нали? И аз така мисля.

— Ще ви кажа нещо поверително, мадам. Преди три години една дама в Далас, щата Тексас роди момченце от Пучини и детето вече е композирало първата си опера.

— Ами?!

— Вълнуващо, не мислите ли?

Страшно щях да се забавлявам, веднъж да започнат продажбите. Но в този момент имах пред себе си цял месец, в който нямаше да правя друго, освен да се забавлявам. Реших да остана в Лондон. Щях

да си прекарам наистина царски. По-голямата част от зимата ми беше минала в преследване на разни крале из Европа и сега беше дошъл момента за малко сериозен разврат.

И какъв разврат му ударих... Страхотен купон. През по-голямата част от времето си прекарах лудо (виж том III). Но един ден, в началото на четвъртата и последна седмица от ваканцията ми, когато вече наистина се бях развишил и работех по мадамите на Лондон така здраво, че тракането на кокалите им се чуваше по целия „Мейфеър“, се случи нещо направо ужасяващо, което сложи внезапен край на усилените ми дейности. Инцидентът беше просто смразяващ. Демоничен. Дори само мисълта за него и то след толкова много години, ме кара да се сгърчвам от остра физическа болка. Все пак, мисля, че трябва да разкажа този мрачен епизод, с надеждата да спася някой колега спортсмен от подобна катастрофа.

Аз обикновено избягвам да седя от другата страна на ваната, с гръб към крановете. Както и повечето хора, между другото. Но в онзи злокобен следобед, отсрещния удобен, полегат край на ваната беше зает от една малка, сочна палавница, която притежаваше хиперактивни сексуални наклонности. Точно затова беше там. Фактът, че беше английска дукеса също не е съвсем незначителен в случая. Ако бях няколко години по-възрастен, щях да знам какво да очаквам от жена с висок ранг и щях да бъда много по- внимателен. Повечето от тези жени са придобили титлите си, впримчвайки някой нещастен лорд или дук, а за да успееш в тази игра, се изискват особени способности да мамиш и подвеждаш. За да станеш дукеса, трябва да си първокласна манипулаторка на мъже. Много такива са минали през ръцете ми навремето и трябва да ви кажа, че всичките са еднакви. Маркизите и графините не са чак толкова демонични, но следват дukesите по петите. Играйте си с тях при всички положения. Наистина е вълнуващо преживяване. Но, за бога, внимавайте много, докато го правите. Никога не знаете, наистина никога не можете да предвидите, кога ще се обърнат и ще ухапят ръката, която ги гали. Внимавайте, повтарям още веднъж, внимавайте с жените с големи титли.

Както и да е, аз и тази дукеса се бяхме бъхтили във ваната около час или нещо такова и когато тя реши, че ѝ стига толкова, хвърли сапуна в лицето ми и излезе от водата. Огромната, хълзгава ракета ме утели в устата, но тъй като нито един от зъбите ми не беше изкъртен

или дори разклатен, пренебрегнах инцидента. Всъщност, тя го беше направила само за да ме поуспокои малко и да успее да се измъкне от лапите ми, както и стана.

— Връщай се веднага вътре — казах аз. Исках втори рунд.

— Трябва да си ходя — отвърна тя. Стоеше на разстояние, докато изтриваше малкото си, елегантно телце с една от големите ми хавлиени кърпи.

— Още не сме свършили — примолих се аз.

— Бедата при теб, Осуалд — каза тя, — е, че не знаеш къде да спреш. Някой ден някой ще изгуби търпение с теб.

— Фриgidна кучка.

Беше много глупаво от моя страна да кажа такова нещо, още повече че това съвсем не беше вярно, но ето на — казах го.

Тя отиде в съседната стая да се облече. Аз останах във ваната, без да казвам нищо. Чувствах се много разстроен. Не обичам, когато другия се опитва да дава тон.

— Довиждане, скъпи — каза тя и влезе обратно в банята. Носеше тъмнозелена копринена рокля с къси ръкави.

— Върви си, тогава — троснах се аз. — Връщай се при твоя идиотски дук.

— Не ми се сърди — каза тя, прекоси банята и започна бавно да масажира гърба ми под течащата вода.

После ръката ѝ се плъзна към други части на тялото ми и започна да ги гали и дразни нежно. Седях със затворени очи, наслаждавайки се на всичко това и се чудех дали все пак няма да започне отново да се разнежква, както е почнала.

Направо няма да ми повярвате, но през цялото време, докато малката лисичка се е преструвала, че ме гали, за да ми доставя удоволствие, всъщност тайнично и търпеливо измъквала тапата от дъното на ваната. Както добре знаете, когато една тапа се извади от дъното на вана, пълна догоре с вода, всмукването надолу по тръбата е изключително мощно. И ако един мъж седи разкрачен върху това място, както аз бях седнал в момента, просто е неизбежно двата най-нежни и най-ценни аксесоара на тялото му да попаднат в ужасната дупка. Чу се едно глухо „плоп“, когато скротумът ми, увлечен от водовъртежа, хълтна със страшна сила в шийката на канала. Нададох такъв писък, че сигурно са ме чули по целия Кенсингтън Скуеър.

— Довиждане, скъпи — каза дukesата и се изнiza от банята.

В мъчителните моменти, които последваха разбрах точно какво значи да попаднеш в ръцете на една от онези жени-бедуини, които се забавлявали като лишавали случайните пътници от мъжествеността им с тъпи ножове.

— Помощ! — пищях аз. — Спасете ме!

Бях парализиран от болка, залепен за дъното на ваната. Имах чувството, че съм попаднал в щипките на огромен рак.

Струваше ми се, че са минали часове, но не мисля, че съм стоял заклещен в това положение повече от десет-петнайсет минути. И това не е малко, като се замислите. Накрая дори не знам как съм успял да се измъкна от ваната цял. Но бях пострадал много сериозно. Силното всмукване е ужасно нещо и двете ми скъпоценни съкровища, които иначе са не по-големи от ренклоди, бяха придобили размерите на пъпеши. Мисля, че старият Джефри Чосър беше написал преди няколко века:

„Дамите със звания гледат да докопат жизненоважните ви притежания.“

И тези безсмъртни думи, повярвайте ми, са гравирани на сърцето ми от онзи момент. Три дена след този зловещ случай ходех на патерици и един господ знае още колко след това се движех като човек, който има таралеж в гащите.

В това осакатено състояние се запътих на петнайсети май към Дънроамин, за да спазя уговорката с Ясмин. Когато слязох от колата и закуцуках към къщата, топките ми все още пламтяха и пулсираха като бесни. Ясмин, разбира се, щеше да иска да разбере какво се е случило с мен. А и Уърсли също. Истината ли да им кажа? Ако го направех, Ясмин щеше да започне да припада от смях, а и вече чувах как Уърсли казва с глупашкия си, помпозен маниер:

— Общо взето си твърде похотлив, скъпи ми Корнелиус. Никой мъж не може да развратничи по начина, по който ти го правиш, без да си плати за това в крайна сметка.

Помислих си, че не бих могъл да понеса такова нещо и то точно в онзи момент, затова реших да ги изльжа, че съм си разтеглил

сухожилие в бедрото, докато съм помагал на някаква стара дама, която се спънала и паднала на тротоара пред къщата ми. Занесъл съм я на ръце в къщата и съм стоял с нея, докато дойде линейката, но тя се оказала прекалено тежка за мен и т.н., и т.н. Това щеше да свърши работа.

Стоях под малката веранда пред главния вход на Дънроамин и се опитвах да си намеря ключа. Изведнъж забелязах някакъв плик, забоден с кабарче за вратата. Каква глупост. Опитах се да извадя кабарчето, но не успях, затова отскубнах плика. На него не пишеше нищо и реших да го отворя. Колко глупаво — да не сложат никакво име. Дали беше за мен? Да, за мен беше.

„Скъпи Осуалд,

Артър и аз се оженихме миналата седмица...

Артър? Кой, по дяволите, беше тоя Артър?

Заминахме много надалеч и, надявам се няма да ни се сърдиш, но взехме Домът на спермата с нас, целия, без сламките на Пруст...

Исусе Христе! Артър трябва да е Уърсли! Ами да — Артър Уърсли!

Да, оставихме ти Пруст. Така и не си паднах по тоя малък педераст. Всичките му петдесет сламки са сложени в портативния контейнер в мазето, а листа с подписа му е в чекмеджето на бюрото. Останалите послания с подписите взехме със себе си, така че са на сигурно място...“

Зави ми се свят. Не можех да чета нататък. Отключих вратата, залитнах в къщата и намерих някаква бутилка уиски. Лиснах малко от него в една чаша и го изгълтах.

„Ако се замислиш малко, Осуалд, ще видиш, че всъщност не ти правим мръсотия и ще ти кажа защо. Артър каза, че...“

Дремеше ми на онай работа какво е казал Артър! Те бяха задигнали ценната сперма. Сперма за милиони! Бях готов да се обзаложа, че този манаф Уърсли беше виновен за цялата работа.

„Артър каза, че в крайна сметка той е измислил процеса за запазване на спермата, нали? А аз бях тази, която свърши черната работа по събирането ѝ. Артър ти изпраща много поздрави.

Тра-ла-ла.

Ясмин Уърсли“

Истински удар беше това. Удар под кръста. Накара ме да се задъхам.

Започнах да беснея из къщата, изпаднал в дива ярост. Всичко в мен кипеше и съм сигурен, че през ноздрите ми е излизала пара. Ако в къщата имаше куче, щях да го ритам до смърт. Вместо това ритах мебелите. Строих доста големи предмети, след което започнах да награбвам по-малките, включително едно преспапие „Бакара“ и една стара етруска паница и да ги мяtam през прозорците, като крещях на умряло, докато стъклата им се разсипваха с трясък по пода.

Но след около час-два започнах да се успокоявам и се проснах изтощен в един фотьойл с чаша уиски в ръка.

Както може би вече сте разбрали, аз съм доста гъвкав човек. Избухвам, когато ме предизвикат, но никога не се тормозя за нещо, което вече е станало. Просто го изтривам от съзнанието си. Винаги има изход. Още повече, че за мен няма нищо по-мобилизиращо от голямото нещастие. В часовете след корабокрушението, в този период на мъртво затишие след голямата буря, мозъкът ми започва да работи с бясна скорост. Както си седях с уискито в ръка онази ужасна вечер сред развалините на Дънроамин, в главата ми вече беше започнал да се оформя поредния план за бъдещето ми.

Е, това е положението, казах си аз. Измамиха ме. Всичко свърши. Трябва да започна отначало. Все пак имам сламките на Пруст, които биха могли да ми помогнат финансово в близките години (и не си мислете, че не ми помогнаха) и все пак те не бяха достатъчни, за да ме направят милионер. Така че трябваше да се измисли нещо друго.

В този момент великолепната идея започна бавничко да се промъква в съзнанието ми. Седях спокойно и я чаках да пусне корени и да се раззелени. Тя беше вдъхновена. Тя беше красива в своята кристална простота. Нямаше начин да не успее. Тя щеше да ме направи милионер. Как не се бях сетил за нея още преди?

Обещах в началото на този дневник да ви разкажа как точно станах богат. Изгубих достатъчно време да ви разкажа как не успях да го направя. Позволете ми сега да наваксам като ви разказвам в не повече от няколко параграфа как в крайна сметка станах истински мултимилионер. Великата идея, която ми дойде наум така внезапно в Дънроамин, беше следната:

Веднага щях да отида в Судан, където щях да преговарям с някой корумпирал министър да ми отпусне на наемен срок малкото парче земя, върху което растяха дърветата хашаб и живееха суданските муhi. По този начин щях да държа правата над лова на судански муhi. Щях да събера всички местни „бръмбаротърсачи“ и да ги организирам. Щях да им давам много повече пари, отколкото взимаха в момента като продаваха стоката си на свободния пазар. Щяха да работят изключително за мен. Бракониерите щях да бъдат безмилостно отстранявани. С други думи, щях да завладея пазара на судански муhi. В момента, в който всичко това се уреди и съм сигурен, че имам постоянни постъпления от судански муhi, щях да си построя малък завод в Хартум за масово производство на известните вече хапчета за потентност на професор Юсупов. Щях да опаковам таблетките още в завода. Щях да създам тайна разпространителна мрежа с основни пунктове в Париж, Лондон, Ню Йорк, Амстердам и други градове по света. Казах си, че след като един крехък седемнайсетгодишен младеж беше успял сам да си изкара сто хиляди лири стерлинги за една година в Париж, какво ли щеше да успее да направи, след като вече е пораснал, в световен мащаб.

Така и стана, скъпи приятели. Върнах се в Судан. Живях там малко повече от две години и нямам нищо против да споделя с вас, че макар да научих доста работи за суданските муhi, също така успях да науча доста работи и за жените, които населяват онези земи. Племената бяха рязко разграничени и рядко се смесваха помежду си. Аз, за сметка на това, се смесвах без проблеми с всичките: и с нубийките, и с хасарийките, и с бегарайките, и с шилуките, и с

шукрийките, и с интересните светлокожи ниам-ниамки, които живеят западно от Сини Нил. Нубийките особено ми допаднаха и не бих се изненадал, ако разбера, че думата *nubilis* идва от там.

До края на 1923 г. малката ми фабрика вече работеше с пълна пара и произвеждаше по хиляда таблетки на ден.

През 1925 г. вече имах представители в осем града. Внимателно ги бях подbral. Всички, без изключение, бяха пенсионирани армейски генерали. Безработни генерали се намираха под път и над път в онези дни и открих, че те са особено подходящи за тази работа. Бяха работливи, безскрупулни, смели, не изпитваха никакво уважение към човешкия живот и бяха достатъчно тъпи, за да не могат да ме изльжат, без да ги хвана.

Операцията беше невероятно доходна. Печалбите бяха астрономически. Но след няколко години се изморих да ръководя такова голямо предприятие и прекървих ръководството на един гръцки синдикат срещу петдесет процента от печалбите. Гърците бяха доволни, аз бях доволен и стотици хиляди купувачи си остават доволни и до този момент.

Не се срамувам да призная, че се гордея с приноса си за щастието на човечеството. Много малко бизнесмени и на практика нито един милионер не е в състояние да заяви, че натрупването на огромното му богатство е предизвикало такава експлозия от екстаз и въодушевление сред клиентите му. И още нещо: бях много щастлив да открия, че твърденията за опасностите, които *cantharis vesicatoria sudanii* криеше за човешкото здраве, са били силно преувеличавани. Документите ми показват, че не повече от шейсет-седемдесет человека годишно получават някакви тежки травми или осакатяват вследствие употребата му, а още по-малък брой умират.

И последното, което ще ви кажа, е, че през 1935 г., около петнайсет години след случая, както си закусвах в парижката си къща, четейки вестник, окото ми попадна на следната информация в една от клюкарските колонки (превод от френски):

„La Maison d'Or“ в Cap Ferr, най-голямата и най-луксозна частна собственост в цялата Cote d'Azur, наскоро смени собствениците си. Тя е била купена от една

английска двойка — професор Артър Уърсли и красивата му съпруга Ясмин. Семейство Уърсли идват във Франция от Буенос Айрес, където са живели много години и са добре дошли в нашата страна. Те ще добавят нов светски блясък към искрящата Ривиера. Освен пищната „La Maison d'Or“, те току-що са станали притежатели и на една великолепна океанска яхта, която е мечтата на всеки милионер в Средиземно море. Има екипаж от осемнайсет человека и пътнически каюти за десет души. Семейство Уърсли са кръстили яхтата си „СПЕРМА“. На въпроса защо са се спрели на това доста странно име, мисис Уърсли отговори със смях: „О, не знам, може би защото е такава огромна яхта, също като кит“.

Страхотно момиче беше тази Ясмин. Не може да й се отрече. Само дето така и не разбрах какво толкова намери в този Уърсли с даскалските му маниери и никотиненожълтите му мустаци. Казват, че е трудно за една жена да си намери добър мъж. Може би Уърсли беше такъв. Но на кой, за бога, му беше притрябал добър мъж? Или добра жена, по същата логика?

Не на мен във всеки случай.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.